

Trans-Mongolian Story

การเดินทางกลับบ้านของผู้ชาย 3 คนจากกลาสโกว์สู่
กรุงเทพผ่านทางรถไฟสายทรานส์มองโกเลียอันโด่งดัง
ผ่าน 10 ประเทศ ใช้เวลา 40 วันในการเดินทาง

Pholvisutsak

เจ้านางฟ้าในแอวัวร์วิทซ์ ไฉ่ลูงบนรถไฟสายทรานส์มองโกเลีย
อสุรกายไฮเปอร์แห่งทะเลทรายโกบี และอื่นๆ อีกมากมายที่
จะเป็นแรงบันดาลใจสำหรับผู้ที่มีความฝันในการเดินทาง

บทนำ

หลังจากกลับถึงประเทศไทย เวลาส่วนใหญ่ของผมหมดไปกับการพักผ่อนอยู่บ้าน และนัดเจอเพื่อนๆ ที่ไม่ได้เจอกันเป็นเวลานาน โดยที่ผมยังไม่ได้คิดถึงอนาคตว่าจะทำอะไรต่อดี หลังจากเรียนจบปริญญาโทแล้ว ช่วงที่อยู่ว่างๆ นี่เอง ทำให้ผมได้ย้อนกลับไปนึกถึงประสบการณ์ตอนที่เรียนอยู่เมืองกลาสโกว์ ประเทศสกอตแลนด์ วันนี้เมื่อปีที่แล้วผมคงเพิ่งสอบเสร็จได้ไม่นานและผมคงกำลังเตรียมตัวไปฉลองงานคริสต์มาส หรือบางทีผมอาจจะกำลังเล่นไอซ์สเก็ตกับเพื่อนๆ ที่จอร์ซสแควร์ซึ่งเป็นจัตุรัสกลางเมืองกลาสโกว์อยู่ก็เป็นได้

ช่วงเวลาปีที่ใช้ชีวิตอยู่ในกลาสโกว์นั้นเป็นช่วงเวลาที่น่าจดจำจริงๆ ถึงแม้ผมจะมีความสุขทุกครั้งที่นี่ถึงมัน แต่ไม่รู้ทำไมผมรู้สึกเหมือนว่าสิ่งเหล่านั้นมันค่อยๆ เลือนลางไปตามกาลเวลา

นอกจากช่วงเวลาที่อยู่มิวนิคแล้วผมก็ยังได้นึกถึงการเดินทางกลับสู่กรุงเทพมหานครของผมด้วยรถไฟและรถบัสซึ่งก็เต็มไปด้วยเรื่องราวมากมายเช่นกัน เนื่องจากช่วง 2-3 วันนี้ผมได้

เห็นเพื่อนของผมหลายคนแชร์เรื่องราวบนเฟซบุ๊กเกี่ยวกับการ
ท่องเที่ยวที่ถูกเขียนไว้ในพันทิป เช่นเที่ยวยุโรปสิบสี่วัน ด้วย
งบประมาณ 70,000 บาท หรือการแบกเป้เที่ยวคนเดียว โดยไม่มี
แผน คำไหนนอนนั้น เป็นต้น ซึ่งแต่ละคนหรือแต่ละกลุ่มก็จะมี
เรื่องราวที่น่าสนใจในแบบฉบับของพวกเขาเอง มันทำให้ผมคิด
ต่างๆ ในใจว่า ‘เรื่องราวของผมมันก็น่าสนใจไม่แพ้กันนะ’

คืนวันนั้นเองผมก็ได้พยายามคิดทบทวนถึงประสบการณ์
การเดินทางของผมที่เพิ่งจบไปได้เพียงหนึ่งเดือนกับอีกไม่กี่วัน
ภาพทุกภาพ เรื่องราวทุกเรื่องราว ไม่ว่าจะเป็นสุข ทุกข์ เหินลอย หรือ
ตื่นเต้น มันก็ได้ย้อนกลับมาเป็นฉากๆ อยู่ในสมองของผม ผมยัง
จำถนนที่สองฟากฝั่งเต็มไปด้วยตึกสีสว่างสวยงามในเมือง
วอร์ซอว์ประเทศโปแลนด์ได้ ผมยังจำรถไฟรุ่นเก่าเปื้อนฝุ่นที่ผมใช้
ชีวิตอยู่บนนั้นเป็นเวลาเกือบอาทิตย์ได้ ผมยังจำทุ่งหญ้าอันกว้าง
ใหญ่ในทะเลทรายโกบี ประเทศมองโกเลียได้ ผมยังจำได้ทุกอย่าง
และผมไม่อยากจะให้ทุกเรื่องราวที่ผมเจอมากลายเป็นความทรง
จำสีจางเหมือนเรื่องราวที่เกิดขึ้นในกลาสโกว์ ผมไม่อยากจะลืม
มัน

ด้วยเหตุนี้ผมจึงเขียนบันทึกเล่มนี้ขึ้นมา

การเดินทางครึ่งโลกผ่านรถไฟสายทรานส์มองโกเลียที่ผมทำมันก็คงเป็นสิ่งที่หลายคนเคยทำมาแล้วหรือคิดที่จะทำ แต่ผมเชื่อว่าบนเส้นทางสายเดียวกันนี้ ประสบการณ์และความรู้สึกของทุกๆ คนจะแตกต่างกันออกไป ซึ่งผมก็เป็นคนหนึ่งที่มีความฝันและได้ทำในสิ่งที่ตัวเองอยากทำ และผมก็แค่อยากจะบอกเล่าเรื่องราวเรื่องเดียวกันนี้ด้วยประสบการณ์และความรู้สึกของผมเท่านั้นเอง หวังว่าทุกคนจะสนุกไปกับสิ่งที่ผมจะเล่านะครับ

18 ธันวาคม 2556

สารบัญ

สถานที่ 1 ก่อนความฝันจะเริ่มขึ้น

สถานที่ 2 ปารีส ฝรั่งเศส (Paris, France)

สถานที่ 3 วอร์ซอว์ โปแลนด์ (Warsaw, Poland)

สถานที่ 4 คราคอฟ โปแลนด์ (Kraków, Poland)

สถานที่ 5 วิลเนียส ลิทัวเนีย (Vilnius, Lithuania)

สถานที่ 6 ริกา ลัตเวีย (Riga, Latvia)

สถานที่ 7 ทัลลินน์ เอสโตเนีย (Tallinn, Estonia)

สถานที่ 8 เซนต์ปีเตอส์เบิร์ก รัสเซีย (St. Petersburg, Russia)

สถานที่ 9 มอสโก รัสเซีย (Moscow, Russia)

สถานที่ 10 รถไฟสายทรานส์มองโกเลีย (Trans-Mongolian
Railway)

สถานที่ 11 อุลันบาตอร์ มองโกเลีย (Ulaanbataar, Mongolia)

สถานที่ 12 ปักกิ่ง จีน (Beijing, China)

สถานที่ 13 Kunming จีน (Kunming, China)

สถานที่ 14 Mohan จีน และ Huay Xai ลาว (Mohan, China and
Huay Xai, Laos)

สถานที่ปลายทาง

Property of Sitthinunt Pholvisutsak

สถานที่ 1 ก่อนความฝันจะเริ่มต้น

ผมในชุดประจำชาติของสก๊อตแลนด์

ก่อนที่จะเดินทางไปเรียนที่สก๊อตแลนด์ ความคิดเรื่องการกลับบ้านด้วยรถไฟและรถบัสไม่เคยมีอยู่ในหัวผมเลย ตอนนั้นแผนชีวิตของผมก็คือเรียนจบแล้วก็ลองพยายามหางานที่นั่นทำดู ถ้าไม่ได้ก็กลับมาหางานทำที่ไทย แต่ทุกสิ่งก็เปลี่ยนไป เมื่อเพื่อนสนิทที่เรียนคอร์สเดียวกับผมที่ชื่อ 'จู้ย' เล่าแผนการในหัวของมันให้ผมฟังในช่วงประมาณเดือนมีนาคมถึงเมษายน 2556

มันบอกว่ามันไม่อยากบินกลับไทย แต่จะนั่งรถไฟโดยผ่านยุโรป รัสเซีย มองโกเลีย จีน และลาวแทน จากนั้นมันก็ปิดทำการเล่าเรื่องด้วยการถามผมว่า “ไปด้วยกันป่าว?”

หลังจากที่มันเล่าให้ผมฟัง ผมก็บอกมันว่า “เออ ก็ฟังดูดีนะ” แล้วก็คิดในใจว่า ‘มันก็เพื่อเจอสมเป็นจ๊อยแฮะ’ ถึงแม้ผมจะคิดว่ามันเพื่อเจอแต่ผมก็เอาข้อเสนอมันมาพิจารณาและสุดท้ายผมก็ตัดสินใจเพื่อเจอไปกับมันด้วย

จริงๆ แล้วมันก็เป็นการตัดสินใจที่ไม่ง่ายสำหรับผมเหมือนกันนะ แต่ถึงอย่างนั้นเหตุผลหลักที่ทำให้ผมไปกับมันไม่ใช่สิ่งที่ซับซ้อนเลยและก็คงจะเหมือนกับที่อีกหลายคนคิดอีกด้วย นั่นก็คือผมคิดว่าเป็นโอกาสครั้งเดียวในชีวิตที่จะได้ทำอะไรแบบนี้ กลับถึงไทยผมคงจะไม่มีเวลาว่างเป็นเดือนๆ แบบนี้อีกแล้วเพราะต้องเริ่มต้นทำงานอย่างหนักเพื่อก่อร่างสร้างตัว (ถึงแม้ว่าในขณะที่ผมเขียนอยู่ตอนนี้ผมยังคงว่างงานอยู่ก็เหอะ)

อีกเหตุผลหนึ่งที่ถึงแม้ไม่ได้เป็นเหตุผลหลักแต่ก็เป็นเหตุผลที่สำคัญที่ผมเอาไว้บอกตัวเองก่อนที่จะตอบตกลงกับจ๊อยก็คือผมอยากไปเห็นโลก ผมอยากจะไปเห็นอะไรที่ประเทศอื่นมีแต่

ประเทศเราไม่มี อะไรที่ประเทศอื่นทำได้ดีแต่ประเทศเรายังทำได้ไม่ดี และนำสิ่งที่ผมเห็นกลับมาสร้างโอกาสทางธุรกิจให้กับตัวเอง และทำให้ประเทศของเราเป็นประเทศที่น่าอยู่มากยิ่งขึ้น

หลังจากที่ผมตกลงปลงใจที่จะไปกับจ๊วย พวกผมสองคน ก็พยายามจะไปชวนเพื่อนอีกหลายๆ คนให้ไปด้วยกัน ด้วยเหตุผลง่ายๆ ที่ว่า ‘คนยิ่งเยอะยิ่งสนุก จะได้เล่นไฟแก็บ้อกันได้’ พวกผมพยายามชวนอยู่นาน แต่ว่าก็ไม่มีใครเอาด้วยเลยสักคน แถมผมยังโดนรุ่นน้องสบประมาทอีกว่า “หนูไม่สงสัยพี่จ๊วยหรอก เพราะพี่เค้าลุยอยู่แล้ว แต่คุณชายอย่างพี่จะไหวหรอ” ผมก็คิดในใจว่า ‘คุณชายยังไฉะ’ สิ่งนี้ก็เป็นอีกหนึ่งในแรงกระตุ้นที่ดีที่ทำให้ผมมุ่งมั่นอยากทำได้

จนอยู่มาวันหนึ่งผมได้ไปเจอรุ่นน้องคนหนึ่งชื่อว่า “น้องเพชร” ผมกับน้องเพชรจะไม่ค่อยได้เจอเท่าไรเพราะว่าเรียนอยู่คนละคณะกัน แถมที่พักของมันก็ยังไม่ไกลจากบ้านผมอีกและตัวมันเองก็ไม่ค่อยจะยุ่งกับใครด้วย (ถือโอกาสเผะเจเลย)

หลังจากที่ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ ผมก็ลองชวนมันไปด้วยกัน ซึ่งผมยังไม่ทันอธิบายอะไรเลย มันก็ตอบตกลงซะละ (ก่อนหน้านี้

อธิบายคนอื่นปากเปียกปากแฉะ แต่ไม่เห็นจะมีใครตกหลุมของพวกผมสักคน บทจะได้ก็ได้เอาดีๆ)

ผมมารู้ทีหลังว่า ถึงแม้ไม่มีผมกับจู้ย น้องเพชรก็จะกลับไทยด้วยรถไฟคนเดียวอยู่แล้ว ผมคิดในใจ ‘อะไรจะอินดี้นขนาดนี้วะ’

น้องเพชร (ซ้าย) จู้ย (ขวา)

ไม่นานนักหลังจากได้สมาชิกร่วมชะตากรรมเพิ่มอีกหนึ่งคน ผมก็มีโอกาสได้บินกลับประเทศไทยในช่วงเทศกาลอีสเตอร์ ตอนเดือนเมษายนเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์ ในช่วงเวลานั้นผมก็ได้มี

โอกาสนัดเจอเพื่อนที่สยามพารากอน หลังจากกินข้าวเย็นกัน
เสร็จพวกผมก็ได้เดินเล่นกันต่อ

พวกผมเดินผ่านร้านขายหนังสือคิโนคิยะและก็ได้
ตัดสินใจเดินเข้าไปเพราะว่าเพื่อนของผมคนหนึ่งอยากไปดู
หนังสือ จากนั้นต่างคนก็ต่างแยกย้ายกันไปดูหนังสือที่ตัวเองชอบ
ตัวผมเองนั้นได้เดินดูหนังสือที่มาใหม่แล้วก็บังเอิญสะดุดตา
กับหนังสือเล่มหนึ่งที่มีชื่อว่า Wish us luck ขอให้เราโชคดี ซึ่งเป็น
เรื่องของหญิงสาวฝาแฝดชาวไทยสองคนแบกไปเดินทางจาก
ประเทศอังกฤษกลับกรุงเทพโดยรถไฟ

ผมคิดอยู่นานว่าจะซื้อหนังสือเล่มนี้ไปอ่านดีรึเปล่า จน
เพื่อนของผมอาจจะรำคาญเลยซื้อหนังสือเล่มนี้เป็นของขวัญให้
ผมโดยมีข้อแลกเปลี่ยนว่าผมจะต้องซื้อวิกิพีเดียกลับมาฝากมัน
หนึ่งขวดตอนกลับไทย ซึ่งสุดท้ายแล้วผมก็ไม่ได้ทำตามที่มันขอ
เพราะว่าแค่ซองไส้ของผมที่มีอยู่ในกระเป๋าแบ็คแพ็คมันก็นั่น
เกือบยี่สิบกิโลแล้ว ถ้าให้ผมแบกวิกิพีเดียกลับไปผมอาจจะประสบ
ชะตากรรมหลังหักก่อนกลับถึงไทยก็เป็นได้

ผมรู้ว่ามันอาจจะฟังดูเวอร์ แต่ผมรู้สึกเหมือนฟ้าจะดล
บันดาลให้ผมกลับมาประเทศไทยแล้วได้มาเจอแรงบันดาลใจ
จากหญิงสาวฝาแฝดสองคนนี้

ผู้หญิงตัวเล็กๆ สองคนยังทำได้ แล้วทำไมผู้ชายอกสามศอกอย่าง
พวกผมจะทำไม่ได้วะ!

หนังสือ Lonely Planet หนึ่งในแหล่งข้อมูลที่สำคัญของพวกผม
(ถ่ายโดยจ๊วย)

หลังจากที่ผมบินกลับไปกลาสโกว์ประมาณกลางเดือน
เมษายน พวกผมทั้งสามคนก็ได้เริ่มค้นคว้าหาข้อมูลจากเว็บไซต์
และก็นั่งสือต่างๆ ตลอดจนวางแผนการเดินทาง

เนื่องจากว่าผมกับจ๊วยเรียนคอร์สเดียวกันและมีเวลา
ตรงกันมากกว่า พวกผมสองคนเลยเป็นคนวางแผนเรื่องเส้นทาง
ที่พักและการจองตั๋วรถไฟและรถบัส ส่วนน้องเพชรก็รับหน้าที่หา
สถานที่ท่องเที่ยวในเมืองต่างๆ ในช่วงแรกนั้นพวกผมยังไม่ได้ให้
ความสำคัญกับเรื่องนี้มากเท่าไรเพราะมัวแต่คิดกันว่ายังเหลือ
เวลาอีกเยอะและที่ช่วงนั้นยังมีสิ่งอื่นที่น่าสนใจมากกว่าให้ทำ
การทำงานกลุ่มและอ่านหนังสือสอบไปละ!

จนเวลาผ่านไปถึงปลายเดือนมิถุนายน แผนการต่างๆ ก็
ยังไม่ค่อยคืบหน้าสักที พวกผมเลยต้องมาคุยกันว่าจะต้องทำ
อย่างจริงจังได้แล้วไม่อย่างนั้นอาจจะต้องได้บินกลับไทยก็ว่าได้
การวางแผนจริงๆ จึงเริ่มในช่วงต้นเดือนกรกฎาคมซึ่งเป็น
ช่วงเวลาที่ต้องเริ่มทำ โปรเจคต์จบ (Dissertation) พอดี ผมยังจำ
ได้อยู่เลยว่าในวันแรกที่นั่งวางแผนกัน ผมลองวัดระยะทางจาก
กลาสโกว์ถึงกรุงเทพโดยใช้กูเกิ้ลแมพ ปรากฏว่าระยะทางที่เป็น

เส้นตรงนั้นยาวหมื่นกว่ากิโลเมตร ซึ่งระยะทางจริงที่พวกผม
จะต้องเดินทางคงประมาณเกือบหนึ่งหมื่นห้าพันกิโลเมตร

ตอนนั้นผมพยายามบอกกับตัวเองว่า ‘ไม่เท่าไรหรอก ก็
แค่เท่ากับเดินทางไปกลับกรุงเทพ-เชียงใหม่ แค่นี้รอบเอง’

ผมกับจ๊วยได้ตัดสินใจทำโปรเจกต์จบร่วมกันด้วยเหตุผล
ที่ว่าจะได้มีเวลาทำงานและเวลาวางพร้อมๆ กัน ไม่รู้ว่าจะคิดผิดหรือ
คิดถูกที่เอาเรื่องเที่ยวเป็นตัวตั้ง เรื่องเรียนเป็นตัวรอง ตอนนั้นถือ
เป็นช่วงเวลาที่หนักมากเพราะว่าช่วงเวลากลางวันพวกผมต้องทำ
โปรเจกต์จบ พอพระอาทิตย์ตกดินพวกผมก็จะสลับโหมดมา
ศึกษาและวางแผนการเที่ยว

ในเรื่องแผนการเดินทางนั้น ผมกับจ๊วยมีความคิดที่ต่างกัน
บ้าง ด้วยความที่ที่ผมเคยเป็นวิศวกร ผมจึงต้องการให้แผนถูก
เตรียมไว้ล่วงหน้าและทุกอย่างต้องเป๊ะ ไม่ว่าจะเป็นตัวรถไฟ ตัว
รถบัสหรือว่าที่พัก ผมบอกจ๊วยไปว่า “พวกเราต้องจัดการทุกอย่าง
ให้เสร็จเรียบร้อยก่อนจะเดินทาง ภูจะไม่ยอมไปตายเอาดาบหน้า
โดยเด็ดขาด” ในขณะที่จ๊วยบอกว่ามันก็เห็นด้วยกับการวางแผน

แต่ว่าบางสิ่งบางอย่างมันไม่สามารถทำล่วงหน้าได้จริงๆ

เนื่องจากกฎหรือระเบียบที่แตกต่างกันไปของแต่ละประเทศ

พวกผมเถียงกันอยู่หลายวัน แต่หลังจากที่ได้ค้นหาและ
ศึกษาข้อมูล มันก็ทำให้ผมรู้ว่าจึ้ยพูดถูกเพราะว่าพวกผมไม่
สามารถหาซื้อตั๋วรถไฟล่วงหน้าเพื่อเดินทางภายในประเทศ
ไปแลนด์ รัสเซีย จีนและตั๋วรถบัสล่วงหน้าจากจีนไปลาวได้เลย

September						
Sunday	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday
1	 Cross English Tunnel to France		 Train From Glasgow		6	7
8	9	10	11	12	13	14
London, England						
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
Western Europe Trip						
29	30					

October						
Sunday	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday
The trip started here		1	2	3	4	5
		Rail Europe to Warsaw				
6	7	8	9	10	11	12
			Paris, France			
13	14	15	16	17	18	19
Warsaw, Poland		Krakow, Poland		Vilnius, Lithuania		Riga, Latvia
20	21	22	23	24	25	26
Tallinn, Estonia		St. Petersburg, Russia				
27	28	29	30	31		
Moscow, Russia		Trans-Mongolian Railway				

November						
Sunday	Monday	Tuesday	Wednesday	Thursday	Friday	Saturday
Beijing, China					1	2
3	4	5	6	7	8	9
Ulaanbaatar, Mongolia				Trans-Mongolian Railway (2nd time)		
10	11	12	13	14	15	16
Train to Kunming		Kunming, China	Bus to Laos	Huay Sai, Laos and Chiangmai, Thailand		
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
Bangkok, Thailand - The trip ended here						

ตารางการเดินทาง

กว่าแผนการเที่ยวของพวกเขาจะเสร็จจริงๆ ก็พาเข้าไป
ช่วงต้นเดือนกันยายนแล้ว ผมยังจำได้อยู่เลยว่าพอส่งโปรเจคต์
จบเสร็จ พวกผมก็ยังคงมานั่งปิ้งเอกสารเกี่ยวกับการเดินทาง
อยู่เป็นวันๆ ในขณะที่เพื่อนๆ คนอื่นออกไปลัดล้ากันแล้ว

แผนที่การเดินทางในยุโรปตะวันตก 26 วัน (ที่มา

www.expatexplore.com)

ในความเป็นจริงแล้วการที่ผมบอกว่าการกลับบ้านด้วย
รถไฟและรถบัสของพวกเขาเริ่มต้นที่กลาสโกว์มันก็ไม่ถูกต้อง
เท่าไรนักเนื่องจากว่าผมและจ๊อยได้ซื้อตั๋วไปเที่ยวในยุโรป

ตะวันตก 14 ประเทศเป็นเวลา 26 วัน โดยทางทัวร์จะจัดรถให้ และนำเที่ยวในบางวัน แต่ส่วนใหญ่แล้วพวกผมก็ต้องเดินเที่ยว กันเองตามคอนเซ็ปท์ของบริษัททัวร์บริษัทนี้ที่ว่า ‘We discover, you explore’

พวกผมต้องเดินทางจากกลาสโกว์ไปลอนดอน เพราะว่าทัวร์เริ่มที่ลอนดอนและจบที่ลอนดอน แต่ว่าพวกผมได้ขอแยกกับกรุ๊ปทัวร์ที่ปารีส หลังจากพี่น้องเพชรได้เดินทางมาเจอพวกผมที่ปารีส การกลับบ้านด้วยรถไฟสายทรานส์มองโกเลียถึงจะได้เริ่มจริงๆ

แน่นอนว่าบันทึกเล่มนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการกลับบ้าน ด้วยรถไฟสายทรานส์มองโกเลียของผม ผมจึงขอไม่เขียนถึงทริปยุโรปตะวันตก 26 วันมากแล้วกันนะ อีกอย่างก็คือทริปการกลับบ้านด้วยรถไฟสายทรานส์มองโกเลียนั้นตื่นเต้นตื่นเต้นมากกว่าทริปยุโรปตะวันตกเยอะเลย เชื้อผมสิ

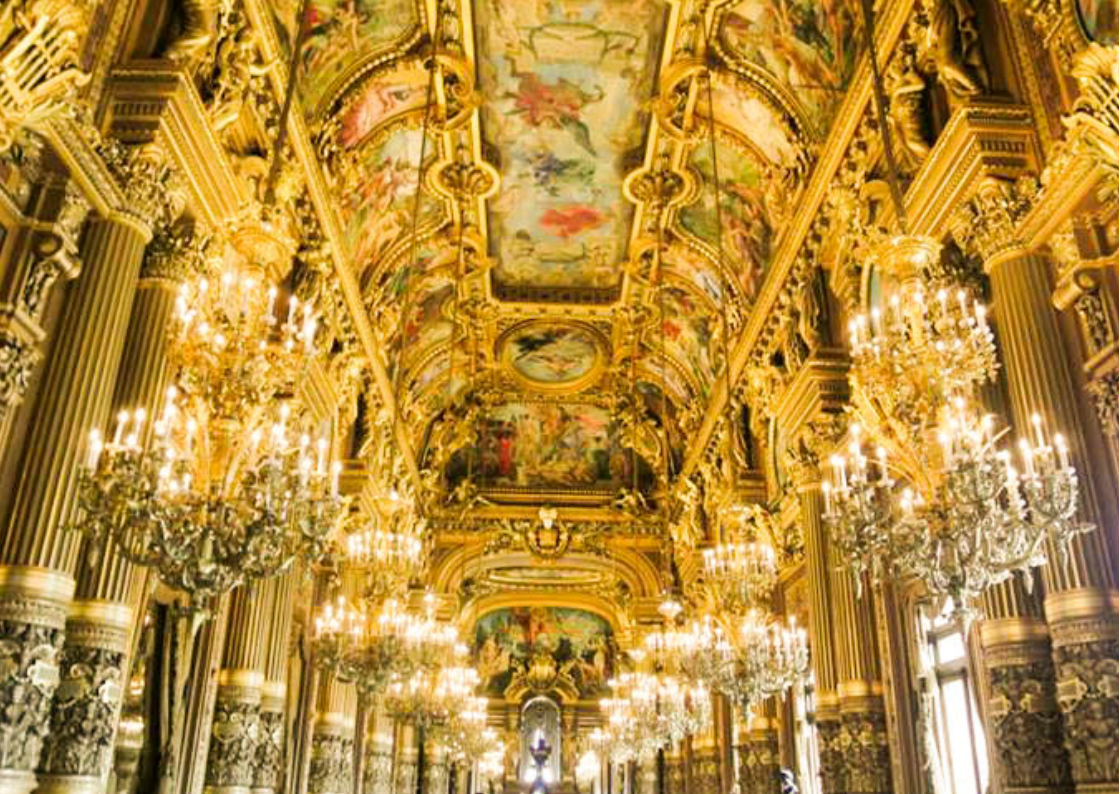

กระเป๋าแบ็คแพ็ค (ซ้าย) และกระเป๋าสะพายหลัง (ขวา)

ในเรื่องของการเตรียมตัว เนื่องจากว่าผมต้องเดินทางเป็นระยะเวลาประมาณ 2 เดือน ผมเลยเตรียมของไปเยอะมาก โดยที่ผมใส่ทุกอย่างไว้ในกระเป๋าแบ็คแพ็คยี่ห้อเมาท์เทน แวร์ เฮาส์ (Mountain Warehouse) ที่ซื้อจาก outlet ในกลาสโกว์ที่จุได้ 85 ลิตรและกระเป๋าสะพายหลังแซมโซไนท์ (Samsonite) ที่ซื้อจาก outlet ในปารีสจุได้ 25 ลิตร น้ำหนักกระเป๋าสองใบรวมกันคงประมาณเกือบๆ 30 กิโลกรัม หลังจากเดินทางไปได้สักพักทำให้ผมรู้ว่าผมโคตรพลาดที่เอาของมาเยอะขนาดนี้

ระหว่างทางผมเลยต้องจำใจทิ้งไปบางส่วน

สถานีต่อไป ปารีส

*Palais Garnier - Opera National de Paris

สถานีที่ 2

ปารีส ฝรั่งเศส (Paris, France)

หลังจากเฝ้ารอการเดินทางนี้มาเป็นระยะเวลาเกือบครึ่งปี ในที่สุดผมก็กำลังจะได้ทำตามความฝันซะที ตอนแรกคิดว่ามันคงจะตื่นเต้นไม่น้อยแต่เอาเข้าจริงๆ ผมไม่ตื่นเต้นเลยสักนิด อาจจะเป็นเพราะผมชินกับการเดินทางแล้วก็เป็นได้

26 วันที่ผ่านมาผมได้เดินทางไป 14 ประเทศที่เป็นการเที่ยวที่เหนื่อยกายเพราะต้องเดินทางตลอดเวลาแต่ไม่เหนื่อยใจ เพราะมีคนจัดการแทบทุกอย่างให้ ซึ่งทริปที่เพิ่งผ่านไปนั้นมันก็ได้สร้างภาพลวงตาในจิตใจให้กับผมว่าทริปการกลับบ้านด้วยรถไฟสายทรานส์มองโกเลียนั้นก็คงไม่หนักสักเท่าไร ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วมันไม่ใช่เลย

ปารีสเป็นเมืองสุดท้ายของทริปยุโรปตะวันตกของผม และจู่ๆ และเป็นเมืองแรกของการกลับบ้านด้วยรถไฟและรถบัสของพวกผมทั้งสามคน พวกผมได้ใช้เวลาอยู่ในปารีสเป็นเวลา 7 วัน โดยที่ 3 วันแรกพักอยู่ในตัวเมืองปารีส และอีก 4 วันหลัง พวกผมก็หลีกเลี่ยงความวุ่นวายในตัวเมืองไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์

วันแรกในปารีสนั้นพวกผมก็ได้ไปเดินดูสถานที่ช้อปปิ้งหลายที่ ที่หลักๆ ก็คือถนนอาเวนูว์เดอซีแซ (Avenue des

Champs-Élysées) ซึ่งเป็นถนนที่มีค่าเช่าแพงที่สุดในโลก และ
ห้างสรรพสินค้าแกเลอรี่ส์ ลาฟาแยต (Galeries Lafayette) ซึ่ง
เป็นห้างสรรพสินค้าที่ดังมากในปารีส

สินค้าต่างๆ ที่อยู่ในที่เหล่านี้นั้นผมทำได้เพียงแค่เดินผ่าน
แล้วมองตาปริบๆ เพราะสินค้าส่วนใหญ่มีราคาแพงมากและอีก
เหตุผลคือผมต้องเก็บเงินไว้เพื่อเป็นค่าเดินทางในการกลับ
ประเทศไทยด้วย ตอนนั้นในบัตรเดบิตของผมมีเงินประมาณ
1,600 ปอนด์ หรือประมาณ 90,000 บาท

มันคงจะไม่ดีถ้าผมใช้เงินไปเป็นหมื่นตั้งแต่ยังไม่ทันขึ้น
รถไฟขบวนแรก

หลังจากเดินเล่นยั่วกิเลสตัวเองในแหล่งช้อปปิ้งแล้ว ตอน
บ่ายพวกผมก็ไปหอไอเฟล (Eiffel Tower) ซึ่งผมค่อนข้างจะชอบ
และประทับใจนะ ถึงแม้ว่ามันจะแค่อูเหมือนเสาวิทยุขนาดใหญ่ก็
เถอะ

ยิ่งได้เห็นใกล้ๆ มันทำให้ผมยิ่งรู้สึกว่ามันเป็นแค่สิ่งเล็กๆ
บนโลกอันกว้างใหญ่เท่านั้นเอง นอกเหนือจากความอลังการที่

ผมได้สัมผัสด้วยตาแล้ว ผมยังได้ยินเรื่องราวที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนเกี่ยวกับหอไอเฟลอีกด้วย

หอไอเฟล – ถ้าไม่ได้เห็นเหมือนมาไม่ถึงปารีส

ย้อนไปสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ปารีสได้ถูกยึดโดยนาซีซึ่งนำโดย ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler) ในตอนนั้นฮิตเลอร์ได้สั่งให้พลเอกดีทริช ฟอน ไชลทิทซ์ (General der Infanterie

Dietrich von Choltitz) ทำลายหอไอเฟลซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของ
ประเทศฝรั่งเศส แต่ว่าพลเอกคนนี้ขัดขึ้นคำสั่งฮิตเลอร์และได้
กล่อมให้ฮิตเลอร์เปลี่ยนใจได้สำเร็จ โดยพลเอกคนนี้ได้ทำให้ฮิต
เลอร์เชื่อว่าหอไอเฟลสามารถทำประโยชน์ให้กับนาซีได้โดยใช้
เป็นหอวิทยุสื่อสารในตอนรบ ด้วยเหตุนี้หอไอเฟลจึงไม่ถูกทำลาย
นายพลคนนี้เจ๋งดีแฮะ! ทำให้ฮิตเลอร์ผู้ยิ่งใหญ่เปลี่ยนใจได้

พิพิธภัณฑสถานลูฟวร์ (ถ่ายโดยจ๊วย)

วันที่สองในปารีส พวกผมไปพิพิธภัณฑสถานลูฟวร์ (Louvre
Museum) ซึ่งเป็นหนึ่งในพิพิธภัณฑที่ใหญ่ที่สุดในโลก ผมไม่ต้อง
เสียค่าเข้าเพราะอายุยังไม่เกิน 25 ปีและวีซ่านักเรียนของผมยังไม่

หมดอายุ ส่วนจู้ยนั้นอายุแอบเกินไปนิดหน่อย (แค่ครึ่งปีเอง!) แต่ว่าหลังจากที่จู้ยโชว์วีซ่าและพยายามต่อรองอยู่สักพัก พนักงานตรวจบัตรผู้สนใจดียอมให้จู้ยเข้าฟรี ซึ่งจู้ยบอกว่าจริงๆ แล้วเป็นเพราะว่าหล่อเหลาของมันนั่นเอง (อันนี้ผมแต่งเอง)

ที่จริงพวกผมไม่ได้อยากมาที่นี่เท่าไรเพราะว่าพวกผมได้ผลิตเพลินกับศิลปะของยุโรปตะวันตกมาเป็นเวลากว่า 20 วันแล้วและส่วนตัวผมเองก็ไม่ได้ชื่นชอบศิลปะอะไรมากมายด้วย แต่สุดท้ายพวกผมก็ต้องมานี้เนื่องจากทุกๆ คนที่เคยมาต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า พลาดไม่ได้! สวยงามมาก!

พอพวกผมมาถึงก็สัมผัสได้ถึงความยิ่งใหญ่อลังการ แต่สุดท้ายมันก็เป็นอย่างที่ผมคิดจริงๆ เพราะว่าเพียงแค่เข้าไปในพิพิธภัณฑ์ไม่ถึง 10 นาที อาการเบื่อของผมก็เริ่มออก ขนาดจู้ยซึ่งเป็นผู้ที่ชื่นชอบศิลปะก็มีอาการเดียวกัน พวกผมเห็นตรงกันว่ามันยิ่งใหญ่อลังการก็จริง แต่ว่าศิลปะของยุโรปตะวันตกมันค่อนข้างที่จะคล้ายคลึงกัน ผมและจู้ยซึ่งได้เผชิญความงามทางด้านศิลปะในยุโรปมาเป็นเวลาที่สิบกว่าวันจึงเหมือนเห็นสิ่งเดิมซ้ำๆ

รูปของผมกับโมนาลิซ่า

จนในที่สุดพวกผมก็ตกลงกันว่าจะไปดูรูปภาพโมนาลิซ่า
ที่วาดโดยลิโอนาโด ดาร์วินซีแค่รูปเดียวเท่านั้นเพราะว่ามันน่าจะ
ดังสุดในพิพิธภัณฑ์ พอดูเสร็จแล้วก็กลับบ้าน

อย่างที่เกริ่นไว้ตอนแรก พิพิธภัณฑ์ลูฟวร์เป็นพิพิธภัณฑ์
ที่ใหญ่มาก (มากแบบมากมาย) กว่าพวกผมจะหารูปภาพโมนาลิ
ซ่าเจอนั้นก็ปาไปชั่วโมงกว่าแล้ว และกว่าที่พวกผมจะเบียดตัวเข้า

ไปเพื่อถ่ายรูปและหามุมถ่ายคู่ได้นั้นก็เล่นเอาเหนื่อยเลยล่ะ
เพราะว่ามีคนที่ยืนถ่ายรูปอยู่เยอะมากๆ

ในตอนบ่ายพวกผมได้ไปสถานที่ที่ค่อนข้างจะโด่งดังแต่
ผมเพิ่งจะรู้จักซึ่งก็คือโรงโอเปร่าปาแลการ์นิเย่ (Palais Garnier -
Opera National de Paris) นั่นเอง ผมประทับใจกับโรงโอเปร่า
แห่งนี้พอสมควรเพราะว่าถึงแม้ว่ามันจะไม่ได้ดูยิ่งใหญ่แต่มันดู
อลังการมากๆ

หลังจากที่เดินออกมาจากโรงโอเปร่าได้สักพักก็มีผู้หญิง
ชาวฝรั่งเศสที่ค่อนข้างมีอายุหน่อยเข้ามาทักและพยายามพูด
ภาษาฝรั่งเศสที่พวกผมฟังไม่เข้าใจใส่ แต่พวกผมพอจะจับ
ใจความจากภาษามือและน้ำเสียงได้ว่าข้างหน้ามีเรื่องอะไรสัก
อย่างเกิดขึ้น ให้ระวังตัวด้วย ซึ่งพวกผมคาดเดากันว่าอาจจะม
ีใครสักคนโดนล้วงกระเป๋า แต่พอเดินเลยไปข้างหน้า พวกผมกลับ
ไม่เจออะไร

พูดถึงเรื่องขโมยและการล้วงกระเป๋าแล้ว ปารีสก็เป็นอีก
หนึ่งเมืองที่ขึ้นชื่อเรื่องนี้เหมือนกัน พวกผมได้ยินคนพูดถึงเรื่องนี้
มาเยอะแต่ว่าไม่ได้เก็บมาคิดและตื่นตัวอะไรมากมายเพราะว่า

ก่อนหน้านี้พวกผมได้ไปเที่ยวกรุงโรมและบาร์เซโลนาซึ่งขึ้นชื่อ
เรื่องนี้มาแล้วเช่นกัน แต่ก็ไม่ได้เจอเหตุการณ์น่าตกใจอะไรเลย ก็
เลยคิดว่าปารีสก็น่าจะเป็นเหมือนๆ กัน

แต่ว่าพวกผมคิดผิดมหันต์!

กระเป๋าสะพายสีเงิน (ซ้าย) กระเป๋าลายสก๊อตใบเล็ก (ขวา)

ก่อนจะเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกือบจะถูกล้วงกระเป๋า ต้องขอ
เล่าก่อนว่าผมมีการเตรียมตัวป้องกันมาค่อนข้างดีโดยผมจะเก็บ
พาสปอร์ต บัตรเครดิต โทรศัพท์มือถือและเงินบางส่วนไว้ใน
กระเป๋าสะพายสีเงินที่ผมจะสะพายไว้ก่อนที่จะใส่เสื้อหนังหรือ

เสียกำหนดแล้วค่อยรู้ตัว และผมจะพกกระเป๋านี้ติดตัว
ตลอดเวลาแม้กระทั่งตอนนอน (แน่นอนว่ายากเว้นตอนอาบน้ำ)

นอกจากนั้นแล้วผมก็ได้เก็บเงินไว้ในกระเป๋าสตางค์
และได้พินรองทำอีกส่วนหนึ่ง และผมก็ยังมีกระเป๋าลายสก๊อตใบ
เล็กที่ใส่เงินไว้ติดน้อยไว้ที่กระเป๋ากางเกงด้านหน้าเพื่อความ
สะดวกในการหยิบมาใช้ เหมือนผมอาจจะเวอร์และโรคจิตนิดๆ ที่
ทำแบบนี้ แต่มันก็ดีกว่ามานั่งจิตตกเพราะของโดนขโมยของจริง
มัย?

ในคืนวันที่สองนี้เอง พวกผมกำลังจะนั่งรถไฟใต้ดินเพื่อ
กลับไปที่พัก ซึ่งตอนที่ผมซื้อตั๋วที่เครื่องออกตั๋วอัตโนมัติ นั้น ผมก็
ได้หยิบกระเป๋าลายสก๊อตใบเล็กๆ ที่กระเป๋ากางเกงขึ้นมาเพื่อ
จ่ายเงินและใส่เงินทอน จากนั้นผมก็ใส่ โบนัสน์กลับไปที่พักซึ่งก็
คือกางเกงด้านหน้า การกระทำดังกล่าวของผมคงไปกระแทกตา
ใครบางคนเข้า ทำให้ตอนที่ผมกำลังจะเดินเข้าไปทางที่สลดตัวมี
คนเดินตามผมเข้ามาติดๆ โดยที่ไม่รู้ตัว

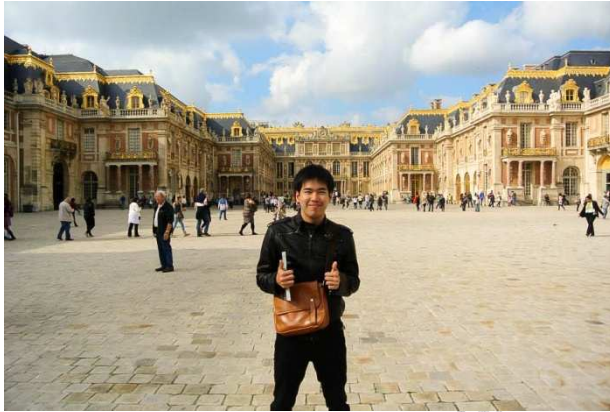
จังหวะที่ผมสลดตัวเข้าไปและกำลังยกมือขึ้นเพื่อหยิบตัว
ที่ถูกตรวจแล้วออกมา (ระบบที่นั่นคล้ายกับระบบบีทีเอสของบ้าน

เรา) ผมก็ได้ยินเสียงจู้ยที่กำลังจะสอดตัวเข้าไปในเครื่องที่อยู่ข้างๆ ผมร้องว่า เฮ้! พอหันไป ผมก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนติดผมมาก เกือบจะติดหลังผมเลยทีเดียวได้ พอเขาเห็นผมหันมาเขาก็ยกมือขึ้นแล้วทำท่าเหมือนว่าไม่ได้ทำอะไร แล้วก็เดินถอยไปนิดหนึ่ง

ตอนนั้นจู้ยที่เห็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วก็สอดตัวเข้าไปที่เครื่องเพื่อที่จะตามผมเข้ามา จังหวะที่จู้ยดึงตัวและกำลังที่จะเดินเข้ามา ผู้ชายคนนั้นก็ถอดเสื้อหนึ่งของเขาออกแล้วพาดลงมาที่หัวของจู้ยแล้วก็ทำหน้าประมาทว่า ‘มายุ่งทำไม’ แล้วเขาก็วิ่งหนีไป

พอผ่านเครื่องกันเข้ามาแล้วจู้ยก็เล่าให้ฟังว่า จังหวะที่มันเดินตามหลังผมมา อยู่ๆ ผู้ชายคนนั้นก็เดินมาแทรกระหว่างจู้ยกับผมแล้วเดินตามผมมาจนตัวเกือบจะติดผม จากนั้นจู้ยก็เห็นว่าผู้ชายคนนั้นกำลังจะล้วงกระเป๋ากางทางทางด้านหลังของผม (ซึ่งไม่มีอะไรนอกจากตัวรถไฟใต้ดินที่ใช้แล้วและใบเสร็จต่างๆ) ในจังหวะที่ผมยกมือขึ้นเพื่อจะหยิบตัวที่เพิ่งออกมาจากเครื่อง จู้ยเลยตัดสินใจร้องขึ้นมาเพื่อให้เขา รู้ตัวว่ามีคนเห็นนะ

ถ้าของโดนขโมยไปเมื่อไหร่ โอกาสที่จะเอากลับคืนมาได้คงน้อยมาก ๆ

หน้าพระราชวังแวร์ซายส์

วันต่อมา เวลาส่วนใหญ่ของพวกผมหมดไปกับ
พระราชวังแวร์ซายส์ (Château de Versailles) ซึ่งค่อนข้างอยู่
ไกลจากตัวเมืองพอสมควร พวกผมก็เลยต้องนั่งรถไฟออกไป
ประมาณเกือบหนึ่งชั่วโมงและตอนนั้นรถไฟมีคนเยอะพอสมควร

อยู่บนรถไฟได้สักพัก ผมก็สังเกตเห็นว่ามีผู้ชายใส่เสื้อ
หนังสือเขียวคนหนึ่งจ้องผมอยู่นานแล้ว ถึงแม้ผมก็มองกลับไป เขา
ก็ไม่ยอมละสายตาจากผม แถมยังทำหน้ายิ้มเยาะๆ กลับมาด้วย
ตอนนั้นผมมั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์เลยว่าคนนี้ต้องเป็นโจร
แน่นอน พอคิดได้ดังนั้นผมก็เกาะกระเป๋านั่นเลย ตอนนั้นจู่ๆก็
น่าจะสังเกตเห็นเหมือนผมก็เลยทำแบบเดียวกัน

จากนั้นไม่นานก็มีชายแก่ใส่แว่นเดินมาจากไหนก็ไม่รู้ และก็จะพยายามมาจับราวเดียวกับที่พวกผมเกาะอยู่ ตำแหน่งที่เขาเกาะนั้นอยู่ใกล้ๆ กระจ่างกางเกงของพวกผมเลยล่ะ ผมกับจ๊วยเห็นดังนั้นก็เลยเลื่อนมือลงไปจับในตำแหน่งที่ต่ำกว่าเขา ถ้าเขาล้วงมือเข้ามาพวกผมต้องรู้ตัวก่อนแน่ๆ

รถไฟวิ่งไปได้สักพัก สองคนนี้ทำหน้าที่เหมือนส่งชิกอะไรกันสักอย่างไม่รู้ มันทำให้ผมรู้ว่าสองคนนี้นั้นแก๊งค์เดียวกัน! พวกผมกระวนกระวายนิดหน่อยเพราะว่าใกล้ถึงสถานีที่ผมต้องออกจากรถไฟเพื่อเปลี่ยนขบวนแล้ว โชคดีที่พอถึงสถานีเปลี่ยน ผู้ชายสองคนนี้ก็ลงไปก่อน

หลังจากที่เดินออกไปได้สัก 4-5 ก้าว ผู้ชายที่ใส่เสื้อหนังสือเขียวก็หันหลังกลับมาหาพวกผม พร้อมกับรอยยิ้มที่เหี้ยมเกรียม จากนั้นก็ยกคิ้วให้เป็นความหมายประมาณว่า ‘โชคดีนะที่ไหวตัวทัน ไม่งั้นหายหมดตัวแน่นอน’ แล้วเขาก็เดินจากไป

ตอนนั้นพวกผมเริ่มไม่สนุกกับการเที่ยวปารีสแล้วล่ะ

ผมและจู้ยี้ได้ข้อสรุปว่าสาเหตุที่พวกผมเจอเหตุการณ์เหล่านี้ในปารีส แต่ไม่เจอในเมืองอื่นๆ เพราะว่าในเมืองอื่นๆ ที่พวกผมไปมา พวกผมไม่ได้ใช้รถไฟใต้ดินเลย แต่ในปารีสนั้น พวกผมเดินทางด้วยรถไฟใต้ดินเป็นหลัก

ปารีสซึ่งเป็นเมืองท่องเที่ยวและเป็นเมืองหลวงของฝรั่งเศสนั้นมีคนใช้บริการรถไฟใต้ดินเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะชั่วโมงเร่งด่วน ด้วยเหตุผลนี้รถไฟใต้ดินจึงเป็นแหล่งทำมาหากินของมิจฉาชีพและเป็นฝันร้ายของนักท่องเที่ยวเลยล่ะ

หลังจากที่เปลี่ยนรถไฟแล้วพวกผมก็ไม่เจอเหตุการณ์น่ากลัวอีกและก็ได้ไปถึงพระราชวังแวร์ซายส์อย่างปลอดภัย พอไปถึงแล้วความรู้สึกที่ได้ก็เหมือนตอนที่ไปพิพิธภัณฑ์ลูฟวร์เลยนั่นก็คือ ยิ่งใหญ่อลังการแต่ว่าค่อนข้างที่จะจำเจ

อาจจะเป็นเพราะว่าผมเป็นคนไม่มีศิลปะอยู่ในหัวใจก็เป็นได้

พวกผมอยู่ในตัวเมืองปารีส 3 วัน จากนั้นก็ไปเที่ยวดิสнейแลนด์ต่อ ซึ่งน้องเพชรก็ตามมาเจอผมและจู้ยี้ที่นั่น พวกผมทั้ง

สามคนที่เที่ยวเล่นอยู่ในดิสนีย์แลนด์เป็นเวลา 4 วัน จากนั้นวันแรก
แห่งการเดินทางกลับประเทศไทยก็มาถึง

ดิสนีย์แลนด์ ปารีส

สิ่งที่ผมทำเป็นอย่างแรกของการเดินทางครั้งนี้แม้จะไม่
อยากทำก็คือเปลี่ยนจากทางเกวซาเดฟเป็นทางเกวอร์มเพื่อ
ความสะดวกสบายเนื่องจากว่าต้องนั่งอยู่บนรถไฟจากปารีสถึง
โคโลญ (Köln) ประมาณ 10-11 ชั่วโมง และจากโคโลญไป
วอร์ซอว์ (Warsaw) อีกประมาณ 5-6 ชั่วโมง

รถไฟขบวนแรกที่เราจะนั่งไปนั้นเป็นของเรลยุโรป (Raileurope) ซึ่งเป็นรถไฟกลางคืน พวกเราต้องไปขึ้นที่สถานีการ์ดูนอร์ด (Gare Du Nord) ในปารีส พอพวกเราไปถึงสถานี พวกเราค่อนข้างจะสับสนพอสมควรเนื่องจากว่าสถานีการ์ดูนอร์ดเป็นสถานีที่ใหญ่กว่าจะหาขบวนรถไฟขบวนที่เราจะต้องขึ้นได้ก็เล่นเอาชะง่อนน้อยเลย

หลังจากขึ้นไปบนรถไฟและเก็บของเรียบร้อยแล้ว เราก็ได้มีโอกาสสำรวจรถไฟอย่างจริงจัง ซึ่งค่อนข้างประทับใจรถไฟของเรลยุโรป เพราะว่าสะอาดและมีพื้นที่ค่อนข้างกว้าง แต่มันก็ต้องแลกมาด้วยค่าตั๋วที่ค่อนข้างแพง

รถไฟขบวนนี้มีข้อเสียอยู่แค่อย่างเดียวก็คือเก้าอี้ทุกตัวสามารถปรับเอนลงไปได้เยอะจนเกือบจะเป็นเตียงได้ ยกเว้นเก้าอี้ที่ฉันนั่ง! พอขอพนักงานย้ายที่แต่พนักงานบอกว่า ทุกที่เต็มหมดเลย ตอนนั้นก็คิดในใจว่า ‘ฟังขบวนแรกเองนะ ทำไมชวยังวะ’

หลังจากนั่งครึ่งหลังครึ่งตื่นบนเก้าอี้ (ในขณะที่คนอื่นนอนหลับอย่างสบายใจ ไม่ยุติธรรมจริงๆ!) ไปได้ประมาณ 11

ชั่วโมง พวกผมก็มาถึงสถานีโคโลญ ซึ่งเป็นสถานที่ผมต้องเปลี่ยน
ขบวนรถไฟซึ่งผมจำไม่ได้ว่าเป็นของบริษัทอะไร

รถไฟขบวนนี้เป็นรถไฟนั่ง (ปรับเบาะให้เอนไม่ได้) และมี
พื้นที่แคบกว่าขบวนที่แล้วมาก นั่งไปได้สักพักพวกผมสามคนก็
รู้สึกหิวและเบื่อก็เลยหยิบเบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปและไวน์ที่ซื้อมาตั้งแต่
ตอนอยู่ฝรั่งเศสแล้วเดินไปยังตู้เสบียงเพื่อกินและก็นั่งคุยเล่นกัน

ในตอนแรกพวกผมซื้อไวน์มาดื่มเพื่อที่จะได้หลับสบาย
แต่สุดท้ายกลายเป็นเอาไวน์มาดื่มแก้เบื่อกันซะงั้น

พอมาถึงตู้เสบียงพวกผมก็ได้ไปขอน้ำร้อนจากพนักงาน
ตอนแรกพนักงานแอบใจร้ายเพราะว่าคิดค่าน้ำร้อนแก้วละ 1 ยูโร
(ประมาณ 40 บาท) แต่พอซื้อแก้วหนึ่งแล้ว เขาก็ให้อีก 2 แก้วฟรี

ระหว่างที่กินเบะหมี่แก้มไวน์อยู่นั้นก็ได้มีชายกลางคน
ชาวอเมริกันที่เล่นคอมพิวเตอร์อยู่ในตู้เสบียงเหมือนกันมาทัก
พวกผมจากนั้นก็ถามว่า พวกผมเป็นใคร มาจากไหน จะไปที่ไหน
นอกจากนั้นแล้วยังเล่าว่าเขาเคยไปประเทศไทย ซึ่งพวกเรา

ได้แลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ ประเทศไทยกัน
พอสมควรด้วย

หลังจากนั้นไม่นานก็ได้มีคุณปู่อายุ 80 กว่าๆ ชาว
เยอรมันชื่อโวลฟ์แกง (Wolfgang) (สาเหตุที่ผมจำชื่อคุณปู่คนนี้
ได้ แต่จำชื่อชายกลางคนชาวอเมริกันไม่ได้เพราะว่าชื่อคุณปู่
เท่ดี) มาร่วมวงสนทนาด้วยอีกคน คุณปู่คนนี้ก็ถามเหมือนชาย
กลางคนชาวอเมริกันเหมือนลอกกันมาเลย นอกจากนั้นก็ยังได้
เล่าเรื่องประเทศเยอรมันให้ฟัง รวมถึงเรื่องของสถานกักกัน
ชาวยิวในเอาว์ชวิทซ์ (Auschwitz) ในประเทศโปแลนด์ซึ่งเป็น
สถานที่ที่พวกผมจะไปอีกด้วย

การคุยกับคุณปู่โวลฟ์แกงเป็นสิ่งที่สนุกมาก เพราะว่า
พวกผมได้ฟังเรื่องของยุโรปในยุคเก่ามากมาย เสียหายที่ไม่ได้
ถ่ายรูปลูกับคุณปู่มา หลังจากคุยกันประมาณชั่วโมงกว่าๆ ชาย
กลางคนชาวอเมริกันและคุณปู่ชาวเยอรมันก็ได้ลงจากรถไฟไป
จากนั้นอีกไม่นานก็ถึงคิวของพวกผม

สถานีต่อไปวอร์ซอว์ (Warsaw)

สถานีที่ 3

วอร์ซอว์ โปแลนด์ (Warsaw, Poland)

เสียงของโอเปอเรเตอร์ประจำขบวนบ่งบอกว่าพวกผม
ได้มาถึงสถานีวอร์ซาวา เซ็นทรัลน่า (Warszawa Centralna)
เมืองวอร์ซอว์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

พอเดินออกมาจากชานชาลาสิ่งที่พวกผมทำเป็นอย่าง
แรกคือไปตู้เอทีเอ็มเพื่อกดเงินที่มีหน่วยเป็นซวอตี (PLN) ของ
ประเทศโปแลนด์ออกมา จากนั้นจึงมุ่งหน้าไปยังห้องขายตั๋วเพื่อ
ซื้อตั๋วรถไฟไปคราคอฟ (Kraków)

หลังจากพยายามสื่อสารกับพนักงานขายตัวยาวนาน
พวกผมก็ถอดใจและหันไปใช้วิธีการเขียนสถานที่กับเวลาที่จะไป
แทนเนื่องจากว่าประเทศโปแลนด์นั้นไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็น
ภาษาทางการ โดยสถานีปลายทางก็คือคราคอฟ โกลนีย
(Kraków Główny)

พอซื้อตั๋วรถไฟเสร็จ พวกผมก็ขึ้นจากชานชาลาสถานี
รถไฟ ตอนแรกพวกผมก็เถียงกันอยู่ว่าจะขึ้นรถแท็กซี่หรือ
รถเมล์ดี สุดท้ายก็สรุปกันว่าจะนั่งรถเมล์เพราะว่าพวกผมได้
ศึกษาเส้นทางการไปไฮสเทลด้วยรถบัสมาก่อนหน้านี้แล้วและอีก
เหตุผลก็คือพวกผมพยายามที่จะใช้เงินอย่างชาญฉลาด

พุดง่าย ๆ คืองั้นเอง!

หลังจากที่รอรถเมล์ได้ประมาณ 15-20 นาที รถเมล์ก็มา
ผมยื่นเงินให้คนขับรถ แต่เขาก็ตอบมาเป็นภาษาโปแลนด์ที่ฟังไม่
เข้าใจแต่พอจับใจความได้ว่าไม่รับเงิน ให้ลงจากรถ

ก่อนที่พวกผมจะขึ้นรถเมล์พวกผมก็ได้ศึกษาเรื่องราคา
ค่าตัวจากข้อมูลบริเวณป้ายรถเมล์ แต่ด้วยความที่ว่าพวกผมเพิ่ง
กดเงินออกมาจากตู้เอทีเอ็มทำให้แบงค์ที่มีอยู่เป็นแบงค์ที่ใหญ่
พวกผมเลยไม่สามารถเตรียมเงินให้พอดีกับค่ารถเมล์ได้ (ตอนนั้น
ค่าธรรมเนียมว่าค่ารถเมล์ 8 บาท แต่จะจ่ายด้วยแบงค์พัน)
แต่นี้ไม่ใช่เหตุผลหลักที่พวกผมโดนไล่ลงจากรถเมล์ สาเหตุจริง ๆ
ก็คือว่าพวกผมต้องซื้อตัวที่เครื่องออกตัวที่อยู่กับป้ายรถเมล์
ก่อนที่จะขึ้นรถเมล์ ตอนแรกพวกผมก็เห็นเครื่องขายตัวแล้ว แต่
ตัดสินใจไม่ซื้อเพราะเหตุผลเดียวกันก็คือมีแต่แบงค์ใหญ่ ถ้าจ่าย
ไปเครื่องคงทอนเหรียญออกมาเป็นจำนวนมากแน่ ๆ

หลังจากที่โดนไล่ลงมาพวกผมก็เดินไปดูเวลาการเดินทาง
ที่ป้ายรถเมล์ ปรากฏว่าพวกผมจะต้องรอรถเมล์อีกครั้งชั่วโมง ยืน
รอไปได้สักพัก พวกผมก็ตัดสินใจที่จะเดินกลับไปยังสถานีรถไฟ

เพื่อเรียกแท็กซี่ที่รอให้บริการอยู่เนื่องด้วยสองเหตุผล เหตุผลแรกคือไหล่พวงผมเริ่มล้าจากการแบกกระเป๋าที่แสนหนักมาเป็นเวลาเกือบชั่วโมง ส่วนอีกเหตุผลก็คือพวงผมจะอยู่ในวอร์ซอว์แค่วันเดียวจึงอยากจะรีบเอาของไปวางไว้ที่โฮสเทลแล้วออกมาเที่ยว

พวงผมโชว์แผนที่โฮสเทลให้แท็กซี่คันหนึ่งดู เขาไม่พูดภาษาอังกฤษก็เลยใช้วิธีเขียนราคาลงบนกระดาษแทน ซึ่งราคาก็ไม่แพงเกิน พวงผมก็เลยขึ้นรถไป

ระหว่างที่เดินทางไปโฮสเทลนั้นผมก็ได้เห็นถนนหนทางต่างๆ ของเมืองวอร์ซอว์ไปด้วยซึ่งผมประทับใจมากโดยเฉพาะถนนที่อยู่ใจกลางเมืองเพราะว่าสองข้างทางมันเต็มไปด้วยตึกสีสว่างๆ และก็มีต้นไม้ที่มีใบสีเขียวเนื่องจากเป็นฤดูใบไม้ร่วง มันดูคลาสสิกมากๆ เลยละ!

เมืองวอร์ซอว์นี่เองที่ทำให้ผมรู้ว่าสถาปัตยกรรมของยุโรปตะวันตกและยุโรปตะวันออกนั้นต่างกัน

หลังจากที่ไปถึงย่านที่โฮสเทลตั้งอยู่แท็กซี่ก็พยายามวนหาโฮสเทลแต่ก็หาไม่เจอ สุดท้ายพวงผมบอกว่าไม่เป็นไร เดี่ยว

พวกผมลองเดินหาเองก็ได้ เดินหาไปได้สัก 10 นาทีพวกผมก็เจอ
ปั๊ายโฮสเทลซึ่งมีชื่อว่า Fest Hostel

Fest Hostel นั้นตั้งอยู่ในตึกสูงประมาณ 5-6 ชั้น

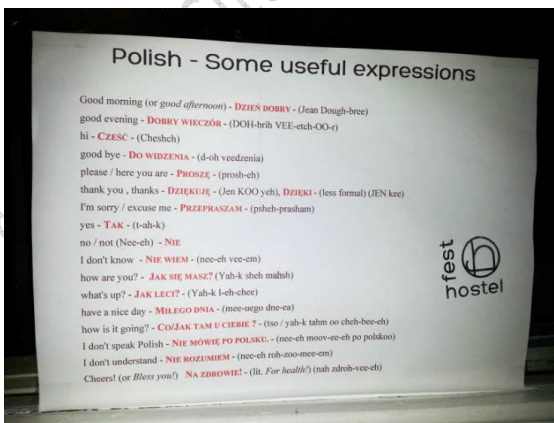
หลังจากที่กด Speaker เพื่อคุยกับเจ้าหน้าที่ของโฮสเทลก็มีเสียง
ของผู้ชายที่พูดภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างดีพูดกลับมาบอกว่าให้
เขาเปิดปลดล็อกประตูให้แล้ว ให้เปิดประตูเข้ามา แล้วเดินขึ้นมา
ชั้น 3 เลย ผมคิดในใจว่า ‘มีตั้ง 5-6 ชั้น ทำไมถึงไม่มีลิฟท์วะ แบบ
กระเป๋าก็ใหญ่ๆ แล้วเดินขึ้นบันไดมันเหนื่อยนะ’

หลังจากที่ขึ้นบันไดไปถึงชั้นสามแล้วผมก็เห็นผู้ชาย
หัวล้านคนหนึ่งเปิดประตูห้องรออยู่ที่สุดทางของชั้น เมื่อเข้าไปใน
โฮสเทลก็พบว่าโฮสเทลนี้นั่นก็คืออาร์พาร์ทเมนต์ที่ขนาดใหญ่
หน่อยนั่นเอง โดยที่ชายหัวล้านที่เปิดประตูให้นั้นเป็นเจ้าของโฮส
เทล

ห้องแรกที่พวกผมเดินเข้าไปคือห้องครัว ซึ่งพวกผมก็ได้
เจอภรรยาและลูกน้อยที่หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูของเจ้าของโฮสเทล
หลังจากที่ทักทายภรรยาและลูกน้อยของเจ้าของโฮสเทลเจ้าของ
โฮสเทลก็ได้พาพวกผมไปดูห้องซึ่งเป็นห้องเตียงสองชั้นสำหรับสี่

คน แต่เผอิญว่าวันที่พวกผมจองนั้นมีแค่พวกผมสามคนมันก็เลย
เหมือนกับว่าพวกผมเป็นเจ้าของห้องไปโดยปริยาย

พอดูห้องเสร็จแล้ว พวกผมก็เดินกลับไปที่ห้องครัวอีก
ครั้ง คราวนี้เจ้าของโฮสเทลได้เล่าเรื่องของเขาให้พวกผมฟังโดยเขา
เล่าว่าเขาเคยทำงานประจำแต่ว่าเบื่อจึงลาออกมาเปิดโฮสเทล
เล็กๆ เพราะว่าเขาชอบพูดคุยและชอบช่วยเหลือคนอื่น จากนั้น
เขาจึงอธิบายระเบียบและการใช้งานสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ
ของโฮสเทลให้พวกผมฟัง หลังจากนั้นก็สอนภาษาโปแลนด์เล็กๆ
น้อยๆ (ซึ่งผมก็คืนเขาไปทั้งหมดหลังจากที่เดินออกจากห้องครัว)
ตลอดจนแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวในเมืองวอร์ซอว์ให้พวกผม

ภาษาโปแลนด์ที่ผมพยายามจะเรียนรู้ (แต่ก็ไม่สำเร็จ)

ก่อนที่จะเล่าเรื่องต่อไป ผมก็อยากจะพูดถึงโฮสเทลก่อน
เพื่อว่าใครบางคนจะไม่รู้จักโฮสเทลแล้วจะสงสัยว่ามันต่างกับ
โรงแรมยังไง จุดประสงค์หลักของโฮสเทลนั้นก็เหมือนกับโรงแรมก็
คือเป็นสถานที่ที่ให้นักท่องเที่ยวหรือนักเดินทางมาพักอาศัย แต่
ว่าราคานั้นถูกกว่าโรงแรมมาก ซึ่งการเลือกที่จะพักโฮสเทลนั้นคือ
เคล็ดไม่ลับที่ทำให้นักท่องเที่ยวทุกคนรวมถึงพวกผมประหยัดบ
ค่าที่พักแล้วนำเงินไปใช้จ่ายกับการท่องเที่ยวจริงๆ ได้

ข้อดีของโฮสเทลนอกจากเรื่องราคาที่ถูกมากๆ แล้วก็จะ
จะเป็นการที่ได้คุยแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับชาวต่างชาติที่พักอยู่
ในห้องเดียวกันหรือโฮสเทลเดียวกัน นอกจากนั้นแล้วเท่าที่ผมเคย
เจอมาพนักงานที่อยู่โฮสเทลทุกคนจะพูดภาษาอังกฤษได้และ
พวกเขาก็ยินดีที่จะช่วยเหลือและก็ให้คำแนะนำเกี่ยวกับชีวิต
ความเป็นอยู่ตลอดจนการท่องเที่ยวในเมืองนั้นๆ อย่างเต็มที่ ซึ่ง
ผมคิดว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่โรงแรมส่วนใหญ่ทำไม่ได้

แต่การเลือกที่จะพักโฮสเทลนั้นก็ต้องแลกมาด้วยความ
เป็นส่วนตัวที่น้อยลงเนื่องจากว่าห้องพักห้องหนึ่งนั้นอาจจะ
สามารถรองรับผู้คนได้ตั้งแต่ 2 ถึง 8 คน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเตียงใน

โฮสเทลจะเป็นเตียงสองชั้นเพื่อให้ประหยัดเนื้อที่และจุคนได้มากขึ้น และอีกอย่างก็คือเรื่องของห้องน้ำที่จะเป็นห้องน้ำรวม ในช่วงเวลาเร่งด่วนเช่นตอนเช้าหรือตอนดึกๆ ก็อาจจะต้องเข้าคิวเพื่อใช้ห้องน้ำ

โฮสเทลทุกที่ที่พวกผมพักนั้นจองผ่าน www.booking.com

หลังจากที่คุยกับเจ้าของโฮสเทลเสร็จ จั๊ยกับน้องเพชรก็ปิดท้ายด้วยการถามคำถามที่ผมไม่อยากจะยินที่สุดกับเจ้าของโฮสเทล คำถามนั้นก็คือ “เช่าจักรยานได้ที่ไหน?”

เหตุผลที่ผมไม่อยากจะยินประโยคนี้นี้ก็เพราะว่าผมขี่จักรยานไม่ค่อยเป็นและผมไม่เคยขี่จักรยานออกถนนใหญ่เลย จั๊ยกับน้องเพชรพยายามกล่อมผมอยู่นานให้ไปขี่ด้วยกัน จนในที่สุดผมก็ยอมเพราะว่าจั๊ยบอกว่าเดี๋ยวมันให้นั่งช่วยท้าย

หลังจากได้แผนที่จากเจ้าของโฮสเทล พวกผมก็ออกจากโฮสเทลแล้วจึงตรงไปที่ร้านเช่าจักรยาน แล้วพวกผมก็ปั่นจักรยานไปในเมืองโดยมีเป้าหมายปลายทางคือพิพิธภัณฑ์อัฟไรซิง (Warsaw Uprising Museum)

ข้อท้ายจักรยานของจ๋วย

เมื่อข้อท้ายจักรยานของจ๋วยไปได้สัก 10 นาทีทำให้ผมรู้ว่าผมคิดผิดจริงๆ ที่ยอมข้อท้ายจักรยานของมัน เนื่องจากว่าที่นั่งของจักรยานนั้นมีแต่โครงเหล็ก อีกทั้งถนนระหว่างทางที่ไปพิพิธภัณฑสถานนั้นก็ลาดขึ้นลาดลง ในบางครั้งจ๋วยก็ยั้งขี่จักรยานจากฟุตบอลลงถนนที่ต่างระดับลงมา ผมก็ไม่ว่าจ๋วยมันแก๊งผมหรือว่าเส้นทางมันเป็นแบบนี้จริงๆ แต่ว่าผมบอกได้คำเดียวว่า ‘เจ็บเกินไป’ จะไม่ให้เจ็บได้อย่างไร ก็เล่นกระแทกขึ้นๆ ลงๆ แบบนี้

กว่าจะไปถึงพิพิธภัณฑสถานนั้นผมก็เข้าไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พวกผมเดินเข้าไปเพื่อหาซื้อตั๋ว แต่เนื่องจากว่าวันนั้นเป็นวันอาทิตย์ พวกผมเลยได้เข้าไปดูฟรี (ถ้าเข้าไปดูวันอื่นต้องเสียเงิน

จำนวน 14 ซวอดีหรือประมาณ 150 บาทต่อคน) พิพิธภัณฑ์อัมไพ
ซึ่งนั้นสร้างเสร็จและเปิดให้เข้าชมในปี 2004

ก่อนจะเข้าไปก็จะมีป้ายเตือนก่อนว่าห้ามถ่ายรูป

ก้าวแรกที่ผมก้าวเข้าไปในพิพิธภัณฑ์นี้สิ่งที่ผมรู้สึก
คือรู้สึกหดหู่ เพราะบรรยากาศมันจะเงียบๆ สลัวๆ อย่างบอกไม่
ถูก ที่อาจจะจะเป็นสิ่งที่ผู้สร้างพิพิธภัณฑ์นี้ต้องการให้ผู้คนที่เข้าชม
รู้สึกก็เป็นได้ ในพิพิธภัณฑ์นั้นได้มีการเก็บหลักฐานต่างๆ ไว้
มากมายไม่ว่าจะเป็นอาวุธปืนหลากหลายชนิดทั้งของนาซีและ
สหภาพโซเวียตตลอดจนจดหมายรักที่ชาวโปแลนด์ส่งถึงกัน

พิพิธภัณฑ์นี้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นอนุสรณ์ให้กับการ
จลาจลของชาวโปแลนด์ที่ต่อต้านพวกนาซีในสงครามโลกครั้งที่
สอง การก่อจลาจลของชาวโปแลนด์เริ่มขึ้นในวันที่ 1 สิงหาคม
1944 ในตอนนั้นการจลาจลเกิดขึ้นใกล้เคียงกับการที่ทหารของ
สหภาพโซเวียตเดินทัพเข้าใกล้เมืองวอร์ซอว์จนทหารของนาซีต้อง
ถอยทัพกลับไป แต่ว่าทหารของสหภาพโซเวียตกลับหยุดทัพ ไม่
ยอมเคลื่อนที่เข้ามาในเมือง ส่งผลให้ทหารของนาซีสามารถจัด

ทัพได้ใหม่และบุกเข้ามาทำลายล้างเมืองวอร์ซอว์ ซึ่งในปี 1945 เมืองวอร์ซอว์ก็ได้ถูกทำลายไปประมาณ 80 กว่าเปอร์เซ็นต์

ข้อมูลเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นจ๊วยเล่าให้พวกผมฟังและ บางส่วนผมก็อ่านเอาเองให้พิพิภณท์ ข้อดีของการมีจ๊วยเป็น เพื่อนร่วมทางก็คือจ๊วยจะรู้เรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์มาก เนื่องจากจ๊วยจบประวัติศาสตร์มาตอนเรียนปริญญาตรี ทำให้พวกผมได้รับรู้เรื่องราวในที่ต่างๆ ได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามในการอ่านมากนัก

สำหรับเรื่องการก่อจลาจลครั้งนี้จ๊วยให้ความเห็นว่า โปแลนด์ในตอนนั้นเป็นประเทศที่น่าสงสารมากเพราะว่าอยู่ ระหว่างกลางระหว่างมหาอำนาจสองประเทศคือเยอรมันและ สหภาพโซเวียต โปแลนด์จึงเป็นเหมือนรัฐกันชนที่ทั้งสองประเทศ นี้ต้องการจะครอบครอง

จักรยานกับวิวช่วงเย็นๆ ในเมืองวอร์ซอว์

หลังจากที่เสร็จจากพิธีภินิหารแล้ว จั๊ยและน้องเพชรก็พา
ผมทัวร์นรกต่อด้วยการปั่นจักรยานอีกครั้งชั่วโมงไป
สวนสาธารณะลาเซียนกิ (Lazienki Park)

การนั่งจักรยานทัวร์นรกครั้งนี้ทำให้ผมรู้ว่าจั๊ยมั่นตั้งใจจะ
แกล้งผมเพราะว่าทุกครั้งก่อนที่มันจะขี่จักรยานลงจากฟุทบาทลง
ถนนที่ต่างระดับมันจะช้าก่อนทุกครั้ง ผมก็ทำอะไรไม่ได้นอกจาก
ครวญครางอย่างเจ็บปวด

ตอนนั้นแค้นมันมาก ในใจคิดว่าต้องเอาคืน และผมก็ได้
เอามันคืนจริงๆ ตอนที่อยู่ที่จีน

กว่าจะมาถึงสวนสาธารณะลาเซียนก็ฟ้าก็เริ่มมืดลงแล้ว
พวกผมเลยไม่ได้เข้าไปในสวนเพราะกลัวหลง และเลือกที่จะขี่
จักรยานวนรอบๆ สวนแทน บริเวณรอบๆ สวนนั้นไม่ค่อยจะมีรถ
สัญจรเท่าไรและมีทางสำหรับจักรยานที่ยาวมาก จั๊ยกับน้อง
เพชรก็เลยบอกให้ผมลองขี่จักรยานดู ตอนนั้นด้วยความที่ว่
เมื่อยกันมากจึงตอบตกลงไป จั๊ยซึ่งจากเดิมที่เป็นคนขี่แล้วให้ผม
ซ้อนก็ย้ายไปซ้อนจักรยานน้องเพชรแทน

ผมขี่จักรยานเล่นได้ประมาณ 15 นาทีก็ประเคนจักรยาน
คันเดิมคันนี้คืนให้จั๊ย เนื่องจากว่าผมจวนเจียนจะล้มและชนคน
อื่นที่ขี่จักรยานสวนทางมาหลายทีแล้ว จากนั้นจั๊ยกับน้องเพชรก็ขี่
จักรยานกลับไปคืนร้านเช่าจักรยานโดยจั๊ยนั้นก็มีส่วนเป็นคนซ้อน
เหมือนเดิม ระหว่างที่ขี่จักรยานกลับไปคืนร้านเช่าจักรยานนั้นผม
ได้เห็นถนนและผู้คนในเมืองวอร์ซอว์ยามค่ำคืนซึ่งก็สวยงามไปอีก
แบบ

ให้ตายสิ ผมเริ่มจะหลงรักเมืองนี้เข้าจริงๆ แล้ว!

หลังจากคืนจักรยาน ผมบอกจ๊วยและน้องเพชรว่า “กูไม่เอาแล้วนะเว้ย ไข่ซี่จักรยานเนี่ย คราวหน้าถ้าอยากขี่ก็ไปขี่ส่งคน เดี่ยวกูจะไปหาอะไรอย่างอื่นทำแทน”

บางคนอาจจะคิดว่าผมเวอร์เกินไป แต่ว่าคนที่ขี่จักรยานไม่ค่อยเป็นคงรู้สึกเหมือนผมแน่ๆ

จากนั้นพวกผมก็ออกเดินทางตามล่าหาอาหารเย็น (จริงๆ ก็คืออาหารค่านั่นแหละ เพราะมีดแล้ว) โดยเป้าหมายของมือนี้ก็คืออาหารท้องถิ่นสไตล์โปแลนด์ พวกผมเดินทางกันอยู่ในเมืองประมาณ 15 นาทีก็สะดุดตากับร้านเล็กๆ น่ารักๆ อยู่บนถนนเส้นหนึ่ง

พวกผมเดินเข้าไปแล้วบอกพนักงานว่ามากัน 3 คน เธอก็เลยบอกให้พวกผมลงไปชั้นใต้ดิน พอถึงชั้นใต้ดินนี่ทำให้ผมรู้ว่าจริงๆ แล้วร้านมันใหญ่มากเลย คนมากินก็เยอะมากด้วย ตอนนั้นพวกผมรู้สึกที่พวกผมคิดถูกแล้วที่เลือกร้านนี้ หลังจากเลือกโต๊ะนั่งได้สักพักก็มีพนักงานเสิร์ฟเดินมาเพื่อเอาเมนูมาให้

ระหว่างที่ดูเมนูนั้นพวกผมก็กวาดตามองรอบๆ ร้านแล้ว ก็สังเกตเห็นว่าพนักงานเสิร์ฟในร้านนี้ทุกคนเป็นผู้หญิงที่หน้าตา ค่อนข้างน่ารัก นอกจากนั้นแล้วทุกคนยังแต่งตัวด้วยชุดท้องถิ่น ของประเทศโปแลนด์เหมือนกันอีก

สักพักพนักงานเสิร์ฟคนหนึ่งก็เดินมารับออเดอร์ พวกผม ก็ให้เธอแนะนำอาหารท้องถิ่นให้ เธอแนะนำมาหลายอย่างมาก แต่สุดท้ายพวกผมก็ตัดสินใจสั่งอาหารที่พวกผมคิดไว้อยู่แล้ว (นี่ ถ้าเธอคนนั้นฟังภาษาไทยออก คงบ่นพวกผมแน่ๆ เลย) อาหารที่เป็นไฮไลท์ของมื้อนี้ก็คือ Dumpling (คล้ายๆ กับขนมจีบ) กับไวน์ ร้อน

สำหรับ Dumpling นั้นตอนแรกพวกผมงงมากเลยว่า ทำไมอาหารที่ควรจะเป็นของประเทศจีนมาอยู่ในประเทศ โปแลนด์ได้ จู่ๆ ในฐานะนักประวัติศาสตร์ก็อธิบายว่าประเทศ โปแลนด์อาจจะได้รับอิทธิพลในเรื่องของอาหารมาจากรัสเซีย และรัสเซียก็อาจจะได้รับอิทธิพลมาจากประเทศมองโกเลีย เนื่องจากว่าโปแลนด์เคยถูกรุกรานโดยรัสเซีย และรัสเซียเคยถูก

รุกรานโดยชาวมองโกล เพราะฉะนั้นวัฒนธรรมต่างๆ จึงอาจจะมี
การถ่ายทอดกันมา

ไวน์ร้อน หรือ Grzaniec Galicyjski

ส่วนอาหารท้องถิ่นอีกอย่างที่เป็นไฮไลท์ของคืนนี้ก็คือ

ไวน์ร้อน หลังจากที่ผมลองค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตก็พบว่าไอ้

ไวน์ร้อนมีชื่อว่า Grzaniec Galicyjski หรือเรียกง่ายๆ เป็น

ภาษาอังกฤษว่า Hot Mulled Wine หลังจากลองชิมแล้วผมรู้สึก

ไม่ค่อยชอบเท่าไรเพราะว่ากลิ่นอบเชย (Cinnamon) มันแรง

มาก

สำหรับผมแล้วอาหารมื้อนี้อาจจะไม่ได้อร่อยมาก แต่ก็
ทำให้ผมรู้สึกดีเพราะว่าได้ชิมอาหารท้องถิ่นจริงๆ

หลังจากที่กินอาหารเสร็จพวกผมก็กลับมาที่พัก แล้วคืน
คืนนั้นก็หมดไปกับการลงรูปบนเฟซบุ๊กและเล่นอินเทอร์เน็ต

วันต่อมาหลังจากที่พวกผมตื่นและทำธุระส่วนตัวเสร็จ
แล้ว พวกผมก็มุ่งหน้าไปยัง Castle Square ที่อยู่ใกล้ทางเข้า Old
Town โดยเป็นหมายของวันนี้คือเข้าร่วมพิธีทัวร์ของ Orange
Umbrella ตอน 11 โมง ที่ชื่อทัวร์นี้ชื่อว่า Orange Umbrella ก็
เพราะไกด์จะยืนถือร่มสีส้มรออยู่ที่จุดนัดพบเพื่อให้สังเกตได้ง่าย

หลังจากที่ไปถึงจุดนัดพบ ผมก็สังเกตเห็นคนที่มารอเข้า
ร่วมทัวร์เยอะทีเดียว ประมาณ 30 คนเห็นจะได้ เมื่อถึงเวลาเริ่ม
ทัวร์

รอยัลคาสเซิล

ไกด์ร่วมสัมผัสได้เริ่มทัวร์ด้วยการพูดถึงก็คือปราสาทที่มีสีแดงๆ ที่มีชื่อว่ารอยัลคาสเซิล (Royal Castle) ซึ่งอยู่ตรงจุดนัดพบนั่นเอง เธอบอกว่าจริงๆ ปราสาทนั้นเคยถูกทำลายไปแล้วในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง สมัยที่นาซีเคลื่อนทัพเข้ามาในประเทศโปแลนด์ และปราสาทที่พวกผมเห็นอยู่นี้ก็เป็นปราสาทที่ได้สร้างขึ้นใหม่

จากนั้นไกด์ก็พาพวกผมเดินเข้าไปในเขตเมืองเก่า (Old Town) เขตเมืองเก่านั้นคือเขตที่ได้คงสภาพของเมืองยุคเก่าไว้

โดยที่ไม่ได้มีการสร้างสิ่งก่อสร้างสมัยใหม่เช่น ตึกสูงๆ หรือบ้าน
สไตล์โมเดิร์นขึ้นมา ซึ่งสิ่งปลูกสร้างในเขตเมืองเก่านั้นก็ยังคง
ความหลังของยุคเก่าๆ ไว้ได้เป็นอย่างดี

ในเขตเมืองเก่า

ระหว่างที่เดินทัวร์อยู่ในเขตเมืองเก่านั้น อยู่ๆ เพื่อนร่วม
ทัวร์คนหนึ่งก็ได้เดินเข้ามาทักพวกผมเป็นภาษาไทย ตอนแรก
พวกผมก็ตกใจปนดีใจ ที่ได้เจอคนไทยในเมืองที่ไม่คิดว่าจะเจอ
พอดูๆ กันไปก็เลยมารู้ว่าน้องเขามาเรียนแลกเปลี่ยนที่เมืองนี้และ
ฟังมาถึงได้ไม่ถึงอาทิตย์ ผมแอบอิจฉาน้องเขาเล็กๆ นะที่ได้อยู่

เมืองนี้หลายเดือนเพราะว่าเมืองนี้มีสิ่งสวยงามเยอะเลยละ (ทั้ง
ตึก ทั้งคน ฮ่าๆ)

พวกผมได้อยู่กับไกดร์มส์มอยู่ประมาณชั่วโมงกว่าๆ (ทัวร์
จริงๆ ประมาณ 2 ชั่วโมงครึ่ง) จากนั้นจึงแยกตัวออกมา
เนื่องจากว่าหิวข้าวกันมาก พวกผมเลือกที่จะกินอาหารง่ายๆ
และรวดเร็วอย่างเคเฟฟซีที่อยู่ใกล้กับโฮสเทลเพื่อที่จะได้ไปขึ้น
รถไฟไปเมืองคราคอฟให้ได้ทันในตอน 5 โมงเย็น

พอกินเสร็จแล้วพวกผมก็กลับไปเก็บของที่โฮสเทลแล้ว
บอกให้เจ้าของโฮสเทลเรียกแท็กซี่ให้ ช่วงเวลาที่รอรถแท็กซี่นั้น
พวกผมก็ไม่ลืมที่จะขอบคุณและบอกลาเจ้าของโฮสเทลและลูก
ตัวน้อยๆ ของเขา

ไม่นานนักแท็กซี่ก็มา ผมค่อนข้างจะเสียใจที่ตัดสินใจที่
จะอยู่ที่เมืองวอร์ซอว์แค่คืนเดียวเพราะคิดว่าน่าจะเป็นเมืองที่ไม่
ค่อยมีอะไร แต่ในความเป็นจริงแล้วเมืองวอร์ซอว์เป็นเมืองที่
คลาสสิกและสวยงามมาก

สำหรับผมแล้วเมืองนี้เป็นหนึ่งในเมืองที่ผมชอบที่สุดเป็นพิเศษ
ทีเดียว

หลังจากที่ได้ขึ้นรถไฟแล้ว ผมก็พยายามที่จะไม่คิดถึง
ช่วงเวลาที่เมืองวอร์ซอว์และจดจ่อกับเมืองที่กำลังจะไปใน
อนาคต ซึ่งก็คือเมืองคราคอฟนั่นเอง

เมืองคราคอฟนั้นมีความน่าสนใจมากเพราะเป็นที่ตั้งของ
เอดส์วิทซ์ (Auschwitz) เขตที่เคยมีคนเป็นล้านถูกฆ่าตายใน
สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ด้วยความที่ว่าผมไม่ค่อยมีความรู้
เรื่องประวัติศาสตร์มากนัก ผมจึงได้ขอให้จู้ยเล่าให้ผมฟังคร่าวๆ
หลังจากที่ได้ฟังเรื่องราวจากจู้ย ผมรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องที่น่ากลัว
มาก

เรื่องราวจะเป็นอย่างไรนั้น โปรดติดตามในบทถัดไปนะ
ครับ

สถานต่อไปคราคอฟ (Kraków)

สถานที่ 4

คราคอฟ โปแลนด์ (Kraków, Poland)

การนั่งรถไฟจากเมืองวอร์ซอว์มายังเมืองคราคอฟนั้นสั้นกว่าการนั่งรถไฟจากเมืองปารีสไปยังเมืองวอร์ซอว์ค่อนข้างมาก ใช้เวลาแค่สามชั่วโมงเท่านั้น เมื่อมาถึงสถานีคราคอฟ โกลนียม์ก็เป็นเวลาค่ำแล้ว พวกผมเลยรีบออกเดินทางจากสถานีรถไฟเพื่อตามหาโฮสเทลที่จองไว้

โฮสเทลมีชื่อว่า Greg & Tom Hostel ซึ่งกูเกิ้ลบอกวาระยะเวลาในการเดินทางจากสถานีรถไฟไปยังโฮสเทลนี้ใช้เวลาเพียง 5 นาทีเท่านั้น และนี่คือเหตุผลหลักที่พวกผมเลือกที่จะจองที่นั่นนอกเหนือจากคะแนนรีวิวในเว็บไซต์ booking.com ที่สูงลิ่ว

หลังจากที่ออกมาจากสถานีรถไฟแล้วพวกผมมีปัญหาในการดูแผนที่ที่เตรียมมาจากกูเกิ้ลแมพนิดหน่อย เนื่องจากว่าแผนที่ที่เตรียมมากับสถานที่จริงนั้นไม่ค่อยจะตรงกันเท่าไรหว่า มันจึงทำให้พวกผมเสียเวลาหาไปสักพักใหญ่ๆ เลยละ นอกจากนั้นแล้วพวกผมยังต้องใช้ความระมัดระวังในการถามทางคนที่เดินผ่านไปมาด้วยเนื่องจากว่า Greg & Tom Hostel นั้นมีอยู่ทั้งหมด 3 ที่ ซึ่ง

ทั้งสามที่นั่นอยู่ไม่ไกลกันมาก ถ้าพวกเขาบอกทางผิดมา พวกผม
อาจจะไม่มีที่นอนในคืนนั้นก็ก็ได้ (อันนี้ก็เวอร์ไป)

สาเหตุที่มันถูกแยกเป็น 3 ที่ก็เพราะทางโฮสเทลอยากจะ
ตอบสนองความต้องการของลูกค้าทุกประเภท โฮสเทลทั้งสามที่
นั่นได้แก่โฮสเทลสำหรับนักปาร์ตี้ โฮสเทลสำหรับนักดื่มเบียร์ และ
โฮสเทลปกติ (พวกผมอยู่ที่นี่) ถ้าใครได้ไปคราคอฟก็ลองไปพัก
โฮสเทลทั้งสองที่ผมไม่ได้ไปพักดูนะครับ ผมว่ามันน่าจะสนุกใช้ได้
เลย

หลังจากที่พวกผมทั้งสามคนได้ใช้ความสามารถในการ
ถามทางและเดาทางอย่างเต็มที่ ในที่สุดพวกผมก็มาถึงโฮสเทล

Greg & Tom Hostel นั้นเหมือนกับ Fest Hostel ใน
เมืองวอร์ซอว์ตรงที่ว่าโฮสเทลทั้งสองนั้นตั้งอยู่ในอพาร์ทเมนต์
เหมือนกัน สิ่งหนึ่งที่ผมประทับใจมาก ๆ เกี่ยวกับโฮสเทลนี้คือทาง
โฮสเทลจะมีอาหารเช้าและอาหารเย็นให้ นอกจากนั้นแล้วทาง
โฮสเทลยังมีเบียร์ให้กินตอน 2 ทุ่มอีกต่างหาก ซึ่งผมไม่เคยเจอ
บริการแบบนี้ในโฮสเทลที่ไหนมาก่อนเลยและคิดว่าคงจะไม่เจอที่
ไหนอีกแน่ๆ

บางทีผมก็สงสัยนะว่าไอ้คนที่ทำธุรกิจโฮสเทลนั้นหาทำไรจากไหน

หลังจากที่พวกผมเช็คคินแล้ว พนักงานของโฮสเทลก็พาพวกผมขึ้นไปห้องพักของพวกผมซึ่งเป็นห้องแบบสี่เตียง เมื่อพวกผมเดินเข้าไปในห้องนั้นพวกผมก็สังเกตเห็นว่าหนึ่งในสี่เตียงนั้นถูกจับจองไปเรียบร้อยแล้วเนื่องจากว่ามีเสื้อผ้าและสิ่งของวางไว้อยู่บนเตียง

ตอนนั้นพวกผมเริ่มอยากรู้แล้วล่ะว่าเพื่อนร่วมห้องคนแรกในทริปกลับบ้านด้วยรถไฟและรถบัสเป็นใคร

พอวางของเสร็จพวกผมก็เข้าไปในห้องนั่งเล่นกินอาหารและจิบเบียร์เย็นๆ ที่ทางโฮสเทลจัดไว้ให้ จากนั้นจึงเดินกลับมายังห้องโถงกลางที่พวกผมเช็คคินเพื่อดูป้ายโปสเตอร์หลายๆ ป้ายที่แปะไว้อยู่รอบๆ ห้องที่ส่วนใหญ่เน้นเกี่ยวกับข้อมูลและสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญในเมืองคราคอฟ

สถานที่ที่พวกผมสนใจคือสถานกักกันเออร์ชวิตซ์ (Auschwitz) และเหมืองเกลือวีริคส์ก้า (Wieliczka Salt Mine)

และเนื่องจากว่ามันดีอยู่แล้วและเพื่อลดความยุ่งยากพวกผมจึง
ตัดสินใจซื้อทัวร์สองอย่างนี้และจ่ายเงินผ่านทางโฮสเทลไปเลย

หลังจากที่ได้ไปเสร็จซึ่งเป็นเหมือนใบผ่านทางของทัวร์
สองทัวร์นี้แล้ว พวกผมก็กลับขึ้นห้องไป ตอนที่เข้าไปในห้องนั้น
พวกผมก็พบว่าเตียงที่เคยมีเสื้อผ้าและสิ่งของวางอยู่ถูกแทนที่
ด้วยผู้ชายตัวสูงที่อายุน่าจะพอๆ กับพวกผมและน่าจะเป็นชาว
เอเชีย

เมื่อเขาเห็นพวกผมเดินเข้ามาในห้องเขาก็โบกมือทักทาย
หลังจากที่คุยกับเขาได้ 2-3 ประโยคมันก็ทำให้ผมรู้ว่าความคิด
ที่ว่าเขาน่าจะเป็นชาวเอเชียนั้นถูกแค่ครึ่งเดียวเนื่องจากสำเนียง
ภาษาอังกฤษของเขานั้นเป็นสำเนียงอเมริกันเบรียเลย สอบถาม
ไปมาก็เลยรู้ว่าเขาเกิดที่ประเทศอเมริกา

นั่งคุยกันได้สักพัก ผมก็ขอตัวไปอาบน้ำแล้วก็นอนเก็บ
แรงไว้เที่ยวในวันพรุ่งนี้

เสียงจากโทรศัพท์มือถือของผมดังในตอน 7 โมงครึ่ง
เนื่องจากนาฬิกาปลุกที่ผมตั้งไว้เพื่อไปให้ทันเวลานัดของทัวร์ตอน
9 โมง

เมื่อไปถึงจุดนัดพบแล้วผมก็เห็นรถบัสดขนาดกลางจอด
อยู่ริมถนนโดยที่มีผู้ชายที่มีเคราเต็มคางซึ่งน่าจะเป็นผู้นำทัวร์ยืน
อยู่บริเวณทางเข้ารถบัสดเพื่อเช็คตั๋ว พอขึ้นไปบนรถบัสดผมก็พบว่า
มีสมาชิกร่วมทัวร์นี้ประมาณ 30 คน จากนั้นคุณไกด์หนดเพิ่มก็
พูดทักทายและอธิบายตารางเวลาให้ฟังเป็นภาษาอังกฤษ
สำเนียงโปแลนด์และภาษาโปแลนด์

สถานที่แรกที่พวกผมจะไปก็คือเมืองมรณะเออร์ชวิทซ์
โดยใช้เวลาเดินทางประมาณ 1 ชั่วโมง จริงๆ แล้วในเออร์ชวิทซ์
นั้นมีสถานกักกัน (Concentration Camp) อยู่ 3 ที่หลักๆ แต่ทาง
ทัวร์จะพาพวกผมไปแค่ 2 ที่คือ เออร์ชวิทซ์ 1 (Auschwitz I) และ
เออร์ชวิทซ์ 2 เบอร์กเนา (Auschwitz II Birkenau)

มาถึงจุดนี้หลายคนก็เริ่มขำขันเรื่องภูมิศาสตร์คงจะ
สงสัยว่าทำไมพวกผมถึงผ่านคราคอฟทั้งๆ มันใกล้กว่ามากถ้า
เดินทางจากวอร์ซอไปลิทัวเนียโดยตรงเลย คำตอบนั้นก็คือ

เพราะเออร์ชวิทซ์นั่นเอง ผู้เริ่มต้นแนวคิดนี้คือผู้ที่ต้องการจะไป
เออร์ชวิทซ์ซึ่งเป็นสถานที่ที่สะท้อนขวัญต่อผู้คนทั้งโลกในสมัย
สงครามโลกครั้งที่สอง ในตอนนั้นน้องเพชรก็เห็นด้วยกับการไป
เออร์ชวิทซ์ ส่วนผมก็ยังงัดใจได้ ขอให้แค่น่าสนใจและไม่กินเวลา
มากจนเกินไปเป็นพอ

เมื่อมาถึงหน้าสถานกักกันในเออร์ชวิทซ์ 1 ที่ถูก
เปลี่ยนเป็นพิพิธภัณฑ์ ผมสัมผัสได้ถึงความวังเวง มันทำให้ผมนึก
ถึงคำพูดของลุงชาวอังกฤษที่เป็นคนขับรถไฟให้ตอนทริปปยุโรป
ตะวันตก 26 วัน ลุงเขาบอกว่า “ลุงนะเคยมาเออร์ชวิทซ์แล้ว
ก่อนที่จะเข้าเออร์ชวิทซ์นั้น ลุงยังได้ยินเสียงนกร้องอยู่เลย แต่พอ
เข้าเออร์ชวิทซ์ปุ๊ป เสียงนกร้องก็หายไป เหลือแต่ความเงียบ เงียบ
เหมือนไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่เลย ทั้งๆ ที่มันมีแค่เพียงกำแพงเท่านั้นที่
กั้นระหว่างพื้นที่ที่อยู่ข้างนอกเออร์ชวิทซ์และพื้นที่ที่อยู่ข้างใน”

พวกผมยืนของอยู่ที่ประตูทางเข้าสถานกักกันสักพักหนึ่ง
เพื่อรอคุณไกด์หนดเพิ่มไปซื้อตั๋วให้ สักพักเขาก็กลับมาพร้อมกับ
ผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งที่มีหน้าตาค่อนข้างน่ากลัวเพราะว่าเธอ
เล่นไม่ยิ้มเลย จากนั้นคุณไกด์หนดเพิ่มก็แนะนำพวกผมให้รู้จัก

กับผู้หญิงคนนี้โดยที่ผู้หญิงคนนี้นั้นจะมาเป็นไกด์ที่พูด
ภาษาอังกฤษส่วนตัวคุณไกด์หนดเพิ่มเองนั้นจะเป็นไกด์ที่พูด
ภาษาโปแลนด์ ผมขอเรียกผู้หญิงคนนี้ว่า ‘เจ็หน้าบั้ง’ ก็แล้วกัน
หลังจากที่เจ็หน้าบั้งแนะนำตัวเองเสร็จ เจ็ก็นำพวกผมเดินผ่าน
ประตูทางเข้าไป จากนั้นพวกผมก็เข้าแถวกันเพื่อรับเครื่องมือที่
คล้ายๆ กับวิทยุสื่อสารแบบมีหูฟังแบบครอบ อุปกรณ์นี้ทำให้พวก
ผมได้ยินเจ็หน้าบั้งพูดโดยที่เจ็แกไม่ต้องตะโกนหรือพูดเสียงดัง เจ็
หน้าบั้งรอให้ลูกทัวร์ทุกคนรับวิทยุสื่อสารเสร็จแล้วจึงเดินนำเข้าไป
ไปสู่สถานกักกัน

ภายในพิพิธภัณฑ์สถานกักกันเออร์ชวิทซ์ 1

ระหว่างที่เดินเข้าไปเจ้แกก็เล่าให้ฟังถึงเรื่องประวัติของ
เออร์ชวิทซ์โดยที่เมื่อก่อนนั้นเออร์ชวิทซ์มีชื่อที่เป็นภาษาโปแลนด์
ว่า ออสเวียซิม (Oswiecim) แรกเริ่มเดิมทีออสเวียซิมนั้นเป็น
สถานกักกันที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อขังนักโทษชาวโปแลนด์ หลังจาก
ที่ประเทศโปแลนด์ถูกบุกและยึดครองโดยนาซีที่นำโดยฮิตเลอร์
ออสเวียซิมก็ถูกเปลี่ยนชื่อเป็นภาษาเยอรมันซึ่งก็คือเออร์ชวิทซ์

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองผู้ที่ถูกนำมาในสถานกักกัน
ส่วนใหญ่แล้วเป็นชาวยิวทั่วยุโรป นอกจากนั้นแล้วยังมีพวกยิปซี
และนักโทษทางการเมืองอีกด้วย โดยนักโทษเหล่านี้จะถูกใช้
แรงงานอย่างหนักภายใต้สภาพความเป็นอยู่ที่เลวร้าย

เจ้หน้าบึ้งเล่าว่างานที่ดีที่สุดสำหรับหมู่คนโทษคือพ่อครัว
เนื่องจากว่ามีอาหารกินมากกว่านักโทษปกติทั่วไป อีกรางานที่ดีไม่
แพ้กันคืองานทำความสะอาดที่พักของหัวหน้าผู้คุมเนื่องจากว่า
นักโทษที่ทำหน้าที่นี้สามารถหลีกเลี่ยงอากาศอันหนาวเหน็บในช่วง
หน้าหนาวได้บ้างเป็นครั้งคราว

สิ่งของเครื่องใช้ของชาวยิวที่อยู่ในพิพิธภัณฑ (ถ่ายโดยจ๊วย)

หลังจากเดินตามเจ้าหน้าที่ไปได้นานพอสมควรก็มาถึง
โรงนอนของนักโทษในสถานกักกันโดยโรงนอนนั้นเป็นตึก 2 ชั้น
หลายๆ หลังเรียงต่อกัน ภายในตึกแรกนั้นผมได้เห็นหลักฐาน
มากมายที่แสดงถึงความเป็นอยู่อันเลวร้ายของชาวยิวที่ถูกขนส่ง
มายังสถานกักกันแห่งนี้ ไม่ว่าจะเป็นกระเป๋าที่ถูกเขียนชื่อ
นามสกุลไว้ เศษซากสิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ หรือแม้แต่เส้นผม
มากมายของชาวยิวที่ถูกโกนทิ้ง

ต่อจากนั้นเจ้าหน้าที่พาพวกเราไปยังตึกต่อไปซึ่งเป็นคุก
และสถานที่ทรมานโดยเจ้าหน้าที่ให้ฟังว่าหนึ่งในการลงโทษที่
ทรมานที่สุดคือการจับคนสืบนายินในห้องสี่เหลี่ยมขนาดเล็ก

โดยผู้ถูกคุมขังแทบจะไม่สามารถขยับได้เลยและต้องยืนอยู่ใน
สภาพอย่างนั้นไปตลอด

ผมรู้สึกว่ามันไม่น่าจะโหดเท่าไรนะ แต่อย่างว่า ไม่โดนกับตัวก็
คงจะไม่รู้

หลังจากที่ออกจากตึกที่สองเจ้แกก็เล่าต่อว่าภายใน
ระยะเวลา 3-4 ปีในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองนั้นมีคนถูกฆ่าใน
สถานกักกันอาร์ววิทซ์ไปประมาณหนึ่งล้านห้าแสนคน ซึ่งกว่า
ล้านคนในนั้นเป็นชาวยิว!

ระหว่างที่เจ้หน้าบึ้งกำลังเดินไปเล่าเรื่องไปนั้น มีเด็กหนุ่ม
2 คนที่มาจับตัววิ่งหนีส่งเสียงโวกเหวกโวยวาย ทันใดนั้นผม
ก็เห็นสิ่งที่ทำให้พวกผมเหวอไปพักใหญ่เพราะเจ้หน้าบึ้งแกล่น
ปิดไมโครโฟนแล้วก็ยื่นดาเด็กหนุ่ม 2 คนนั้นจนเด็กสองคนนั้นซีม
ไปเลย ผมก็ไม่รู้ว่าเจ้แกดาเด็กหนุ่ม 2 คนนั้นว่ายังไง แต่ผมคิดว่า
คงจะเป็นเรื่องที่เด็ก 2 คนนี้ส่งเสียงดังแน่ๆ

จากเหตุการณ์นี้ทำให้ผมรู้ว่าเจ้แกไม่ได้หน้าบึ้งตาม
ธรรมชาติ หากแต่ว่าเจ้แกให้ความเคารพต่อสถานที่และต่อคนที่

ตายไปเป็นล้านต่างหาก ผมก็เพิ่งจะมาเริ่มสังเกตหลังจาก
เหตุการณ์นี้ว่าทุกครั้งที่เราเจอแล้วเรื่อง น้ำเสียงของเจ้านั้นเต็มไปด้วย
ด้วยอารมณ์และความรู้สึกที่มีต่อสถานที่และเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย
จริงๆ มันทำให้ผมรู้สึกยกย่องเจ้านี้ขึ้นมาเลยละ

วางรถไฟมรณะอันโด่งดังในเออร์ชวิทซ์ 2 เบอร์เกนาว

หลังจากที่เดินดูพิพิธภัณฑ์เออร์ชวิทซ์ 1 ได้ประมาณ 1
ชั่วโมง พวกผมก็ออกมาจากที่นั่นแล้วก็นั่งรถต่อไปยังพิพิธภัณฑ์
เออร์ชวิทซ์ 2 เบอร์เกนาว

ระหว่างทางจู่ๆในฐานะผู้รอบรู้เรื่องประวัติศาสตร์ก็เล่าให้ผมกับน้องเพชรฟังเกี่ยวกับสาเหตุที่ฮิตเลอร์เกลียดชาวยิวโดยมีข้อสันนิษฐานอยู่สามอย่างคือ เรื่องศาสนา เรื่องความร่ำรวยของชาวยิวที่ฮิตเลอร์เชื่อว่าชาวยิวพยายามที่จะยึดครองประเทศเยอรมันผ่านทางเศรษฐกิจ และก็เรื่องสงครามที่ฮิตเลอร์เชื่อว่าชาวยิวที่ร่ำรวยนั้นไม่ยอมช่วยเขาทำสงคราม

ราว 15 นาทีต่อมาพวกผมก็ไปถึงที่นั่น เมื่อเดินเข้าไปในพิพิธภัณฑ์สิ่งแรกที่ผมเห็นคือรางรถไฟมรณะอันโด่งดังซึ่งรางรถไฟ สาเหตุที่รางรถไฟรางนี้เป็นรางรถไฟมรณะก็เพราะว่าการที่ใครก็ตามถูกส่งตัวผ่านรางรถไฟนี้เข้ามาในสถานกักกันเออร์ชวิทซ์ 2 เบอร์เกเนาจะไม่มีทางเลือกทางอื่นนอกจากตาย ผมกวาดตามอบไปรอบๆ พิพิธภัณฑ์แล้วก็พบว่าสถานกักกันเออร์ชวิทซ์ 2 เบอร์เกเนานั้นมีขนาดใหญ่กว่าสถานกักกันเออร์ชวิทซ์ 1 มาก

ตู้รถไฟมรณะ

เหมือนจะรู้ใจผม เจ้หน้าบึ้ง (หลังจากนี้ผมขอเรียกเจ้แกว่าเจ้นางฟ้าละกันนะ) ก็เลยเล่าให้ฟังว่าสถานกักกันเออร์ชวิทซ์ 2 เบอร์เกวนานั้นถูกสร้างมาเพื่อรองรับจำนวนนักโทษที่มากขึ้นและฮิตเลอร์ก็ตัดสินใจเปลี่ยนสถานกักกันนี้เป็นที่จองจำและฆ่านักโทษชาวยิว

เมื่อเดินเข้าไปข้างในเรื่อย ๆ เจ้นางฟ้าก็ชี้ให้เห็นตู้รถไฟมรณะ โดยเจ้แกเล่าให้ฟังว่าชาวยิวและนักโทษทั่วยุโรปจะถูกบรรทุกมายังสถานกักกันแห่งนี้โดยตู้รถไฟตู้หนึ่งจะมีนักโทษ

เบียดเสียดกันว่าร้อยละคนและเมื่อนักโทษมาถึงนักโทษจะต้องเข้า
แถวเรียงกันเพื่อให้แพทย์ตรวจสอบ โดยแพทย์ตรวจและแยก
ออกเป็นสองแถว

แถวแรกคือพวกนักโทษที่ไม่ใช่ชาวยิว หรือเป็นชาวยิวแต่
สามารถทำงานที่ทางสถานกักกันกำลังต้องการได้ (ช่างไม้สอง
คนที่ถูกจับมาในช่วงระยะเวลาที่ต่างกันอาจจะถูกจับให้อยู่คนละ
แถวก็ได้ ขึ้นอยู่กับว่า ณ ตอนนั้นสถานกักกันกำลังขาดช่างไม้
เปล่า)

ส่วนอีกแถวก็คือนักโทษที่เป็นชาวยิว และถูกพิจารณา
แล้วว่าไม่สามารถทำประโยชน์ได้ ซึ่งนักโทษเหล่านี้จะถูกขนย้าย
ไปลานประหาร โดยนักโทษเหล่านี้จะถูกหลอกว่าจะได้อาบน้ำ
และต้องถอดเสื้อผ้าให้หมด จากนั้นก็จะถูกนำไป ‘ห้องอาบน้ำ’
ซึ่งในความเป็นจริงแล้วคือห้องรมควันท็อกซิก (Gas Chamber) ที่มี
ไว้สำหรับฆ่านักโทษที่ละม้าย นั่นเอง วิธีการฆ่าของพวกนาซีก็
คือจะปล่อยแก๊สพิษออกมาแล้วรมนักโทษจนตายจากนั้นจึง
นำไปเผา วิธีการฆ่าแบบนี้ถูกคิดขึ้นมาเพราะพวกนาซีคิดว่าการ

ถูกใช้แรงงานอย่างหนักกับการอดอาหารนั้นทำให้พวกเขาวิว
ตายซ้ำเกินไป

อันนี้โหดจริง!

เศษซากของห้องรมควันพิษ (ถ่ายโดยจู้ย)

เดินไปอีกสักพักพวกผมก็เห็นเศษซากของห้องรมควัน
พิษที่ถูกฮิตเลอร์ทำลายทิ้งตอนที่ฮิตเลอร์ใกล้จะแพ้สงครามเพื่อ
ไม่ให้มันเป็นหลักฐาน แถวๆ เศษซากของห้องรมควันพิษนั้นผมก็เจอ
ป้ายข้อความอยู่บนพื้นหินที่น่าจะสะเทือนใจมากๆ เขียนว่า 'For
ever let this place be a cry of despair and a warning to
humanity, where the NAZIs murdered about one and a half

million men, women, and children, mainly Jews from various countries of Europe. Auschwitz-Birkenau 1940-1945' หรือ 'ชั่วกาลนาน ให้สถานที่แห่งนี้เป็นเสียงร้องแห่งความสิ้นหวังและเป็นสิ่งย้ำเตือนต่อมวลมนุษยเกี่ยวกับการที่กลุ่มนาซีฆ่าผู้ชาย ผู้หญิง และเด็กจำนวนหนึ่งล้านห้าแสนคน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นชาวยิวจากทั่วยุโรป เออร์ชวิทซ์ - เบอร์กเนา 1940-1945' พออ่านเสร็จแล้วผมรู้สึกหดหู่สุดๆ เลยละ

ป้ายข้อความบนพื้นหินเกี่ยวกับเออร์ชวิทซ์ 2 เบอร์กเนา

โศกนาฏกรรมนี้แสดงให้เห็นว่าฮิตเลอร์นั้นเลือกที่จะทำในสิ่งที่เขาคิดและเชื่อโดยไม่สนใจว่าสิ่งเหล่านั้นจะส่งผลกระทบ

ต่อผู้อื่นเพียงใด สุดท้ายเขาก็ได้รับผลกระทบจากสิ่งที่เขาทำ (ใคร
ไม่รู้จักหรือไม่รู้เรื่องราวของฮิตเลอร์ก็ลองหาอ่านดูนะครับ
น่าสนใจทีเดียว)

พอจบจากทัวร์เออร์ชวิตซ์ พวกผมก็นั่งรถบั๊กลับไปยังที่
จุดนัดพบในตอนแรก พวกผมมีเวลาแค่ 20 นาทีในการกินข้าว
เที่ยงก่อนที่จะทัวร์ต่อไปจะเริ่มในที่เดียวกัน จู่ๆกับน้องเพชรตัดสินใจ
ซื้ออาหารแถวนั้นกินกันตาย ส่วนผมยังไม่กินเพราะว่าไม่หิว
เนื่องจากจู่ๆเป็นคนกินข้าวเร็วเลยไม่ค่อยมีปัญหาอะไร แต่ภาพ
ของน้องเพชรที่ต้องพยายามยัดข้าวเข้าปากอย่างรวดเร็วยังติดตา
ผมจนถึงทุกวันนี้

หลังจากที่ทั้งสองคนกินข้าวเสร็จพวกผมก็รีบวิ่งไปขึ้นรถ
บั๊ที่รออยู่ซึ่งทัวร์นี้มีเพื่อนร่วมทัวร์ประมาณ 10 คน พี่ไกด์หมวด
เพิ่มคนเดิมก็นำพาพวกผมไปยังเหมืองเกลือวิริคส์ก้าซึ่งก็ใช้เวลา
เดินทางอีกประมาณ 1 ชั่วโมงอีกเช่นเคย เมื่อไปถึงพี่ไกด์หมวด
เพิ่มก็แนะนำให้รู้จักไกด์ที่จะเป็นคนพาชมเหมืองเกลือ คนนี้ผม
ขอเรียกเขาว่าไกด์เฉยๆ (ไกด์ไม่ใช่ไกด์เฉยๆ นะ) แล้วกันนะ
เพราะว่าไม่รู้จะตั้งฉายาให้เขาว่ายังไง

ก่อนที่จะเข้าไปในตัวเหมืองไกด็กก็เล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวเหมืองให้พวกผมฟังคร่าวๆ โดยที่เหมืองมีความลึก 300 กว่าเมตรนี้ถูกสร้างในศตวรรษที่ 13 ปัจจุบันได้ถูกขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกไปเรียบร้อยแล้ว

ระหว่างที่ไกด็กพาพวกเดินเข้าไปในเหมือง ผมในฐานะวิศวกรเก่าก็พยายามสังเกตตัวเหมืองแล้วก็พบว่าเหมืองเกลือเหมืองนี้นั้นมีระบบความปลอดภัยที่ดีเพราะว่าในเหมืองนั้นมีป้ายบอกชัดเจนว่าจะต้องเดินไปทางไหนแล้วก็มีป้ายเตือนให้ระวังเพดานที่ต่ำลงมามากด้วย นอกจากนั้นแล้วในตัวเหมืองนั้นมีประตูเยอะมากๆ โดยที่ห้อง 2 ห้องที่ติดกันจะต้องมีประตูสองชั้นเสมอซึ่งภายหลังไกด็กก็เล่าให้ฟังว่าเพื่อป้องกันความชื้นจากข้างนอกที่จะส่งผลต่อเกลือนั่นเอง

หุ่นภายในเหมือง

จากนั้นไกดี้ก็พาพวกผมเดินลงบันไดลงไปลึกพอสมควร
กว่าจะถึงทางเดินที่เป็นแนวราบ ในขั้นนี้นั้นเขาก็ได้บอกให้พวก
ผมลองเอานิ้วไปถูกับผนังถ้ำซึ่งเป็นเกลือแล้วให้ลองชิมดู ด้วย
ความอยากรู้อยากลอง ผมก็ได้ลองเป็นคนแรก
ผลก็คือมันเค็มจนผมหน้าเบ้เลยละ

แล้วเขาก็ได้อธิบายต่อถึงวิธีการสร้างเหมืองตลอดจน
ประวัติต่างๆ ตอนนั้นผมก็ลืมไปเกือบหมดแล้วว่าเขาเล่าอะไรให้ฟัง
บ้าง แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมจำได้แม่นเลยก็คือ Salary ที่แปลว่า

เงินเดือนนั้นถูกดัดแปลงมาจากคำว่า Salt ที่แปลว่าเกลือ สาเหตุ
ที่คำว่า Salary ถูกผันมาก็เป็นเพราะว่าเมื่อก่อนเกลือมีค่ามาก
เลยถูกนำมาจ่ายเป็นเงินเดือนนั่นเอง

พวกผมเดินต่อมาเรื่อยๆ จนถึงจุดสุดท้ายของเหมือง
เกลือแห่งนี้ซึ่งก็คือชาร์เปลออฟเซนต์คิง้า (Chapel of Saint
Kinga) โบสถ์แห่งนี้นั้นถูกแกะสลักออกมาจากเกลือทั้งหมด ไกด์
เล่าให้ฟังว่าเมื่อวันก่อนก็เพิ่งมีคนมาทำพิธีการแต่งงานกันที่นี่ มัน
คงจะเจ๋งนะถ้ามาแต่งงานกันในที่ที่เล็กขนาดนี้

หลังจากที่ดูโบสถ์เสร็จผมก็ถามคำถามที่ผมสงสัยมา
นานแล้วกับไกด์ว่า “พวกเราจะกลับขึ้นไปยังไง?” สาเหตุที่ผม
ถามคำถามนี้ก็เพราะว่าตอนที่พวกเราเดินลงมานั้นมันก็ลึก
พอสมควร ตัวผมเองไม่มีปัญหาหรือกับการเดินกลับขึ้นไป แต่
ว่าคุณลุงที่อยู่หัวรถเดียวกับผมนี่สิ อาจจะขาดใจตายได้
ไกด์ตอบข้อข้องใจของผมด้วยการนำพวกผมไปที่ลิฟท์

ก่อนจากกันไกด์ก็บอกลาด้วยประโยคที่ว่า “ที่เราเดินกัน
มาเป็นชั่วโมงเนี่ย ยังไม่ถึง 2 เปอร์เซ็นต์ของเหมืองเลยด้วยซ้ำนะ”

พวกผมก็ยืนอิงกันอยู่ตรงนั้นสักพัก จากนั้นรถทัวร์ก็ได้พาพวกผม
กลับไปเที่ยวกับตอนมา

วันต่อมาซึ่งเป็นวันสุดท้ายในเมืองคราคอฟ พวกผมไม่ได้
ทำอะไรมากเพราะว่ายังคงเหนื่อยกับการท่องเที่ยวเมื่อวานนี้

ประมาณ 4 โมงเย็น พวกผมไปถึงสถานีรถบัสคราคอฟ
โกลนียซึ่งอยู่ติดกับสถานีรถไฟคราคอฟ โกลนียเพื่อรอขึ้นรถบัส
ตอนเกือบๆ 5 โมง สาเหตุที่พวกผมเลือกนั่งรถบัสแทนที่รถไฟ
เพราะว่าพวกผมหารถไฟไม่ได้ (จริงๆ แล้วอาจจะมาก็ได้ แต่ว่า
ตอนวางแผนนั้นพวกผมหาไม่เจอ) บริษัทรถบัสที่พวกผมเลือกนั้น
ชื่อว่าอีโคไลน์ส (Ecolines) เพราะว่าราคาค่อนข้างเป็นมิตรกับ
เงินในกระเป๋า แล้วก็พวกผมสามารถนั่งอีโคไลน์สไปเรื่อยๆ จนถึง
เซนต์ปีเตอส์เบิร์กได้เลย

พวกผมออกไปยืนรอรถบัสที่ชานชละกันตั้งแต่ 4 โมง
ครึ่งจนกระทั่งเวลาเลย 5 โมงไปแล้วรถบัสก็ยังไม่มา ระหว่างที่รอ
รถบัสมานั้นพวกผมจิตตกต่างๆ นาๆ โดยที่คิดถึงความเป็นไปได้
หลายประการเช่น รถมาถึงแล้ว และก็ออกไปแล้ว รถอาจจะมา
ช้าหน่อย หรือแม้แต่คิดว่ารถอาจจะไม่มาแล้ว

พวกผมได้พยายามถามคนที่ยื่นรอกอยู่แถวนั้นดูแต่ก็ไม่ได้
ข้อมูลอะไรเพิ่มเติมเลย จนกระทั่งน้องเพชรได้บังเอิญไปถามแม่
สาวผมแดงแล้วปรากฏว่าเธอก็รอกบัสคันเดียวกัน เธอคนนี้ทำ
ให้พวกผมใจชื้นขึ้นเพราะอย่างน้อยก็รู้สึกว่ามีเพื่อนร่วมชะตา
กรรมเดียวกันแล้ว

หลังจากรอกอยู่ประมาณชั่วโมงครึ่งสวรค์ก็เมตตาพวก
ผมโดยส่งรถบัสคันใหญ่สี่เหลี่ยม ข้างรถมีเขียนว่าอีโคไลน์สมาให้
พวกผม

ผมคิดในใจ ‘เออวะ อย่างน้อยมันก็มีมา’

หลังจากที่พวกผมโหลดกระเป๋าแบ็คแพ็คลงใต้ท้องรถ
และผ่านการตรวจพาสปอร์ตเรียบร้อยแล้วจากพนักงานสาวหน้าบึ้ง
แล้ว (ผมเห็นเงาของเจ้าหน้าที่ผ่านทางสาวหน้าบึ้งคนนี้เลย
ต่างกันแค่พนักงานคนนี้สาวกว่า) พวกผมก็ขึ้นรถบัสไป รถบัส
ของอีโคไลน์นั้นเยี่ยมใช้ได้เลยเพราะว่าทางรถบัสนั้นมีกาแฟ ชา
และน้ำร้อน ตลอดจนอินเทอร์เน็ตไวไฟ (ที่ใช้ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง)
บริการฟรี นอกจากนั้นแล้วยังมีอาหารขายอีกต่างหาก

รถวิ่งไปได้สักพัก แม่สาวหน้าบึ้งนั้นก็เดินแจกผ้าห่มให้กับผู้โดยสารทุกๆ คน เมื่อมาถึงคิวพวกผมเธอก็ถามว่า “Blanket? - ผ้าห่มมั้ย?” เนื่องจากพวกผมได้รับความอบอุ่นจากฮีตเตอร์บนรถมากเกินพอแล้ว น้องเพชรก็เลยตอบไปว่า “Maybe later - ไว้ก่อนดีกว่า” แม่สาวหน้าบึ้งก็ตอบกลับมาทันทีว่า “Maybe now - เอาตอนนี้เลยดีกว่า” แล้วก็ยัดผ้าห่มใส่มือพวกผมทั้งสามคน

พวกผมก็คุยกันไปซำก้นไปว่า “แล้วจะถามทำไมวะ”

หลังจากที่พวกผมรับผ้าห่มที่ไม่ได้ใช้ห่มมา พวกผมก็นั่งหลับกัน แต่วิบากกรรมของวันนี้ยังไม่จบ เพราะว่าพวกผมถูกปลุกมาอีกทีตอน 3 ทุ่มเนื่องจากว่ารถบัสดันที่ผมนั่งอยู่นั้นเกิดไปเฉี่ยวชนกับรถยนต์คันหนึ่งขึ้น แล้วต่างฝ่ายต่างไม่มีใครยอมความ พวกผมต้องรอประกันมาเคลียร์ประมาณ 3 ชั่วโมง นั่งรอจนรากงอกเลยละ กว่ารถบัสนั้นจะออกเดินทางต่อได้ก็ปาเข้าไปเที่ยงคืนกว่าๆ แล้ว

ผมหวังว่าคืนนี้ผมคงจะนอนหลับฝันดีซะทีนะ

สถานต่อไปวิลเนียส (Vilnius)

Property of Sitthinunt Pholvisutsak

สถานที่ 5

วิลเนียส ลิทัวเนีย (Vilnius, Lithuania)

สถานที่ 5 วิลเนียส ลิทัวเนีย (Vilnius, Lithuania)

ฟ้าที่เริ่มสางปลุกผมให้ตื่นขึ้นมา เมื่อผมมองดูนาฬิกา ก็พบว่าเป็นเวลาเกือบ 9 โมง เลยกำหนดมาประมาณ 2 ชั่วโมงแล้ว

สักพักพนักงานประจำรถบัสก็พูดผ่านไมโครโฟนว่าอีก 15 นาทีก็จะถึงวิลเนียส เมืองหลวงของประเทศลิทัวเนีย มันก็ไม่ได้สายมากนัก ทั้งๆ มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้นเมื่อวาน

หลังจากที่รถบัสถึงสถานีวิลเนียส พวกผมก็ได้ขึ้นสัมภาระออกจากใต้ท้องรถแล้วก็ออกเดินเพื่อตามหา Fortuna Hostel ที่จองไว้ ใช้เวลาไม่นานนัก พวกผมก็มาถึงโฮสเทลโดยที่ตั้งของโฮสเทลนั้นแอบน่ากลัวเพราะว่าโฮสเทลนี้เป็นบ้าน 3 ชั้นที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ กับใต้ทางด่วน มันทำให้ผมนึกถึงหนังที่มีพวกมาเฟียดักปล้นใต้ทางด่วนเลยละ แต่พวกผมก็ไม่อยากจะเปลี่ยนโฮสเทลเพราะว่าอุตุส่าห์มาถึงแล้ว แล้วอีกอย่างคือพวกผมจะอยู่ที่โฮสเทลนี้แค่คืนเดียวเท่านั้น

เช็คอินเสร็จ พวกผมก็หยิบใบปลิวที่วางไว้ตรงเคาท์เตอร์มาดู อยู่ๆ น้องเพชรก็พูดมาลอยๆ ว่า “เมืองนี้น่าบ้านจักรยานนะ”

(จริงๆ แล้วก็น้องเพชรคงพูดให้เข้าใจผม แล้วรอดูปฏิกิริยาของผม
นั่นแหละ) ผมก็เลยสวนกลับทันทีว่า “กูไม่ไปนะ ถ้าอยากไปพวก
มึงไปกันสองคนเลย เดี่ยวกูไปเดินเที่ยวคนเดียวก็ได้” คำพูดผมมี
ความหมายประมาณว่า ‘พวกมึงสองคนห้ามไปจี๋จรรย์านนะ กูไม่
อยากไปเที่ยวคนเดียว’

สุดท้ายข้อเสนอนี้ก็ตกไป ตอนนั้นผมก็แอบรู้สึกแย่นิดๆ
นะที่เป็นตัวการทำให้จู้ยและน้องเพชรไม่ได้ทำในสิ่งที่อยากทำ
แต่เรื่องจี๋จรรย์านนี้ไม่ใช่ทางของผมจริงๆ

หลังจากที่ตกลงกันได้ พวกผมก็ออกเดินทางไปที่ใจกลาง
เขตเมืองเก่า (Old Town) ระหว่างทางพวกผมก็ไม่ลืมที่จะกดเงิน
ลิตัส (LTL) ซึ่งเป็นสกุลเงินของประเทศลิทัวเนียจากเอทีเอ็ม
ออกมาด้วย

Fortuna Hostel ที่พวกผมพักอยู่นั้นอยู่ใกล้กับเขตเมือง
เก่าพอดีและเขตเมืองเก่าของเมืองวินเนียสนั้นก็ไม่ใหญ่มาก แต่
ถึงอย่างนั้นพวกผมก็เดินหลงทางอยู่สักพักเพราะว่าแผนที่ที่ได้มา
จากโฮสเทลมันดูงงๆ ยังไงก็ไมรู้

ระหว่างทางไปเขตเมืองเก่า

เพราะว่าพวกผมเดินหลงนี่ละ เลยทำให้เจออะไรที่มัน
สวยงามระหว่างทางมากมายหลายอย่างเลย

หลังจากที่หลงทางอยู่สักพัก พวกผมก็เดินมาถึงจุดรู้ส
กลางเมืองซึ่งเป็นที่ตั้งของศาลากลางที่เปรียบเสมือนจุด

ศูนย์กลางของเขตเมืองเก่า จากรูปจะเห็นได้ว่าศาลากลางนั้นมีรูปแบบคล้ายกับสถาปัตยกรรมของกรีกหรือโรมันโบราณมาก

ศาลากลางของเมืองวิลเนียส

พวกผมเดินเล่นและถ่ายรูปที่จัตุรัสกลางเมืองได้สักพักก็วางแผนที่จะเพื่อหาสถานที่ที่น่าสนใจที่ต่อไป เลือกกันอยู่นาน สุดท้ายก็ได้ข้อสรุปว่าพวกผมจะไปพิพิธภัณฑ์พลังงานและเทคโนโลยี (Energy and Technology Museum) ที่อยู่เลยเขตเมืองเก่าไปนิดหน่อยทางทิศเหนือก่อน แล้วจึงค่อยกลับมาเดินเก็บเขตเมืองเก่าให้ทั่วพร้อมกับกินอาหารในตอนเย็น

รถในพิพิธภัณฑ์พลังงานและเทคโนโลยี

การเข้าชมพิพิธภัณฑ์นั้น ผู้ใหญ่จะต้องจ่ายเงิน 10 ลิตส์ ส่วนเด็ก คนแก่หรือนักเรียนนั้นจ่ายเพียง 5 ลิตส์ พวกผมเลยใช้มุกเดิมเหมือนตอนที่เข้าพิพิธภัณฑ์ลูฟวร์ในปารีสนั่นก็คือยื่น

พาสปอร์ตและวีซ่าให้พนักงานขายตัวดู ซึ่งก็ได้ผล คนซึ่งกอดอย่าง
พวกผมต้องจ่ายเพียง 5 ลิตส์ต่อคน ไฮไลท์ของฟิฟิธกันท์สำหรับ
ผู้ชายอย่างพวกผมก็คงจะเป็นบรรดารถรุ่นเก่าๆ ที่โชว์อยู่
มากมาย

ทำเอาผมอยากจะขอยืมเขามาขับรอบเมืองเล่นเลย (ถ้าจริงคง
โดนเชดหัวออกจากฟิฟิธกันท์)

วิวจากยอดของฮิลล์ออฟทรีครอสเซส

พวกผมใช้เวลาในฟิฟิธกันท์ประมาณชั่วโมงกว่าๆ เมื่อ
ตอนที่ออกมาจากฟิฟิธกันท์พระอาทิตย์ก็ใกล้จะตกแล้ว พวกผม
เลยรีบกลับเข้าเขตเมืองเก่าเพื่อเก็บที่ที่อยากไปให้หมด

พวกผมเลือกไปที่ที่ใกล้กับพิพิธภัณฑ์ที่สุดก่อนซึ่งก็คือ
ฮิลล์ออฟทรีครอสเซส (Hill of Three Crosses) ผมก็จำไม่ได้ว่า
บนเขาแห่งนี้มีตำนานอะไร แต่จำได้ว่าที่ขึ้นไปเพราะว่ามันเป็น
สถานที่ที่แนะนำบนแผนที่ที่แค่นั้นเอง

กว่าจะขึ้นไปถึงยอดเขาก็เล่นเอาพวกผมเหนื่อย
เหมือนกัน พอขึ้นไปถึงปู๊ปสิ่งแรกที่พวกผมเห็นก็คือหนุ่มสาวสอง
คนยืนจู้จี้กัน ผมว่าตอนนั้นพวกเขาก็เห็นแล้วล่ะว่าพวกผมมา แต่
พวกเขาเลือกที่จะไม่สนใจและก็จู้จี้กันไป จนน้องเพชรพูดขึ้น
ดังๆ ขึ้นมาเป็นภาษาไทยว่า “ไปโรงแรมมั้ย?” ตอนนั้นผมแอบ
อยากตบหัวน้องเพชรเบาๆ พร้อมกับบอกว่า ‘เขาฟังมึงไม่ออก’
จริงๆ

วิวบนยอดเขามันดูสวยงามแล้วก็คลาสสิกจนผมไม่อยากลงเลย

โบสถ์เซนต์แอนเน่

ดื่มด่ำกับบรรยากาศได้สักพัก พวกผมก็เดินลงจากเขา
แล้วก็เดินทางต่อ ไม่นานนักพวกผมก็มาถึงโบสถ์เซนต์แอนเน่
(St. Anne's Church) ที่เป็นสถาปัตยกรรมแบบกอทิก ผมชอบ
โบสถ์นี้แหละ เพราะว่ามันสวยแบบเก่าๆ ดี

พวกผมเดินเล่นในเขตเมืองเก่าอีกสักพักแล้วก็ไปกินข้าว
พวกผมเลือกกินร้านอาหารราคาประหยัดอย่างแม็คโดนัลด์
เพราะว่าตเงินลิตส์มาไม่เยอะ หลังจากฟาดเบอร์เกอร์ไปคนละ
ชิ้นสองชิ้นแล้วก็ได้ฤกษ์กลับโฮสเทล

ในตอนดึกนั้นเขตเมืองเก่าของวิลเนียสนั้นค่อนข้างน่า
กลัวเลยทีเดียว อีกทั้งบริเวณโฮสเทลที่พวกผมอยู่นั้นค่อนข้าง
เปลี่ยวและมีดด้วย แต่สุดท้ายพวกผมก็กลับถึงโฮสเทลอย่าง
ปลอดภัย

ด้วยความที่ผมค่อนข้างประทับใจเขตเมืองเก่าของวิล
เนียสพอสมควร พออาบน้ำเสร็จผมก็เลยลองหาข้อมูลผ่านกูเกิ้ล
ดูแล้วก็พบว่าเขตเมืองเก่าของวิลเนียสนั้นถูกขึ้นเป็นมรดกโลกไป
เรียบร้อยแล้ว

มิน่าล่ะ! ถึงสวยงามขนาดนี้

ในคืนนี้นั้นพวกผมมีบนอนเพราะว่าวันรุ่งขึ้นต้องตื่นไปขึ้น
รถบัสให้ทันตอนเจ็ดโมงเช้า

วันรุ่งขึ้นพวกผมก็ลากสังขารออกจากเตียงแล้วไปถึง
สถานีรถบัสวิลเนียส 7 โมงเช้าพอดีเป๊ะ ครั่งนี้รถของอีโคไลน์ส์
ได้มารอพวกผมก่อนแล้ว ทุกสิ่งเลยผ่านไปได้ด้วยดี

สถานีต่อไป ริกา (Riga)

สถานีที่ 6 ริกา ลัตเวีย (Riga, Latvia)

สถานที่ที่ 6 ริกา ลัตเวีย (Riga, Latvia)

การเดินทางจากวิลเนียสถึงริกาดำวยรถบัสนั้นใช้เวลา
เพียงแค่ 4-5 ชั่วโมง ตลอดเวลาที่ผมอยู่บนรถบัสนั้นก็ได้ทำ
กิจกรรมที่ทำผมอารมณ์ค้างตั้งแต่เมื่อคืนนั้นก็คือการนอนหลับ

เมื่อผมตื่นขึ้นมา รถบัสได้จอดอยู่บริเวณริมแม่น้ำพร้อมกับ
กับรถบัสของบริษัทอื่นอีกหลายคันซึ่งเป็นสัญญาณบอกว่าพวก
ผมได้มาถึงริกาโดยปลอดภัยแล้ว ครึ่งนี้รถบัสมายังที่หมาย
ประมาณ 11 โมงครึ่งซึ่งเร็วกว่าเวลาที่บอกไว้เล็กน้อย

ก่อนที่จะลงจากรถบัสพวกผมก็สังเกตเห็นแผนที่กำลังตก
ปอยๆ แต่จังหวะนั้นจะขออยู่บนรถต่อก็ทำไม่ได้เพราะถ้าไม่ลง
เองพวกผมคงถูกพนักงานประจำรถบัสตีปลงมา ฝนที่ตกและลม
ที่พัดแรงทำให้อากาศในรถคันนั้นหนาวเย็นกว่าปกติ พอลงจากรถ
บัสพวกผมเลยรีบเข้าไปหลบในที่ร่มก่อนเพื่อที่จะได้ศึกษา
เส้นทางการเดินทางไปยังไฮสเทจจากแผนที่ที่พิมพ์มา

หลังจากตกลงเรื่องทางที่จะไปได้จู่ก็ถามว่าจะไปเลย
หรือจะรอให้ฝนหยุดดี ผมกับน้องเพชรก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า
“ไปดี ฝนตกไม่หนัก”

ผมว่าทุกคนน่าจะเดาออกนะครับว่าเกินอะไรหลังจากนี้
หลังจากที่พวกผมเดินไปประมาณ 2-3 นาที จากฝนที่ตกปอยๆ ก็
กลายเป็นฝนที่ตกดังทะเลคลื่น! ผมสับถอกออกมาดังๆ ว่า “แม่ง กู
ว่าแล้ว” จู่กับน้องเพชรก็ขำใหญ่เลย สาเหตุที่พวกมันสองคนขำ
ผมก็เพราะว่าเครื่องแต่งกายของทั้งสองคนนั้นพร้อมที่จะลุยฝน
อยู่แล้ว แต่ผมมีแค่เสื้อหนังที่ไม่มีผู้ใดคลุมแถมรองเท้าก็ไม่ได้กัน
น้ำอีก

จริงๆ แล้วเรื่องรองเท้านี่เป็นหนึ่งในเรื่องที่ผมพลาดที่สุด
ของทริปนี้เลย ต้องย้อนเวลากลับไปที่กลาสโกว์ ตอนที่ผมกำลัง
เลือกซื้อรองเท้าเพื่อเอามาใช้ในทริปนี้ ผมไม่ยอมจ่ายเงินเพิ่มอีก
10 ปอนด์เพื่อที่จะได้รองเท้ากันน้ำ แต่เลือกที่จะซื้อแค่รองเท้า
สำหรับเดินทางธรรมดาๆ

ไม่น่างกเลย!

เดินไปสักพักพวกผมก็เข้าสู่เขตตลาด ตอนนั้นพวกผมทั้งสามคนล้วนเปียกโชก เนื่องจากว่าฝนตกหนักมาได้สักพักแล้ว พี่ก็เลยนอนไปด้วยแอ่งน้ำใหญ่เล็กมากมาย ด้วยความไม่ระวังของผมก็ทำให้ผมก้าวเท้าพลาดลงไปแอ่งน้ำขนาดใหญ่ ไม่กี่วินาทีถัดมาผมก็รู้สึกถึงน้ำเย็นๆ ที่มันซึมผ่านถุงเท้า ถ้าใครเคยเจอเหตุการณ์เดียวกันจะรู้ว่าปรากฏการณ์ ‘เท้าแข็ง’ นั้นมันไม่ใช่เรื่องสนุกเลย

พวกผมใช้เวลาในการเดินหาโฮสเทลนานพอสมควร เพราะวาร์ก้าเป็นเมืองใหญ่และถนนหนทางก็ซับซ้อน ทันทีที่มาถึงตึกที่เป็นที่ตั้งของโฮสเทล พวกผมก็รู้ว่าพวกผมไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องอาหารการกินอีกต่อไป เพราะมีแม็คโดนัลด์อยู่ชั้นแรกสุดของตึกนี้ โฮสเทลที่พวกผมจองไว้นั้นมีชื่อว่า Riga Hostel ซึ่งตั้งอยู่บนชั้น 5 ของตึก โชคดีที่ตึกนี้มีลิฟท์พวกผมเลยไม่ต้องแบกกระเป๋าขึ้นบันไดเหมือนตอนที่อยู่วอร์ซอว์

หลังจากเช็คอินเสร็จ พวกผมก็แบกกระเป๋าเข้าห้องซึ่งเป็นห้องแบบสี่เตียง เมื่อเข้าไปในห้องแล้ว พวกผมสังเกตเห็นกระเป๋าแบ็คแพ็คใบใหญ่ที่เป็นลายทหารและมีฟูกที่นอนม้วนและ

ผูกติดอยู่กับกระเป๋ามันทำให้คิดไปไกลว่าเพื่อนร่วมห้องครั้งนี้ น่าจะเป็นทหารตัวใหญ่ๆ ล่ำๆ หน้าโหดๆ แต่ว่าพวกผมก็คาดเดา ผิดอีกตามเคยเพราะว่าเพื่อนร่วมห้องคนนี้เป็นชาวเอเชียตัวเล็กๆ ที่ดูไร้พิษสงคนหนึ่งเท่านั้นเอง

พวกผมและเขาหักท่ายกันตามมารยาท จากนั้นน้อง เพชรก็เป็นคนเริ่มเปิดบทสนทนา คุยกันได้สักพัก ชายคนนี้ก็ เปิดเผยเรื่องราวที่ทำให้พวกผมร้อง ‘ว้าว’ ด้วยความมหัศจรรย์ เพราะว่าชายชาวญี่ปุ่นที่มีชื่อว่ายูตะคนนี้นั้นออกท่องเที่ยวมาเป็นระยะเวลา 2 ปีแล้ว! และเขาก็ยังมีแผนที่จะไปเที่ยว ตะวันออกกลางหลังจากนี้อีกด้วย พวกผมตกใจกับความบ้าระห่ำ ของยูตะกันอยู่สักพัก จากนั้นก็กลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริง

ผมถามจู่ๆ กับน้องเพชรว่า “แล้วมันเอาตังค์มาจากไหนวะ” จู่ๆ ก็ตอบกลับมาว่า “ไม่รู้ดิ บ้านรวยมั่ง”

พวกผมไม่มีโอกาสถามอะไรยูตะต่อเพราะว่าเขาป็นขึ้นเตียงของเขาและนอนหลับอย่างรวดเร็วจนทั้งๆ ที่ตอนนั้นยังเป็น เวลาบ่ายๆ อยู่เลย

หลังจากนั้นไม่นาน พวกผมแต่ละคนก็ป็นขึ้นเตียงของ
ตัวเองแล้วก็หลับตามุ้งไปโดยไม่ได้นัดหมาย อาจจะเป็น
เพราะเมื่อเช้าพวกผมตื่นเข้ามาหรืออาจจะเป็นเพราะฝนที่ตก
หนักจนทำให้พวกผมไม่อยากจะไปไหนก็เป็นได้

ผมตื่นมาอีกทีประมาณ 6 โมงเย็นแล้วก็เห็นว่ามุ้งไม่อยู่
แล้ว ส่วนจู้กับน้องเพชรยังคงนอนหลับอย่างสบายใจอยู่ ตอน
นั้นท้องผมเริ่มร้องโครกครากแล้วละ ผมก็เลยเรียกจู้กับน้อง
เพชร “ตื่น ตื่น ตื่น ไปกินข้าวเย็นกัน” สักพักผมก็ได้ยินเสียงจู้
ตอบกลับมาด้วยเสียงจ้วเจี้ยวว่า “ขอ 5 นาที” ส่วนน้องเพชรก็ยัง
หลับไหลไม่ได้สติ

ครึ่งชั่วโมงผ่านไป... จู้กับน้องเพชรก็ยังคงหลับอยู่
เหมือนเดิม จนผมต้องปลุกพวกมันอีกครั้ง คราวนี้จู้ตอบผมด้วย
เสียงที่จ้วเจี้ยวกว่าเดิมว่า “ขออีก 15 นาที” ส่วนน้องเพชรก็ยังคง
หลับไหลไม่ได้สติเหมือนเดิม

อะไรจะเซ้าได้ขนาดนี้วะ!

ผมออกจากห้องมานั่งรอที่ห้องนั่งเล่นของโฮสเทลจน
เวลาล่วงเลยมาถึงสองทุ่มก็ยังไม่มีวีแววว่าสองคนนี้จะตื่น
สุดท้ายผมเลยยอมแพ้ ผมลองนึกกลับไป ผมก็ยังหาคำตอบไม่ได้
ว่าทำไมตอนนั้นผมบ้ารอพวกมันสองคนถึง 2 ชั่วโมง

เมื่อตัดสินใจได้แล้วผมก็ออกไปหาอาหารกินข้างนอกคน
เดียว เดินหาร้านอาหารแถวโฮสเทลได้สักพัก ผมก็ตัดสินใจเข้าไป
ในร้านอาหารอาร์เมเนียเพราะดูน่ากินที่สุดในแถบนั้น หลังจากที่
ได้ชิมหลายๆ อย่าง สิ่งที่ผมชอบที่สุดกลับไม่ใช่อาหารอาร์เมเนีย
แต่เป็นเบียร์สัญชาติลัตเวียที่นุ่มมากๆ ต่างหากที่ได้ใจผมไปครอง
ในมื้อนี้

เบียร์สัญชาติลัตเวีย

หลังจากที่ผมกลับจากร้านอาหารอาร์เมเนียนได้ไม่นาน น้องเพชรก็เดินออกมาจากห้องแล้วถามผมว่า “ไปกินอะไรกันมัย ผมเริ่มหิวแล้วอะพี่” ผมส่งสายตาอาฆาตใส่มันแล้วตอบกลับไปว่า “นี่มึงกวินตินกูปะเนี่ย?”

ผมก็ไม่ว่ามันเสแสร้งแกล้งดัดหรือไม่รู้จริงๆ ว่าผมพยายามปลุกมันตั้ง 2 ครั้งแล้ว แต่หน้ามันนิ่งจริงๆ สุดท้ายผมก็เลยโยนบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปให้มันห่อหนึ่ง ส่วนจุกก็ยังคงหลับต่อไปกว่ามันจะตื่นก็ปาเข้าไปสี่ทุ่มกว่าๆ เกือบห้าทุ่มแล้ว

ถือว่าผมโชคดีที่ไม่ได้รอมัน

พอจួយตื่น พวกผมสามคนได้ไปปรึกษาเรื่องการเที่ยวกับพนักงานของโฮสเทล ซึ่งเขาก็แนะนำว่าให้ไปทัวร์ฟรีในตอนเที่ยงแน่นอนว่าเมื่อได้ยินคำว่าฟรี พวกผมก็ตัดสินใจทันที

จากนั้นผมก็ได้มองหาข้อมูลที่แปะไว้ตรงบอร์ดประกาศของโฮสเทลเพื่อหาที่ที่จะไปหลังจากจบทัวร์ฟรีในตอนบ่าย ผมเห็นสิ่งที่น่าสนใจอยู่สองอย่างอย่างแรกคือละครสัตว์ริกาเซอร์คัส (Riga Circus) และอย่างที่สองคือทัวร์ขี่จักรยาน พอเห็นกิจกรรมสองอย่างนี้ปุ๊ป แผนการอันเยี่ยมยอดที่จะทำให้ผม จួយและน้องเพชร win-win กันทั้งสามฝ่ายก็ผุดขึ้นมาในสมองน้อยๆ ของผมจริงๆ แล้วแผนก็ไม่ได้ซับซ้อนอะไร ก็แค่ให้ผมไปดูละครสัตว์แล้วพวกมันสองคนไปขี่จักรยานก็แค่นั้นเอง

พอได้ข้อสรุป ผมก็ไปเล่าให้จួយและน้องเพชรฟัง ซึ่งทั้งสองคนก็โอเค (และน่าจะยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะได้ขี่จักรยานซะที)

โปสเตอร์ของวิก้าเซอร์คัส

วันต่อมาผมตื่นค่อนข้างเช้าเพราะว่าเมื่อคืนนอนไม่ดีกว่า ส่วนจู้กับน้องเพชรที่น่าจะเข้านอนหลังผมก็กำลังนอนหลับฝันดี หลังจากกินข้าวเช้าเสร็จผมก็ออกจากโฮสเทล ภารกิจแรกคือหาตู้เอทีเอ็มเพื่อกดเงินลัตส์ (LVL) ภารกิจต่อมาคือการซื้อตั๋วละครสัตว์ที่วิก้าเซอร์คัส

ผมใช้เวลาไม่นานในการเดินทางไปที่กาเซอร์คัสเพราะว่า
มันอยู่ห่างจากโฮสเทลที่ผมพักเพียง 200 เมตรเท่านั้น พอถึง
เคาท์เตอร์ซื้อตั๋ว พนักงานขายตัวนั้นรู้ภาษาลัตเวียในสี่ผมตั้งแต่
คำแรกเลย ผมก็เลยต้องใช้มุกเดียวกับที่ใช้ตอนซื้อตั๋วรถไฟใน
วอร์ซอซึ่งก็คือเขียนลงกระดาษ ผมเลือกซื้อตั๋วในรอบบ่าย 4 โมง
เพราะว่าหัวที่เริ่มตอนเที่ยงนั้นใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมงกว่าๆ
หลังจากได้ตั๋วมาผมก็กลับไปโฮสเทลและนั่งเล่นรอจุกและนั่ง
เพชรตื่น

จะชี้เขาไปไหนเนีย!

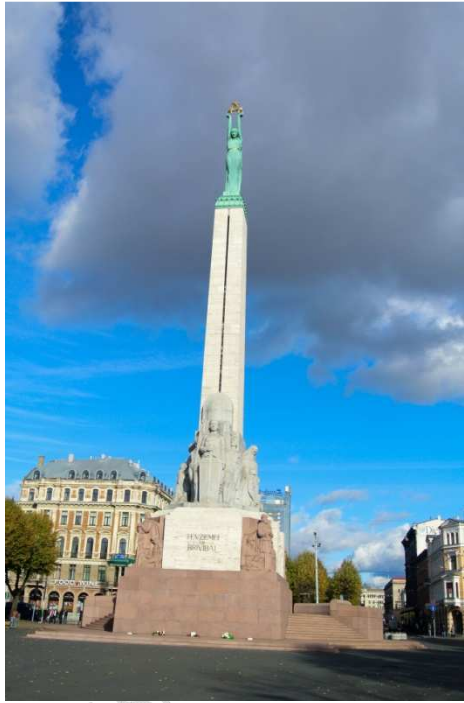
จริงๆ แล้วผมอยากจะดูละครสัตว์ตั้งแต่ตอนที่ผมอยู่
กลาสโกว์แล้วละเพราะว่ามันดูตื่นเต้นและโลดโผน ตอนนั้นผม
เห็นโปสเตอร์ละครสัตว์ของรัสเซียที่มาเปิดแสดงที่กลาสโกว์ติด
อยู่ในร้านอาหารจีนที่ผมไปกินประจำ ผมก็เตรียมไปซื้อตั๋ว แต่พอ
อ่านข้อมูลในโปสเตอร์จนจบก็พบว่าวันสุดท้ายของการแสดงมัน
เลยไปแล้ว

ตอนนั้นผมตั้งใจว่าถ้ามีละครสัตว์อีกจะต้องไปดูให้ได้
สุดท้ายฝันของผมก็มาเป็นจริงที่รูก้า

หลังจากที่เจอกับน้องเพชรตื่น พวกผมก็ไปร่วมทัวร์โดย
จุดนัดพบจะอยู่ที่โบสถ์เซนต์ปีเตอร์ (St. Peter's Church) ซึ่งจุด
สังเกตของทัวร์ฟรีอันนี้คือโกดังจะถือกระเป๋าใส่เสื้ออ้อย เมื่อไป
ถึงผมก็เจอชายเคราแหลมใส่แว่นยืนอยู่หน้ากระเป๋าใส่เสื้อ
กำลังยืนคุยกับคนที่ยืนอยู่รอบๆ เขา พวกผมเลยเดินเข้าไปร่วม
กลุ่ม

สักพักเขาก็แนะนำตัวเอง จากนั้นก็ให้แต่ละคนแนะนำ
ตัวว่าชื่ออะไรมาจากประเทศอะไรซึ่งประมาณ 90% นั้นมาจาก
ประเทศในทวีปยุโรปและรัสเซีย พอมาถึงคิวพวกผม พวกผมก็
ประกาศออกไปอย่างภาคภูมิใจว่า “พวกเราเป็นคนไทย!” เขาทำ
หน้าประหลาดใจเล็กๆ แล้วพูดว่า “อืม มาไกลไปหน่อยนะ”

หลังจากนั้นเขาก็พาพวกผมเดินดูเมืองริกา พร้อมกับเล่า
เรื่องราวที่ไม่สามารถหาได้บนอินเทอร์เน็ต โดยเขาให้เหตุผลว่า
ถ้าอยากรู้ประวัติศาสตร์ทั่วไปของริกา พวกผมก็ไปค้น
อินเทอร์เน็ตเขาก็ได้

(อนุสาวรีย์แห่งอิสรภาพ) Freedom Monument หนึ่งในสถานที่
ที่ไกด์กระเป๋าสลัดผมพาไป

ช่วงเวลา 2 ชั่วโมงครั้งที่พวกผมอยู่กับเขานั้น เขาเล่า
เรื่องหลายๆ อย่างเกี่ยวกับริกาให้ฟังเยอะมาก แต่น่าแปลกที่ผม
กลับจำอะไรไม่ค่อยได้เลย ผมคิดว่าน่าจะเป็นเพราะริกาคือเมือง
ใหญ่และในความคิดผมมัน ริกาคือความขัดแย้งในแบบที่ประเทศ
ในยุโรปตะวันออกควรจะมี ผมเลยไม่ค่อยประทับใจเท่าไร

สิ่งที่ผมจำได้มีอยู่อย่างเดียวนั่นคือคำพูดที่ว่า ของ
ไคต์กระเป๋าเหลืองที่บอกว่า “I was born in Latvia and I never
lived or studied in any English speaking countries. My
good English is from my hard work – ผมเกิดที่ลัตเวียและผม
ไม่เคยไปอยู่หรือเรียนในประเทศที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษา
หลักเลย ภาษาอังกฤษที่ดีของผมมาจากการฝึกอย่างหนัก” ตอน
นั้นผมแทบไม่เชื่อสิ่งที่เขาพูดเพราะว่าภาษาอังกฤษของเขาดีสุดๆ

พอจบทัวร์พวกผมก็ทักไคต์กระเป๋าเหลืองเพื่อเป็นการ
บอกให้เขารู้ว่า ‘พวกผมชอบทัวร์ที่คุณจัดนะ’

จากนั้นผมก็แยกกับจ๊วยกับน้องเพชรและตรงดิ่งไปยัง
สถานที่ที่ผมรอคอย ละครสต์วอล์กอันน่าตื่นเต้นกำลังรอผมอยู่!

ผมยื่นตัวให้พนักงานเก็บตั๋วหน้าประตูและก็เข้าไปนั่งที่ที่
ของผมซึ่งอยู่หน้าสุด ระหว่างรอการแสดงผมก็วาดตามองไป
รอบๆ แล้วก็สังเกตเห็นว่าคนที่มาดูละครสต์วอล์กทั้งหมดนั้นเป็น
ผู้ใหญ่ที่มากับเด็กทั้งนั้นเลย ผมน่าจะเป็นคนที่มาคนเดียวเพียง
คนเดียวในโรงละครสตาร์แห่งนี้และผมก็น่าจะเป็นคนเอเชียคน
เดียวอีกด้วย

ก่อนที่การแสดงจะเริ่มขึ้นทางริกาเซอร์คัสก็หาเงิน
เพิ่มเติมโดยการเอาลิง นกแก้ว และงูมาให้ผู้ชมถ่ายรูป
นอกจากนั้นแล้วยังมีม้าแควให้เด็กๆ ได้ขี่อีกด้วย ซึ่งพวกเขา
น่าจะทำได้ไปไหนไปไหนพอสมควร ไม่นานนักการแสดงก็ได้เริ่มขึ้น ผม
ต้องเก็บกล้องเพราะว่าเขาไม่อนุญาตให้ถ่ายรูป

ริกาเซอร์คัสนั้นมีทุกอย่างที่ผมหวังว่าจะได้เห็นไม่ว่าจะ
เป็นการแสดงโยนสิ่งของ การแสดงผาดโผน การแสดงของสัตว์
ต่างๆ ได้แก่หมา ช้าง ม้า และการแสดงของตัวตลก (Clown)

ตัวตลกสองคนของริกาเซอร์คัส (ที่มา: www.cirks.lv)

พูดถึงตัวตลกแล้ว ตัวตลกสองคนของวิก้าเซอร์คัสได้ทำ
สิ่งที่ผมไม่ได้คาดหวังว่าจะเจอนั่นก็คือระหว่างที่เขาสองคนกำลัง
แสดงอยู่นั้น จู่ๆ ตัวตลกผู้ชายก็เดินมาหาผมแล้วก็ก๊วกมือเรียก
ผมออกไปลานการแสดงตรงกลาง ผมล้งเล้งกัก จนสุดท้ายผมก็
ไม่อาจต้านสายตาที่มุ่นหวังของตัวตลกและเด็กน้อยผมทองที่นั่ง
ข้างๆ ผมได้เลิกละใจลึกๆ และตัดสินใจเดินตามตัวตลกผู้ชาย
ไป

พอไปถึงตัวตลกผู้หญิงก็ให้ผมทำตามเธอโดยเอามือขวา
จับหัวและเอามือซ้ายจับปลายเท้าซ้าย แล้วก็ให้พยายามเอา
ข้อศอกของมือขวามาแตะเข่าของมือซ้ายให้ได้ ซึ่งก็เรียกเสียงฮา
จากคนดูได้พอสมควร

จากนั้นตัวตลกผู้หญิงก็แสดงความสามารถในการเป่า
ลูกโป่งและดัดลูกโป่งให้มีลักษณะคล้ายๆ ปีก จากนั้นเธอก็เอา
ปีกนั้นมาสวมให้ผมแล้วก็พูดว่า “Butterfly – ผีเสื้อ” พร้อมกับ
ทำท่าให้ดู ตอนนั้นผมก็อายนิดๆ นะ แต่เหมือนขี้อยู่บนหลังเสือ
แล้ว จะลงก็ลงไม่ได้ ต้องทำให้เสร็จ ผมเลยทำตามแล้วก็บินตาม
เธอไปรอบๆ ลานการแสดง บินไปได้ 2 รอบเธอและผมก็หยุดบิน

เธอให้ 'ปึกลูกโป่ง' เป็นของขวัญกับผมพร้อมกับเรียกเสียงตบมือจากผู้ชม ซึ่งผู้ชมนั้นตบมือให้ผมดังมาก (ไม่ได้ไม้ นะ) อาจเป็นเพราะเขาอาจจะมองว่าผมที่มีผมสีดำนั่นเป็นเผ่าพันธุ์ที่แปลกประหลาดจากพวกเขาก็เป็นได้

พอกลับไปถึงที่นั่น เด็กน้อยผมทองข้างๆ ก็หันมายิ้มให้ผมอย่างจริงใจ ผมเลยให้ 'ปึกลูกโป่ง' กับเธอไปเป็นของขวัญ พอถึงเวลาที่ใกล้จะจบการแสดงนักแสดงทุกคนไม่ว่าจะเป็นคนแก่หรือเด็กต่างก็ออกมาแสดงความขอบคุณผู้ชมที่ซื้อตั๋วเข้ามาเสียงปรบมือของผู้ชมดังกึกก้องโรงละครสัตว์

แค่รอยยิ้มน้อยๆ ของนักแสดงและเด็กน้อยผมทองก็ทำให้วันนั้นทั้งวันของผมมีความสุขแล้วละ

ผมกลับไปถึงโฮเทลและก็พบว่าจู่ๆกับน้องเพชรได้กลับมาถึงก่อนแล้ว อาจจะเป็นเพราะว่าเหนื่อย (หรือความขี้เกียจ) จากการเที่ยวมาทั้งวัน พวกผมสามคนตกลงกันว่าอาหารเย็นของคืนนี้จะเป็นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ซื้อมาจากปารีส พอกินเสร็จพวกผมก็นั่งดูทีวีในห้องนั่งเล่นของโฮเทลจนดึกแล้วถึงไปนอน

วันต่อมาพวกผมตื่นกันค่อนข้างสายเพราะว่ารถบัสนั้น
ออกเดินทางในตอนเที่ยง ประมาณ 11 โมงพวกผมลงจากโฮส
เทลมากินแม็คโดนัลด์ (ในที่สุดก็ได้มากินสักที ทั้งๆ ที่ร้านอยู่ใต้
โฮสเทล)

จากนั้นก็แบกกระเป๋าแบ็คแพคไปยังสถานีรถบัสซึ่งพวก
ผมก็ยังใช้บริการรถบัสของอีโคไลน์เหมือนเดิม มีเพียงสิ่งเดียวที่
ไม่เหมือนเดิมซึ่งก็คือขนาดของกระเป๋าทางเกงของผมเพราะว่า
ยิ่งเดินทางมากขึ้นกระเป๋าทางเกงของผมก็ตุงขึ้นเรื่อยๆ จากเศษ
เหรียญของหลากหลายสกุลเงินได้แก่ปอนด์ ยูโร ชวอตี ลิตส์
และลัตส์ ตอนนั้นผมกะว่าจะเอาเศษเหรียญที่มีอยู่นั้นไปซื้อ
อาหารบนรถบัสอีโคไลน์

แต่สุดท้ายเงินทั้งหมดก็ยังคงตุงอยู่ในกระเป๋าทางเกงของผม
ต่อไป

สถานีต่อไปทาลลินน์ (Tallinn)

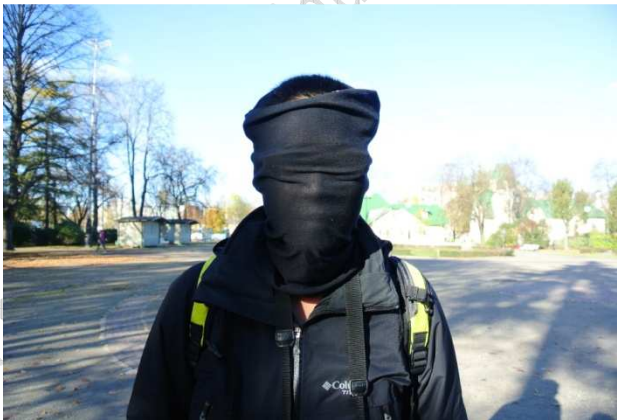

สถานที่ที่ 7

ทาลลินน์ เอสโตเนีย (Tallinn, Estonia)

นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่ผมเดินทางด้วยรถบัสของอีโคไลน์ส ผมจึงรู้สึกคุ้นเคยกับมัน ครึ่งนี้รถบัสของอีโคไลน์สถึงสถานีปลายทางประมาณ 5 โมงกว่าๆ สายกว่ากำหนดการไปประมาณครึ่งชั่วโมง แต่ว่าพวกผมไม่ได้ร้อนอะไรเพราะว่ายังมีเวลาอยู่ในเอสโนเนียอีกสองวัน

พอลงจากรถบัสสิ่งแรกที่พวกผมรู้สึกคือการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ มันทำให้พวกผมเปลี่ยนความคิดที่ว่า 'ยิ่งสูงยิ่งหนาว' เป็น 'ยิ่งใกล้รัศเซียยิ่งหนาว'

อากาศหนาวจนจำเป็นต้องเอาผ้ามาปิดหน้า

จากนั้นพวกผมก็เรียกรถแท็กซี่ไปยังโฮสเทลที่มีชื่อว่า
Oldtown Backpackers Hostel ซึ่งเป็นโฮสเทลนี้พวกผมจองไว้
โชคดีที่เอสโทเนียใช้เงินสกุลยูโรซึ่งพวกผมมีอยู่แล้ว เลยไม่ต้อง
กลัวว่าจะไม่มีเงินจ่ายค่าแท็กซี่

นั่งแท็กซี่ไปได้สัก 15 นาทีพวกผมก็ไปถึงโฮสเทลซึ่งโฮส
เทลนั้นตั้งอยู่ในเขตเมืองเก่าอยู่ตรงข้ามกับสถานทูตลิทัวเนียพอดี
พวกผมกดกริ่งหน้าประตู สักพักก็มีผู้ชายวัยกลางคนตัวใหญ่ๆ
ผมยาวๆ เปิดประตูออกมาแล้วก็เชิญพวกผมเข้ามาข้างใน

แผนที่กับตัวหมากรุกที่ผมถ่ายไว้ตั้งแต่ตอนไปถึงโฮสเทล

เขาก็เล่าให้ฟังว่าเขาไม่ใช่พนักงานดูแลโฮสเทลแต่เป็นลูกค้าของโฮสเทลที่อยู่แบบยาว (Long Stay) โดยเขาอยู่มาได้ประมาณ 2-3 เดือนแล้ว ตอนนี้พนักงานของโฮสเทลอยู่อีกโฮสเทลหนึ่งซึ่งเป็นโฮสเทลลูกและจะกลับมาที่นี่ในวันพรุ่งนี้ เลยฝากให้เขาคนนี้เป็นตัวรับพวกผม ตอนนั้นพวกผมก็คุยๆ กันว่า ‘โฮสเทลนี้มันจะโอเคแน่เหรวะ พนักงานหายไปไหนก็ไม่รู้’

สิบนาที่ต่อมาข้อกังวลของพวกผมก็หายไปเพราะว่าชายกลางคนคนนั้นได้อธิบายให้พวกผมฟังทุกอย่างเลยตั้งแต่สถานที่ที่ควรไปยื่นขานำในหอน้ำ จนทำให้พวกผมแอบสงสัยว่าเขาเป็นลูกค้าหรือพนักงานของโฮสเทลกันแน่

Oldtown Backpackers นั้นเป็นหนึ่งในโฮสเทลที่ผมชอบที่สุดในทริปนี้เลยเพราะว่าโฮสเทลนี้เป็นแค่บ้านใหญ่ๆ หลังหนึ่งที่รวมห้องน้ำ ห้องครัว ห้องนั่งเล่น และห้องนอนไว้ด้วยกัน โดยโฮสเทลนี้จะมีเพียง 6 เตียงกับอีกหนึ่งห้องสำหรับการอยู่ยาว (ห้องที่ชายคนนั้นอยู่) เท่านั้น

มันได้อารมณ์เหมือนว่าผมมีบ้านหนึ่งหลังอยู่ที่ไอส์โทเนียเลย

พอคุยกับชายคนนั้นไปได้สักพักก็รู้ว่าเขามีชื่อว่าเจฟ (Jeff) เป็นชาวลิทัวเนีย สาเหตุที่มาอยู่ที่ทาลลินน์นานขนาดนี้ก็ เพราะว่าเขาอยากจะทำอะไรที่ไม่ดีไว้ข้างหลังแล้วเริ่มต้นชีวิตใหม่ ตอนนั้นผมก็แอบถามตัวเองในใจว่า ‘อะไรที่ไม่ดีเนี่ยคงไม่ใช่เรื่องส่วนตัวหรือติดยาใช่ไหม?’ สักพักเขาก็เฉลยข้อข้องใจของผมด้วยการที่บอกว่าอะไรที่ไม่ดีคือเรื่องที่เขาหย่ากับภรรยา

เย็นวันนั้นพวกผมตัดสินใจไปซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อซื้อของ มาทำอาหารกินกันเอง เพราะว่าพวกผมไม่มีอาหารสไตล์เอเชียมา กระแทกปากกันนานมากแล้ว เมนูที่พวกผมเลือกทำนั้นคือเฟอ โดยมีพวกผมสามคนเป็นพ่อครัวและเจฟเป็นลูกค้ำ (ที่กินฟรี) หน้าตาของอาหารดูน่ากินนะ แต่เสียดายที่พวกผมไม่ได้ถ่ายรูปไว้ เพราะตอนนั้นความหิวมันขึ้นหน้า

ไม่รู้ว่างเจฟอยู่ในอารมณ์ไหน พอกินอาหารเย็นกันเสร็จ แล้วเจฟก็ขอตัวออกไปวิ่งจ็อกกิ้ง ส่วนทางฝั่งของพวกผมนั้น น้องเพชรก็อารมณ์ศิลปินไม่แพ้กัน ทันทีที่ได้ยินเจฟพูด น้องเพชรก็ขอติดตามไปด้วย ผมกับจูนันขอบาย เพราะว่าอากาศนั้นมันหนาว เกินกว่าจะทนไหว

ประมาณครึ่งชั่วโมงต่อมาน้องเพชรกับเจฟก็กลับมาถึง
โฮสเทล เจฟน่าจะชินกับอากาศหนาวจัดแล้ว แต่สภาพของน้อง
เพชรนั้นดูไม่เจ็ดเลย พอพวกเขาสองคนกลับมาสักพักเจฟก็มาคุย
กับพวกผมว่าเขาขออาบน้ำก่อนนะ แล้วเดี๋ยวเขาจะเปิดชาน้ำ
ทิ้งไว้ให้พวกผมด้วย พวกผมก็โอเค พอเจฟอาบน้ำเสร็จ ก็ถึงคิว
พวกผมที่จะไปเข้าชาน้ำและอาบน้ำ การชาน้ำท่ามกลาง
อากาศหนาวๆ นี่เป็นอะไรที่ฟินสุดยอดจริงๆ

ภายในเขตเมืองเก่าของทาลลินน์

วันต่อมาหลังจากตื่นนอน พวกผมก็เริ่มตะลุยเขตเมืองเก่า เนื่องจากว่าเมื่อวานตอนที่มาถึงมันก็ใกล้ค่ำแล้ว ทำให้พวกผมไม่ค่อยได้เห็นตัวเมืองและเขตเมืองเก่าสักเท่าไร

เช้าวันนี้หลังจากที่เดินอยู่ในเขตเมืองเก่าได้สักพัก ทำให้พวกผมรู้ว่าเขตเมืองเก่าของเมืองนี้เป็นอะไรที่สวยงามและโคตรคลาสสิก ไม่รู้ว่าจูนกับน้องเพชรคิดยังไง ส่วนตัวผมนั้นชอบเมืองนี้มากกว่าเมืองที่ผ่านมาทั้งหมดเลยเพราะเมืองนี้เหมือนทำให้ผมย้อนเวลากลับไปได้เป็นร้อยๆ ปีโดยไม่ต้องนั่งไทม์แมชชีน

ลานธนูในเขตเมืองเก่า

เดินไปอีกสักพักพวกผมก็เห็นผู้ชายกับผู้หญิงคู่หนึ่งแต่ชุดคล้ายๆ กับพรานป่า พอเดินเข้าไปใกล้ๆ ก็เลยมารู้ว่าพวกเขา กำลังหาเงินจากการที่ให้คนมาyingงูเล่นอยู่นั่นเอง

พวกผมทั้งสามคนรู้สึกสนใจและก็อยากจะแข่งกัน โดยตกลงกันว่าจะยิงกันคนละ 10 ดอก หลังจากจ่ายเงิน พรานป่าทั้งสองก็มาสอนวิธีการyingงูให้พวกผมเพราะว่าพวกผมไม่เคยyingมาก่อนเลย

ก่อนที่จะสอน พวกเขาก็ใส่แผ่นหนังที่คล้ายๆ ปลอกแขนไว้กับแขนข้างที่จับตัวงูไว้เพื่อป้องกันการกัดของสายงู พอพวกเขาสอนวิธีการยิง ดึงทำและการยิงเสร็จ ผมก็ลองยิงดูทันทีที่ปล่อยลูกธนูออกไปนั้น ผมก็ได้ยินเสียง ‘ฟับ’ ดังๆ ข้างหูของผม มันทำให้ผมรู้ว่าธนูกับลูกธนูที่ผมถืออยู่นี้ยังจริง เจ็บจริง และตายจริง!

หลังจากพวกผมทั้งสามคนยิงเสร็จ พรานป่าสองคนก็เดินเข้าไปที่ป่าธนูเพื่อนับคะแนนให้ พวกผมเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อเพราะอยากรู้ว่าใครจะเป็นผู้ชนะ พอพรานป่าทั้งสองคน

ประกาศผล จั๊ยกั๊ยมด้วยความกรุ้มกริ่มเพราะว่าจั๊ยกั๊ยได้ไปทั้งหมด
44 คะแนนจาก 100 คะแนน

ผมเสียดายมากๆ เลยเพราะว่าแพ้อั๊ยกั๊ยไปแค่คะแนนเดียว
เท่านั้น (ส่วนน้องเพชรนั้นผมไม่อยากจะพูดถึงเพราะคะแนนห่างชั้น
กันมาก) ไข่เรื่องที่ผมแพ้ 1 คะแนนเนี่ยถูกจั๊ยกั๊ยเอามาเป็นประเด็น
ล้อทุกวันเลย

ป้ายของร้านอาหารดราก้อน (Draakon)

พอถึงฤดูเสร็จพวกผมก็เดินไปที่จัตุรัสกลางเมืองเพื่อหา
ข้าวเที่ยงกินกัน พวกผมเปิดแผนที่ของทาลลินน์ดูแล้วพยายาม
ลองมองหาร้านที่ราคาถูก (และอร่อย) เพราะว่าเงินยูโรของผม
ผมเหลือไม่ค่อยมากแล้ว

เลือกไปเลือกมาก็มาสะดุดตาที่ร้านอาหารที่มีชื่อว่าดรา
กอน (Draakon) เพราะว่าราคาถูกแล้วข้อมูลในแผนที่ก็บอกว่า
เป็นร้านที่ตกแต่งในสไตล์ยุคกลาง

พอเข้าไปถึงก็พบว่าร้านเป็นอย่างที่แผนที่นั้นบอกจริงๆ
 เพราะว่าตัวร้านทำจากหินทั้งหมด แสงสว่างจากในร้านนั้นก็ไม่ได้
 มาจากหลอดไฟแต่มาจากแสงสลัวๆ จากเทียนไข แล้วถ้วยชุป
 นั้นก็ยังเป็นกระเบื้องเคลือบที่มีขอบป็นอีกต่างหาก ตัวอาหารเอง
 ก็ค่อนข้างอร่อยเลยละ ใครได้มีโอกาสไปเอสโตเนียผมแนะนำ
 ร้านนี้เลยนะครับ เป็นร้านที่ต้องไปให้ได้

วิวจากบนโบสถ์เซนต์โอลาฟ

พออิมแล้วหนังตาก็เริ่มหย่อน แต่ว่าผมต้องอดทนไว้ เพราะว่ายังมีที่ให้เที่ยวอีกเยอะ หลังจากหาสถานที่ที่จะไปต่อได้จากแผนที่ พวกผมก็มุ่งหน้าไปยังโบสถ์เซนต์โอลาฟ (St. Olaf's Church) ซึ่งโบสถ์ที่มีความสูง 120 กว่าเมตรแห่งนี้นั้นถูกสร้างขึ้นในศตวรรษที่ 12 และชื่อของโบสถ์นี้นั้นถูกตั้งขึ้นตามกษัตริย์โอลาฟที่สองแห่งนอร์เวย์ ในช่วงสงครามกลางถึงปลายศตวรรษที่ 20 นั้นโบสถ์แห่งนี้ถูกใช้เป็นหอวิทยุของสหภาพโซเวียต

เดินอยู่ในโบสถ์สักพัก พวกผมก็ไปซื้อตั๋วเพื่อขึ้นหอคอย
ของโบสถ์นี้ กว่าจะขึ้นไปถึงยอดก็เล่นเอาขาหลกและมินหัวอยู่
เหมือนกันเพราะว่าบันไดที่ขึ้นหอคอยนั้นค่อนข้างชันและทางเดิน
ขึ้นยังเป็นวงกลมอีกด้วย

พอขึ้นไปถึงบนสุดของหอคอยแล้วพวกผมก็เดินออกไป
บนหลังคาของหอคอยซึ่งพื้นรอบๆ หอคอยนั้นถูกวางไว้ด้วยไม้
และก็มีเพียงลวดบางๆ กันเพื่อไม่ให้คนตกลงไป จังหวะนั้นผม
เสียวมากๆ เลยละ ฟ้าสีนํ้า ผับ ผับ ผับ แต่สุดท้ายความอยากที่จะ
ดูวิวก็ชนะความกลัว เขตเมืองเก่าของทาลลินน์นั้นสวยมากๆ เลย
ละ โดยเฉพาะเวลามองลงมาจากข้างบน ทำเอาผมอยากเป็น
นักบินเลยทีเดียว

ช่วงเย็นของวันนั้นของพวกผมก็หมดไปกับการเดินเล่น
ในเขตเมืองเก่า

หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ พวกผมก็กลับโฮสเทล ในคืน
นั้นพวกผมก็ได้คุยกับเจฟเรื่องที่เราจะเดินทางผ่านรัสเซีย
ด้วย เจฟเล่าให้พวกผมฟังว่าเขาเคยไปมอสโคว์มาแล้วและเตือน
ให้พวกผมระวังตัวไว้เพราะว่าคนมอสโคว์ไม่ค่อยเป็นมิตรกับ

ชาวต่างชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเจอตำรวจก็ให้ระวังและอย่าให้พาสปอร์ตกับตำรวจจนกว่าจะแน่ใจว่าเป็นตำรวจจริง ขนาดตัวของเจฟเองที่เป็นชาวยุโรปซึ่งมีหน้าตาใกล้เคียงกับชาวรัสเซีย ยังกลัวเลย

สิ่งต่างๆ ที่เจฟเล่านี้ก็เหมือนสิ่งที่ตอกย้ำความกังวลของพวกผมให้มีมากขึ้นไปอีก ช่วงที่พวกผมอยู่กลาสโกว์และวางแผนการเที่ยวกันอยู่นั้น พวกผมเคยตกลงกันว่าในมอสโกว์ พวกผมจะกลับโฮสเทลทันทีที่พระอาทิตย์ตกดิน

ตัวผมเองก็รู้สึกหวั่นๆ กับอนาคตข้างหน้าเช่นกันเพราะไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นบ้างที่นั่น แต่แค่เรื่องขึ้นระติวแค่นี้มันไม่สามารถหยุดความฝันของพวกผมได้หรอก (จริงๆ แล้วเสียต๋ายเงินเพราะจ่ายไปตั้งหลายหมื่นแล้ว)

วันต่อมาพวกผมไม่ได้ทำอะไรนอกจากเก็บของเพื่อเตรียมตัวออกเดินทาง ก่อนพวกผมจะออกจากโฮสเทล พนักงานของโฮสเทลที่ชื่ออีเก้ (Egle) นั้นก็ได้มาหาพวกผมเพื่อเก็บเงินค่าโฮสเทล

พอเจอหน้ากันเธอก็ทักทายพวกผมเป็นภาษาไทย เธอ
เล่าให้ฟังว่าเธอเคยไปเที่ยวเมืองไทยหลายรอบแล้วและก็ชอบ
เมืองไทยมากด้วย

ได้ยินเธอพูดภาษาไทยมันแล้วทำให้ผมคิดถึงบ้านขึ้นมาตะหงิดๆ
เลยแฮะ

พวกผมบอกลาเจฟและอีเก้หลังจากที่รถแท็กซี่ที่โทรเรียก
ไว้มาถึง พวกผมต้องนั่งรถบัสดกลางคืนของอีโคไลน์สักครั้ง
หลังจากที่เคยนั่งจากคราคอฟไปวิลเนียสมาแล้ว

สถานีต่อไป เซนต์ปีเตอส์เบิร์ก (St. Petersburg)

สถานีที่ 8

เซนต์ปีเตอส์เบิร์ก รัสเซีย

(St. Petersburg, Russia)

ระหว่างทางไปเซนต์ปีเตอส์เบิร์กนั้น ทุกคนในรถถูก
ปลุกให้ตื่นขึ้นมาเพราะว่ารถบัสของอีโคไลน์สได้เดินทางมาถึง
ชายแดนที่จะข้ามไปฝั่งรัสเซียแล้ว

รถบัสถูกสั่งให้จอดและเจ้าหน้าที่ที่ใส่หมวกขนๆ เหมือน
ที่เห็นในภาพยนตร์เกี่ยวกับรัสเซียได้เดินขึ้นมาเพื่อตรวจเช็คสิ่ง
นำส่งสักรวมถึงบุคคลนำส่งสักร์ ตอนนั้นพวกผมสามคนพยายาม
ทำหน้าให้ใส่อธิษฐานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เจ้าหน้าที่คนนั้น
ถามคำถามพวกผมด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงรัสเซีย 2-3 คำถาม
จากนั้นก็เก็บพาสปอร์ตของพวกผมไปเพื่อไปประทับตราขาออก
จากเอสโตเนียซึ่งเป็นประเทศสุดท้ายที่เช็กกันวีซ่าของพวกผม
นั่นจะใช้ได้

รออยู่บนรถสักพักเจ้าหน้าที่คนเดิมก็กลับมาคืน
พาสปอร์ตให้ รถบัสก็ออกวิ่งไปได้อีกไม่กี่วินาทีแล้วก็จอดใหม่
คราวนี้ทุกคนต้องลงจากรถบัสพร้อมกับหยิบกระเป๋าได้ทั้งรถ
ออกมาด้วย พวกผมเดินตามเพื่อนร่วมรถบัสคนอื่นๆ เข้าตึกไป
เพื่อเข้าสู่ด่านตรวจคนเข้า

ตอนนั้นก็แอบลุ้นเล็กๆ นะว่าเขาจะให้คนหัวดำอย่าง
พวกผมเข้าประเทศเขารึเปล่า

ใช้เวลาไม่นานนักก็ผ่านการตรวจคนเข้าเมือง จากนั้น
พวกผมก็โหลดกระเป๋าแบ็คแพคลงใต้ท้องรถบัสแล้วก็นั่งรถต่อไป
ยัง เซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก

รถบัสของอีโคไลน์สนั้นมาถึงเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก
ประมาณ 6 โมงเช้า ซึ่งฟ้ายังมีดออยู่เลย พอลงจากรถพวกผมถึง
เพราะที่ที่รถบัสมาส่งนั้นมันไม่เหมือนเป็นสถานีรถบัสแม้แต่นิด
ไม่มีแม้แต่ป้ายสถานีหรือรถบัสคันอื่นๆ

ไม่นานนัก คนที่โดยสารมาด้วยกันนั้นก็แยกย้ายกันไป
จนในที่สุดเหลือแต่พวกผมสามคน ถึงแม้ว่าพวกผมใส่เสื้อกันคน
ละ 3-4 ชั้นแต่อากาศยามเช้าในตอนนั้นหนาวสุดๆ ไปเลยละ นี
ขนาดยังไม่เข้าหน้าหนาวจริงๆ ของรัสเซียนะ ไม่อยากจะคิดเลย
ว่าถ้าหน้าหนาวจะโหดร้ายขนาดไหน

พวกผมเดินไปเดินมาอยู่สักพัก เสียงสวรค์ก็แว่วมา ซาย
ที่ค่อนข้างมีอายุน้อยเปิดประตูออกมาจากรถของเขาแล้ว

ตะโกนถามว่า “Taxi?” พวกผมดีใจกันแทบน้ำตาไหลพราก จากนั้นก็ตอบรับเขาไป พร้อมทั้งโชว์แผนที่ให้เขาดูและถามว่าเขา รู้จักไหม เขาตอบกลับมาเป็นภาษารัสเซียซึ่งพวกผมฟังไม่เข้าใจ แม้แต่คำเดียว สุดท้ายเขาก็ถอยใจไม่พูดกับพวกผมอีก แล้วก็ตั้ง หน้าตั้งตาศึกษาแผนที่ต่อไป

10 นาทีผ่านไปมีชายอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาช่วยชายคนแรกดูแผนที่ พวกผมก็พยายามถามย่ำไปว่ารู้จักทางไหม ชายคนที่สองดูแผนที่สักพักแล้วก็บอกว่ารู้จัก ชายคนแรกเห็นท่าไม่ดีคิดว่าคนนี้จะมาแย่งลูกค้าของเขา เลยรีบปิดเกมด้วยการบอกพวกผมว่า “รู้ทางแล้ว ขึ้นรถเลย” แต่พวกผมก็ยังไม่ยอมขยับไปไหน เพราะว่าอยากจรรู้ราคาก่อน (ข้อมูลที่พวกผมได้มาจากโฮสเทลเกี่ยวกับแท็กซี่นั่นก็คือแท็กซี่ในประเทศรัสเซียจะไม่มีมิเตอร์ โดยปกติแล้วจะเรียกราคากันเอง ทางโฮสเทลแนะนำว่าให้ก่อนจะขึ้นแท็กซี่ ต้องให้คนขับนั้นเขียนราคาลงในกระดาษของเราเลย เพื่อป้องกันการโดนขึ้นราคาในภายหลัง) พวกผมเตรียมใจที่จะถูกโกงราคาอยู่แล้ว เพราะว่าพวกผมเป็นชาวต่างชาติ แต่ก็พยายามระวังให้ไม่ถูกโกงราคามากเกินไป

สุดท้ายเขากับพวกผมก็ตกลงกันได้ที่ 500 รูเบิล (RUB) ซึ่งมีค่าประมาณ 500 บาทไทย ตกลงกันเสร็จเขาก็ยื่นกรั้มกรีม แล้วก็มาช่วยแบกกระเป๋าแบ็คแพคไปไว้หลังรถของเขาซึ่งดูไม่เหมือนรถแท็กซี่เลยแม้แต่นิดเดียว

ไม่กี่นาทีต่อมาผมก็รู้สาเหตุที่คนขับแท็กซี่คนนี้นั้นยื่นกรั้มกรีม นั่นก็คือเขาฟันพวกผมหัวเบะนะสิ! จากที่ที่พวกผมเรียกรถแท็กซี่จนถึงโฮสเทลนั้นใช้เวลาเดินทางไม่ถึง 10 นาที พอไปถึงคนขับรีบจอดแล้วก็ออกจากรถไปเปิดหลังรถแล้วหยิบเป้ยื่นให้อย่างนอบน้อมและเป็นมิตร (สังเกตจากรอยยิ้มที่ไม่หุบของเขา)

ตอนแรกผมก็ใจหายวาบเพราะนึกขึ้นได้ว่ายังไม่มีเงินรัสเซียเลย โชคดีที่จួយเหมือนจะรู้ว่าเหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้น มันเลยพกเงินรัสเซียมาประมาณ 5,000 รูเบิล พอจ่ายเงินเสร็จพวกผมก็แบกกระเป๋าแล้วก็เดินไปหน้าตึกหลังใหญ่ที่เป็นที่ตั้งของโฮสเทล

ตอนนั้นก็ไม่แน่ใจว่าจะมีคนมาเปิดประตูให้หรือเปล่า เพราะว่าฟังจะ 7 โมงกว่าๆ เอง แต่พวกผมก็ไม่มีทางเลือกอื่น

นอกจากกดกริ่ง เสียงกริ่งดังอยู่สักพักก็มีเสียงผู้หญิงตอบกลับมา
พวกผมก็บอกว่าจองโฮสเทลไว้แล้วและจะมาเช็คอิน ผู้หญิงคน
นั้นเลยเปิดประตูให้เข้าไป

พอเดินขึ้นบันไดไปถึงโฮสเทลที่อยู่ชั้น 2 ก็เจอกับผู้หญิง
หน้าวงๆ ที่เป็นพนักงานมาเปิดประตูให้ พวกผมแอบรู้สึกผิด
เล็กๆ นะที่ต้องปลุกเธอตื่นขึ้นมา

แต่อย่างน้อยก็ดีกว่าหนาวตายอยู่ข้างนอกล่ะนะ!

พอทักทายกันเสร็จเธอก็บอกว่าปกติแล้วจะสามารถ
เช็คอินได้หลังเที่ยง แต่ว่าเดี๋ยวเธอจะไปดูให้ว่าห้องของพร้อมมียัง
ถ้าพร้อมก็สามารถเช็คอินได้เลย สักพักเธอก็กลับมาแล้วบอกว่า
ห้องพร้อมแล้ว เข้าไปอยู่ได้เลย เรื่องเงินไว้ค่อยเคลียร์หลังจากที่
พวกผมตื่น (เธอคงรู้ว่าพวกผมมั่วกันมาก) จากนั้นเธอก็พาพวก
ผมเดินทางไปที่ห้อง ระหว่างทางก็แนะนำนู่นนี่เกี่ยวกับโฮสเทลไป
ด้วย

ห้องที่จองไว้เป็นห้องสำหรับสามคนพอดี พอเข้าไปถึง
พวกผมก็เห็นว่ามียูนิเฟอร์อยู่หนึ่งเตียง นอกจากนั้นแล้วยังมี

ชั้นที่ลอยขึ้นอีกหนึ่งชั้น หลังจากทีปีนบันไดขึ้นไปดูก็พบว่า เป็นฟูก
อันใหญ่ๆ อีกหนึ่งอัน พวกผมเห็นพ้องต้องกันว่าที่นอนบนชั้นลอย
เป็นที่นอนแบบฟรีเมียม

โบราณเขาว่าไว้ว่าใครดีใครได้ เพราะฉะนั้นพวกผมเลย
ประลองกันว่าใครจะได้ชั้นลอยไปครองโดยการเป่า ยิง ลูก
ผลสุปรูก็คือไอ้จู้ได้ไป ส่วนผมกับน้องเพชรต้องนอนด้วยกันที่
เตียงชั้นล่าง

ตอนนั้นน้องเพชรทำหน้าที่เซ็ง ผมก็เลยถามว่าทำไม มันก็
ตอบกลับมาด้วยรอยยิ้มฉบับกวนๆ ของมันว่า “ผมไม่คุ้นเคยกับ
การนอนเตียงเดียวกันกับผู้ชายอะพี่” ผมก็เลยบอกมันไปว่า “งั้น
มึงไปนอนพื้น” มันก็เลยเงยบและก้เอาของไปวางไว้บนเตียงแต่
โดยดี (โหดปะ?)

จากนั้นพวกผมทั้งสามคนก็สลับสไลไปเพราะความ
เหนื่อยจากการเดินทาง

ลืมบอกไปว่าโฮสเทลนี้มีชื่อว่า Soul Kitchen Hostel ผม
พูดได้เต็มปากเลยว่าโฮสเทลนี้เป็นโฮสเทลที่ดีที่สุดที่ผมอยู่มาในท

ริบนี้ เพราะพื้นที่ในห้องนั่งเล่นและห้องนอนกว้างมาก ห้องน้ำก็มีหลายห้อง ตลอดเวลา 4 วันที่อยู่ที่นี้ผมไม่เคยต้องรอคิวเข้าห้องน้ำเลย นอกจากนั้นแล้วยังมีพนักงานคอยช่วยเหลือตลอด 24 ชั่วโมงอีกด้วย แต่ราคามันก็แปรผันตามคุณภาพเช่นกัน (แพงที่สุดในริบนี้เลย ประมาณ 1200 บาทต่อคนต่อคืน)

ประมาณเที่ยงๆ ผมตื่นขึ้นมาเป็นคนแรก ระหว่างที่งัวเงียอยู่นั้นผมได้ยินเสียงคล้ายน้ำหยดดัง แปะ แปะ แปะ พอเปิดฝ้ามานดู ชัดเลย ฝนตกไม่ลืมหูลืมตา ผมก็เลยไม่รีบปลุกจ๊ัยกับน้องเพชรเพราะรู้ว่าถึงพวกมันตื่นมาก็ไปเที่ยวไม่ได้อยู่ดี

เมื่อเข้าตอนที่เพิ่งมาถึงผมยังไม่ค่อยได้สำรวจไฮสเทลนี้เท่าไร ผมเลยใช้เวลาที่จ๊ัยกับน้องเพชรหลับอยู่เดินดูรอบๆ พอผมกลับมาที่ห้องจ๊ัยกับน้องเพชรก็ตื่นแล้ว พร้อมกับฝนที่เริ่มซา ผมก็เลยชวนทั้งสองคนออกไปเที่ยว จ๊ัยก็โอเค แต่น้องเพชรบอกว่าให้พวกผมสองคนไปกันเลย วันนี้มันรู้สึกไม่ค่อยสบาย

ผมกับจ๊ัยไม่อยากไปเที่ยวกันแค่ 2 คน อีกทั้งพวกผมยังต้องอยู่เมืองนี้อีกหลายวัน ผมกับจ๊ัยก็เลยแค่ออกไปกดเงินมาจ่ายค่าไฮสเทลและเดินเล่นสำรวจเส้นทางก่อนแล้วค่อยออกมา

เกี่ยวกับน้องเพชรในวันพรุ่งนี้ วันแรกของพวกผมเลยผ่านไปโดย
ที่ไม่ค่อยมีอะไร

พวกผมเป็นรุ่นพี่ที่ดีมั้ยล่ะ?

วันต่อมาอาการของน้องเพชรก็ดีขึ้น แต่ว่าพวกผมทั้ง
สามคนจะตื่นก็ปาเข้าไปเที่ยงแล้วล่ะ ตอนนั้นผมรู้สึกค่อนข้าง
อึดอัดกับการเที่ยวและการเดินทางพอสมควรเลย เมื่อรวมกับ
บรรยากาศที่เป็นใจ (เตี้ยงนุ่มๆ ฝนตกพริ้วๆ) มันทำให้ผม
อยากจะขลุกตัวอยู่แต่ในห้องและไม่อยากลุกไปไหน

ผมรู้สึกได้ว่าทั้งสองคนก็รู้สึกเหมือนผมเพราะไม่มีใครรีบ
ร้อนที่จะออกไปข้างนอกเลย แต่ว่าพวกผมต้องพยายามจำใจ
ลากสังขารออกจากโฮสเทลเพื่อไปทำสิ่งที่สำคัญมากๆ นั่นก็คือ
การซื้อตั๋วรถไฟไปมอสโกนั่นเอง

หลังจากที่สอบถามพนักงานของโฮสเทลและดูแผนที่ไว้
อย่างดีแล้ว ก็เริ่มออกเดินทางไปยังสถานีรถไฟมอสโกฟสกี
(Moskovsky railway station) ตอนแรกนั้นเหมือนจะใกล้ แต่เอา
เข้าจริงๆ กว่าจะไปถึงต้องเดินขาลากเลย

เดินหาอยู่สักพัก พวกผมก็เจอตึกที่ขายตัวรวไฟ ในตึก
นั้นมีเคาท์เตอร์จำนวนหลายสิบช่อง จากข้อมูลที่มาทำให้รู้ว่า
ชาวรัสเซียนั้นส่วนใหญ่แล้วไม่พูดภาษาอังกฤษ พวกผมเลยใช้
เวลาเดินดูสักพักเพื่อมองหาพนักงานที่หน้าตาดูน่าจะพูด
ภาษาอังกฤษได้

พอเจอเป้าหมาย พวกผมก็เดินเข้าไปเคาท์เตอร์ซึ่งมี
ผู้หญิงวัยกลางคนนั่งอยู่ ทันทีที่พูดภาษาอังกฤษใส่เธอ เธอก็หัว
เราะรัสเซียกลับมา จากนั้นก็ส่ายหัวเป็นความหมายว่าเธอพูด
ภาษาอังกฤษไม่ได้นะ

พวกผมพยายามติดต่ออีก 2 เคาท์เตอร์ ผลก็เหมือนกัน
หมด จนถึงเคาท์เตอร์ที่ 4 ที่ดูแลโดยชายไว้หนวดคนหนึ่ง เขาพูด
ภาษารัสเซียใส่กลับเช่นเคย และพวกผมทำหน้าไม่เข้าใจกลับไป
อีกเช่นเคย แต่ก่อนที่ผมจะเดินไปเคาท์เตอร์อื่น ชายคนนี้ก็
พยายามช่วยพวกผมด้วยการพูดภาษาอังกฤษสำเนียงรัสเซียว่า
“English, counter 16 – ภาษาอังกฤษ เคาท์เตอร์ 16”

เอว่ะ! อย่างน้อยก็มีเบาะแสให้สืบสาวแล้ว

ตัวรถไฟจากเซนต์ปีเตอส์เบิร์กไปมอสโก

พวกผมเดินไปเคาท์เตอร์ 16 ที่เคาท์เตอร์นั้นมีกระดานข
 ใ้ใบเล็กๆ เขียนเป็นภาษาอังกฤษว่าพนักงานที่เคาท์เตอร์นี้พูด
 ภาษาอังกฤษได้ แต่ประเด็นก็คือว่าเคาท์เตอร์นี้ไม่มีคนอยู่
 เพราะว่าเป็นช่วงพักและกว่าพนักงานจะกลับมาก็อีกประมาณ
 ชั่วโมงครึ่ง

สุดท้ายพบว่า “แม่ง เคาท์เตอร์ก็มีเคาท์เตอร์เดียว แล้วยัง
 พักนานอีก” ผมเลยลองเสนอความเห็นใหม่ๆ ออกมาความเห็นหนึ่ง

ก็คือ “ลองเคาท์เตอร์ 17 มั้ย? อยู่ติดกัน เพื่อพูดภาษาอังกฤษได้
ถ้าไม่ได้จริงๆ เดี่ยวอีกชั่วโมงครึ่งค่อยกลับมาใหม่”

ไม่น่าเชื่อว่าคุยกับน้องเพชรจะเห็นด้วยกับความเห็นงี้ๆ ของผ

พอดกกลงกันได้แล้ว พวกผมก็ไปต่อคิวที่เคาท์เตอร์ 17
พนักงานประจำเคาท์เตอร์นี้เป็นหญิงสาวที่ค่อนข้างเด็ก ตอนนั้น
แอบหวังว่าคนรุ่นใหม่อาจจะพูดภาษาอังกฤษได้ แต่พอได้คุยจริงๆ
แล้วความหวังของพวกผมก็พังทลายลงเพราะเจ๊คนนี้ก็พูด
ภาษาอังกฤษไม่ได้เหมือนกัน

บางที่เจ๊แกอาจจะเห็นความมุ่งหวังในสายตาของพวกผม
เจ๊แกเลยหายเข้าไปหลังเคาท์เตอร์ประมาณ 1-2 นาทีแล้วก็
กลับมาพร้อมกับพนักงานสาวอีกคนหนึ่งที่สามารถพูด
ภาษาอังกฤษได้ ผมในฐานะที่ยืนอยู่หน้าสุดก็เลยบอกกับเธอไป
ว่า “We would like to go to Moscow at 11.30pm on October
26th – พวกเราต้องการจะไปมอสโกตอน 5 ทุ่มครึ่งในวันที่ 26
ตุลาคมนี้”

พอผมพูดเสร็จเธอก็ทำหน้าไม่เข้าใจและบอกให้ผมพูด
ใหม่อีกครั้ง ผมย้ายไปอีก 2-3 รอบ เธอยังงงเหมือนเดิม ผมคิดใน
ใจ ‘นี่ภาษาอังกฤษไม่ดี หรือหูเขาไม่ดีวะ’ ผมก็เลยเปลี่ยนไปใช้
เทคนิคเดิมเหมือนที่ที่แล้วๆ มาก็คือเขียนลงกระดาษ หลังจากยื่น
กระดาษให้เธอดูเธอก็ขอและก็ออกตัวให้ทันที ตอนนั้นผม
ค่อนข้างเสียเซลฟี่มาก

พอได้ตัวรถไฟมา ผมก็ถามจู่ๆกับน้องเพชรว่า
“ภาษาอังกฤษแย่นานนั้นเลยหรอวะ ทำไมเขาฟังไม่รู้เรื่อง”
จู่ๆก็เฉลยว่า “ที่เขาฟังไม่รู้เรื่องก็เพราะว่าในภาษารัสเซีย
มอสโคว์มันไม่ได้อ่านหรือเขียนว่ามอสโคว์ แต่เป็นมอสกัว
(MockBa) ต่างหาก” ผมสวนกลับว่า “มึงรู้แล้วทำไมมึงไม่บอก
ให้กูออกเสียงผิดๆ อยู่ตั้งนาน” จู่ๆตอบกลับมาหน้าตาเฉยว่า “ก็
กูก็เกียจ”
มันน่าทึ่งมั๊ยล่ะ?

บรรยากาสน้ำพระราชวังฤดูหนาว

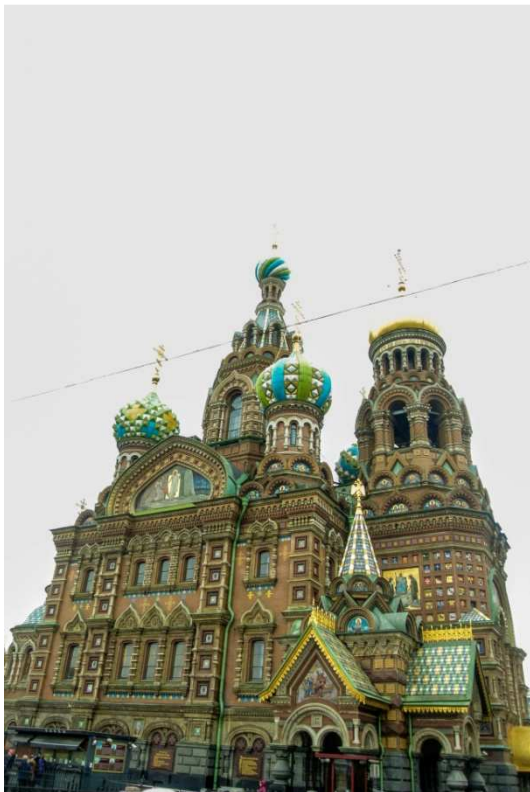
หลังจากที่ได้ทัวร์รถไฟมาพวกผมก็รู้สึกโล่งและมีกำลังใจ
ในการเที่ยวมากยิ่งขึ้น (พูดอย่างกับโดนบังคับให้เที่ยว) พวกผม
จึงมุ่งหน้าไปสู่สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของเมืองเซนต์ปีเตอ์
สเบิร์กซึ่งก็คือพระราชวังฤดูหนาว (Winter Palace) ที่เคยเป็นที่
อยู่ของราชวงศ์รัสเซีย

ตัวพระราชวังนั้นตั้งอยู่ในพิพิธภัณฑสถานเฮอร์มิทาจ
(Hermitage Museum) ซึ่งปัจจุบันเป็นพิพิธภัณฑสถานที่ใหญ่เป็น
อันดับสองของโลกรองจากลูฟวร์

ก่อนจะเข้าไปผมก็กลัวอยู่เหมือนกันว่าจะรู้สึกแบบเดียวกับตอนอยู่ที่ลูฟวร์ แต่เนื่องจากว่าผมสามารถเข้าพิพิธภัณฑ์นี้ได้ฟรี (ใช้สูตรเดิม ยื่นวีซ่านักเรียน) ก็เลยตัดสินใจเข้าไปดูด้วยแนวคิดที่ว่าถ้าชอบก็ดีไป ถ้าไม่ชอบก็เสมอตัว

และทุกอย่างมันก็เป็นอย่างที่คิดจริงๆ

หลังจากที่เข้าพระราชวังไปได้ครึ่งชั่วโมง อาคาร ‘เป็อซิลปะ’ มันก็กลับมาหาผมอีกครั้ง แต่ดูเหมือนจู่ๆกับน้องเพชรจะยังสนใจอยู่ ผมก็เลยเดินตามๆ ทั้งสองคนไปโดยที่ไม่ค่อยได้สนใจ ศิลปะรอบตัวมากนัก ประมาณ 2 ชั่วโมง พวกผมก็ออกจากพระราชวังฤดูหนาวแล้วไปเที่ยวที่อื่นต่อ

โบสถ์แห่งหยดพระโลหิตผู้ไถ่

พวกผมก็เดินมาถึงโบสถ์แห่งหยดพระโลหิตผู้ไถ่
(Church of Our Savior on Spilled Blood) ซึ่งมีรูปร่างและกั
สีสันทึ่ค่อนข้างสวยงาม

ก่อนที่จะมาถึงโบสถ์นี้นั้นผมก็คิดไว้แล้วว่าโบสถ์แห่งนี้
ต้องมีประวัติที่โชกเลือดแน่นอน ไม่อย่างนั้นคงไม่ได้มีคำว่าหยด
พระโลหิตอยู่ในชื่อแน่ๆ ผมก็เลยลองศึกษาประวัติดูแล้วก็ได้
ความว่าโบสถ์นี้นั้นจริงๆ แล้วมีหลายชื่อเรียกมากไม่ว่าจะเป็น
โบสถ์แห่งพระโลหิต (Church of Spilled Blood) หรือโบสถ์แห่ง
การคืนชีพของพระคริสต์ (Cathedral of the Resurrection of
Christ)

โบสถ์นี้นั้นถูกสร้างขึ้นในศตวรรษที่ 19 โดยพระเจ้าอเล็ก
ซานเดอร์ที่สามเพื่อเป็นเกียรติให้กับพระบิดาของเขา พระเจ้าอ
เล็กซานเดอร์ที่สองที่ถูกลอบปลงพระชนม์โดยพวกคนชั้นสูงที่ไม่
พอใจเรื่องที่พระองค์พยายามเลิกทาส

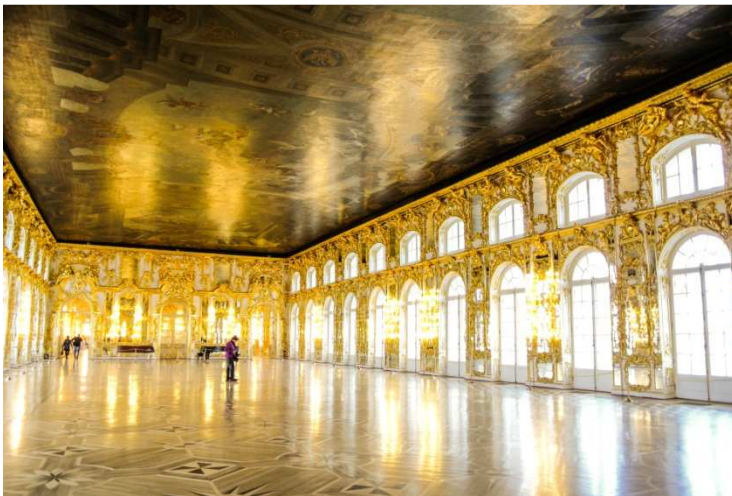
ถึงแม้ตัวโบสถ์จะไม่ค่อยใหญ่โตมากแต่ผมก็ชอบงานช่าง
ในตัวโบสถ์นะ เมื่อเทียบกับพระราชวังฤดูหนาวแล้ว ผมชอบ
โบสถ์นี้มากกว่าเยอะเลย ผมคิดไปคิดมา บางทีมันอาจจะเป็น
เพราะว่าโบสถ์นี้นั้นแสดงถึงประวัติศาสตร์และเรื่องราวของ
ประเทศรัสเซียได้เป็นอย่างดี จึงทำให้ผมมีอาการร่วม ซึ่งต่างกับ
พระราชวังฤดูหนาว (และลูฟวร์) ที่เป็นเพียงแหล่งสะสมศิลปะ

ของทั่วทุกมุมโลก อีกทั้งตัวโบสถ์ก็ไม่ได้กว้างจนเกินไปจนทำให้
รู้สึกไม่อยากเดิน

ตอนออกจากโบสถ์นั้นพวกผมก็สังเกตเห็นตลาดนัดที่มี
ตุ๊กตารัสเซียวางขายเต็มไปหมดอยู่ใกล้ๆ โบสถ์ พวกผมตกลงกัน
ว่าเดี๋ยวพຸ່งนี้จะแวะมาเพราะว่าวันนี้เริ่มเย็นแล้ว โบสถ์แห่งหยด
พระโลหิตผู้ไถ่จึงเป็นทีสถานที่เที่ยวที่สุดท้ายของวันนี้

พอกลับไปถึงโฮสเทลพวกผมก็มานั่งวางแผนกันว่า
วันรุ่งขึ้นจะไปทีไหนต่อดี ในตอนแรกนั้นทีที่พวกผมอยากไปคือ
พระราชวังปีเตอร์ฮอฟ (Peterhof Palace) หรือพระราชวังฤดูร้อน
(Summer Palace) แต่โชคไม่ดีตรงที่ว่าช่วงเวลาที่พวกผมอยู่
เซนต์ปีเตอร์สเบิร์กนั้น พระราชวังปีเตอร์ฮอฟปิดทั้งอาทิตย์

ตอนนั้นก็แอบเซ็งนิดๆ เพราะว่าเหมือนพวกผมมาไม่ถูก
ช่วงเวลาจริงๆ สถานที่ก็ไม่พร้อม อากาศก็ไม่พร้อม ฝนตกทุกวัน
พวกผมก็เลยไปถามพนักงานของโฮสเทลว่ามีทีไหนสวยๆ ไปอีก
บ้าง สุดท้ายก็ลงเอยกับพระราชวังอีกทีหนึ่งซึ่งก็คือพระราชวังแค
เทอรีน (Catherine Palace) ซึ่งก็โด่งดังไม่แพ้กัน เมื่อตกลงกันได้
แล้ว พวกผมก็เตรียมหาข้อมูลให้พร้อมเพื่อวันพຸ່งนี้

บอลรูมในพระราชวังแคเทอริน

วันนี้เป็นวันที่สามของพวกผมในเซนต์ปีเตอर्सเบิร์กและ
เป็นวันที่พวกผมตื่นเช้ากว่าทุกวันเพราะว่าระยะทางจากโฮสเทล
ไปพระราชวังแคเทอรินนั้นค่อนข้างไกลเลยละ (ต้องนั่งรถไฟใต้
ดินประมาณ 20 นาที แล้วนั่งรถตู้ต่ออีกประมาณ 1 ชั่วโมงครึ่ง)

เหมือนสวรรค์จะแกล้งอีกครั้ง เพราะว่าพอไปถึง สิ่งแรกที่
พวกผมเจอทันทีที่ก้าวขาออกจากรถเลยก็คือฝนที่ตกลงมาอย่าง
บ้าคลั่ง พวกผมไม่มีทางเลือกนอกจากรีบเดินเข้าสู่พระราชวัง ซึ่ง
กว่าจะถึงนั้นก็เปียกโชกไปทั้งตัวแล้ว คราวนี้ก็อีกเช่นเคย พวกผม

โซวีซานักเรียนตอนที่ซื้อตัวด้วยความมุ่งหวังว่าจะได้เข้าฟรี แต่มันก็ไม่ได้เป็นแบบที่คิดไว้เพราะวีซานักเรียนทำได้แค่ลดราคาเท่านั้นเอง

ชื่อของพระราชวังแคเทอรินนั้นก็มาจากผู้ที่สั่งให้สร้างซึ่งก็คือแคเทอรินที่หนึ่งของรัสเซียนั่นเอง โดยพระราชวังแห่งนี้ถูกสร้างเพื่อเป็นพระราชวังฤดูร้อนของเธอ ในตัวพระราชวังนั้นก็สวยงามดี มีสีทองอร่ามเต็มไปหมดเลย แต่อย่างที่รู้ๆ กันว่าผมไม่ค่อยจะมีอารมณ์ศิลป์ ผมก็เลยไม่ได้มีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งสวยงามในพระราชวังสักเท่าไร พวกผมอยู่ที่นั่นประมาณ 2 ชั่วโมงแล้วจึงเดินทางกลับเข้าตัวเมืองเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก

การไปพระราชวังแคเทอรินในครั้งนี้นั้นทำให้ผมได้ข้อคิดในเรื่องการท่องเที่ยวที่ดีมากเลยล่ะ ทุกๆ ครั้งที่ผมจะต้องไปในที่ที่คนบอกว่ามันดีอย่างนั้น ดีอย่างนี้ ผมก็รู้สึกตื่นเต้นและคาดหวังว่ามันจะต้องดีอย่างที่คนบอก พยายามบอกกับตัวเองว่าเป็นสถานที่ที่ดังที่สุดของประเทศนี้หรือของโลกนะ ผมต้องไปเพราะอาจจะไม่มีโอกาสได้ไปอีกแล้วก็ได้

หลายๆ ครั้งผมก็พยายามที่จะสลัดความรู้สึกส่วนตัวหรือ
ความชอบส่วนตัวทิ้งไป ซึ่งมันจะทำให้ผมหลุดตัวเองได้ว่าผม
อยากไปที่นั่นที่นั่นนะ ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วผมไม่ได้ชื่นชอบเลย
แม้แต่นิด จริงๆ ผมคิดเรื่องนี้ตั้งแต่ตอนไปดูพัวร์และพระราชวัง
ฤดูหนาวแล้ว แต่ก็อดไม่ได้ที่จะหลุดตัวเองอีกครั้ง

ความผิดหวังที่ต่อเนื่อง ความยากลำบากในการเดินทาง
ตลอดจนฝนที่ตกโปรยปรายที่พระราชวังแคเทอรินในวันนั้นมันทำ
ให้ผมคิดได้ว่าในบางครั้งการทำอะไรดีๆ ที่คนอื่นเคยทำมาแล้วก็
เป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าเราเลือกที่จะทำมันเพราะว่ามันเป็นเพียงค่านิยม
โดยที่ละเลยตัวตนที่แท้จริงของเรา มันก็จะทำให้เราไม่มีความสุข
ในการทำสิ่งนั้นๆ

ถึงแม้อาจจะคิดได้ช้าไปหน่อย แต่ก็ยังดีกว่าคิดไม่ได้ จริงมั๊ย?

พอเข้ามาถึงตัวเมืองเซนต์ปีเตอส์เบิร์กพวกผมก็นั่งรถไฟ
ใต้ดินไปแถวโบสถ์แห่งหีบพระโลหิตผู้ไถ่เพื่อไปเที่ยวตลาดนัดที่
เล็งไว้นาน เมื่อเดินเข้าไปในตลาดนัด ผู้หญิงวัยกลางคนที่
เป็นเจ้าของร้านร้านแรกก็ทักทายพวกผมด้วยภาษาอังกฤษที่

คลองแล้วแล้วก็พยายามเสนอขายตุ๊กตารัสเซียที่ตั้งอยู่บนเพิง
เป็นจำนวนมาก

ตลาดนัด

หลังจากที่สอบถามราคา พวกผมก็เดินเข้าไปข้างในเพื่อ
ไปถามราคาร้านอื่นๆ ก่อน เดินดูประมาณ 3-4 ร้าน น้องเพชรก็
ไปสะดุดตากับกระดานหมากรุกอันใหญ่อันหนึ่งซึ่งมีลักษณะ
แปลกตรงที่ว่าตัวหมากของทั้งสองฝ่ายนั้นเปลี่ยนจากสีขาวดำ
เป็นสีแดงน้ำเงินที่แสดงถึงรัสเซียกับอเมริกา น้องเพชรลังเลอยู่
นานเพราะว่าราคามันก็ไม่ใช่น้อย (4,000 รูเบิลหรือประมาณ

4,000 บาท) จั๊ยเตือนสดีน่องเพชรวา “ใหญ่ขนาดนี้ซื้อแล้วจะขนกลับไปยังง” น่องเพชกร็ตอบกลับว่า “ส่งไปรษณียกักลับก็ได้มั่งติดอยู่ทีราคาแพงไปหน่อย”

จากประสบการณ์ในการคุยกับ 3-4 ร้านที่ผ่านมำทำให้พวกผมรู้วำมันต่อราคาได้ค่อนข้างเยอะ แต่ผมกับจั๊ยก็ไม่นึกวำน่องเพชกร็จะกล้าขนาดนี้เพราะวำน่องแกล่นต่อจาก 4,000 ฐเบิ้ลเหลือ 1,500 ฐเบิ้ลในคราวเดียว ตอนแรกคนขายก็ทำเป็นฮึดฮัดไมยอมให้พร้อมกับอกวำขาย 1,500 ฐเบิ้ลนี้ขาดทุนเลยนะ ขอ 2,000 ฐเบิ้ลแล้วกัน

สุดท้ายน่องเพชกร็ใช้มุขที่ชาวเอเซียอย่างเจำนำจะคุ้นเคยเป็นอย่งดีนั่นก็คือแก้งไม่เอา แล้วก็เดินหนี พอพวกผมเดินหันหลังกลับและเดินไปได้ 3-4 ก้าว ปลาตัวใหญ่ก็ติดเบ็ด คนขายร้องเรียกให้น่องเพชกร็กลับมาแล้วบอกว่า “โอเค 1,500 กั 1,500” น่องเพชกร็ลงเลอยู่สัักพักแล้วก็บอกเขาไปวำ “เดียวกลับมา ขอเดินดูรอบๆ ก่อนนะ”

ทันทีที่ผมกับจั๊ยได้ยินน่องเพชกร็พูดแบบนั้น พวกผมสองคนก็รีบเดินหนีเลยเพราะคนขายคงจะไม่โสภาแน่ๆ ที่น่องเพช

ต่อราคาแล้วก็ไม่เอา สักพักน้องเพชรก็รีบเดินตามมา ทิ้งให้
คนขายซึ่งบ่นเป็นเจ้าเข้าไว้ข้างหลัง บางทีผมก็ไม่เข้าใจความ
ติสต์ของน้องคนนี่เหมือนกัน

รูปตุ๊กตารัสเซีย

เข้าวันสุดท้ายของพวกผมในเซนต์ปีเตอส์เบิร์กหมดไป
กับการนอน มันเลยทำให้พวกผมเซ็คเอาท์สายนิดหน่อย ซึ่งทาง
โฮสเทลก็ใจดีไม่ว่าอะไร

พวกผมยังมีเวลาถึง 5 ทุ่มครึ่งกว่ารถไฟจะออกเดินทาง
พวกผมก็เลยไปหาซื้อของฝากตัวเอง ในปายวันนั้นพวกผมก็ได้
ตุ๊กตารัสเซียกันสนใจโดยซื้อจากร้านในห้างใหญ่ที่ดูน่าเชื่อถือ

นอกจากนั้นแล้วรู้กับน้องเพชรก็ยังได้กล้องฟิล์มมือสองคนละ
ตัวจากร้านขายกล้องเก่าอีกต่างหาก เผลอๆ กล้องสองตัวนี้นั้น
อาจจะมีอายุมากกว่าพวกผมสามคนรวมกันซะอีก สังเกตได้จาก
ที่ตัวกล้องมีตัวอักษรเล็กๆ กำกับว่า 'Made in USSR – ผลิตใน
สหภาพโซเวียต'

คืนวันนั้นพวกผมขอให้พนักงานของโฮstelเรียกแท็กซี่
ให้เพื่อไปสถานีรถไฟมอสโกพลก็ พอพนักงานของโฮstelบอก
ราคามาพวกผมก็แปลกใจนิดๆ เพราะว่าราคามันเท่ากับตอน
ที่มาแล้ว แถมระยะทางยังพอๆ กันอีกด้วย เลยได้ข้อสรุปว่าจริงๆ
แล้วอัตรานี้อาจจะเป็นอัตราปกติของที่รัสเซียก็เป็นได้

พอมาถึงสถานี พวกผมก็ใช้เวลาไม่นานนักในการหา
รถไฟขบวนที่ต้องโดยสาร รถไฟขบวนนี้เป็นรถไฟแบบที่มีเตียง
นอน 2 ชั้นซึ่งน่าจะนอนสบายพอสมควรเลยละ

หลังจากที่ขึ้นไปถึงบนรถไฟได้สักพัก ผมก็ทบทวน
ประสบการณ์ 4 วันในเซนต์ปีเตอส์เบิร์กซึ่งผมรู้สึกค่อนข้าง
ผิดหวังเมื่อเทียบกับความคาดหวังที่ผมมีในตอนแรก อาจเป็น

เพราะว่าผมไม่ค่อยชอบสถานที่ที่ไปหรืออาจจะเป็นเพราะฝนที่ตก
ทุกวันจนทำให้ความสวยงามของเมืองมันลดลงก็เป็นได้

จากนั้นผมก็นึกถึงมอสโกและคำพูดของเจฟ ขอให้พวก
ผมเจอแต่สิ่งดีๆ ในมอสโกเถอะนะ... แล้วผมก็กลับไปด้วย
ความเปลี่ยว

สถานีต่อไป มอสโก (Moscow)

สถานีที่ 9

มอสโกว์ รัสเซีย (Moscow, Russia)

เมื่อได้ยินเสียงประกาศเป็นภาษารัสเซียในตอนประมาณ
7 โมงกว่าๆ ในตอนเช้า ก็น่าจะหมายความว่าอีกไม่นานจะถึง
สถานีมอสคอฟสกีแล้ว

ผมยังไม่พร้อมจะถูกจากเตียงเลย เหมือนพลังชีวิตของ
ผมถูกเตียงดูดไว้ยังไงก็ไม่รู้

ผมค่อยๆ ถีบตัวเองขึ้นมาจากเตียงอย่างลำบากยากเย็น
แล้วก็สังเกตเห็นว่าจู่ๆกับน้องเพชรที่กำลังทำสิ่งเดียวกันด้วย
หน้าตาที่ง่วงนอนสุดๆ ผมเข้าใจ 'หึหึ คราวนี้ถ้าพวกมึงยังนอน
ต่อเหมือนตอนอยู่ประเทศอื่น มึงโดนเจ้าหน้าที่ลากลงจากเตียง
แน่'

15-20 นาทีต่อมารถไฟก็มาถึงสถานีมอสคอฟสกีจริงๆ
(บางทีผมอาจจะมีพรสวรรค์ทางด้านภาษารัสเซียก็ได้นะ ฮ่าๆ)
พวกผมเดินออกจากสถานีจนเจอถนนใหญ่ ตอนนั้นฟ้ายังไม่
สว่างเลย ไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนเยอะขนาดนี้

พอหันซ้ายหันขวาทหาทางไปได้สักพักก็ทำให้รู้ว่าสถานี
มอสคอฟสกีที่พวกผมมานั้นก็เป็นที่ตั้งของรถไฟใต้ดินเช่นกัน พอ

รู้แบบนี้พวกผมก็เลยมาคุยกันว่าจะไปไฮสเทลด้วยวิธีไหน ตัว
ผมเองนั้นอยากจะนั่งแท็กซี่ไปไฮสเทลดเลยเพราะว่าอากาศมัน
หนาวมาก อีกอย่างคือหลังจากที่อยู่เซนต์ปีเตอर्सเบิร์กมา 4 วัน
ไหล่ของผมมันเริ่มไม่ค่อยชินกับการแบกของหนักๆ อย่างกระเป๋า
แบ็คแพ็คซะแล้วละ

ส่วนจู่กับน้องเพชรนั้นมีความเห็นที่สวนทางกับผมคือ
ทั้งสองคนต้องการที่จะนั่งรถไฟใต้ดินเนื่องจากว่าทั้งสองคนอยาก
เห็นรถไฟใต้ดินของเมืองมอสโกที่เราว่ากันว่าเป็นหนึ่งในสถานี
รถไฟใต้ดินที่สวยงามที่สุดในโลก

ผมก็เลยบอกทั้งสองคนว่า “มีเวลาอีกตั้งหลายวัน เดี่ยว
พวกมึงได้นั่งจนเบื่อแน่ๆ กว่าแท็กซี่เหอะ กระเป๋าหนัก” ไม่รู้ทั้ง
สองคนอยากจะแก้งผมรีเปล่า เลยตอบกลับมาว่า “เอาน่า สู้
หน่อย สถานีรถไฟใต้ดินอยู่นี่เอง” สุดท้ายผมก็แพ้เสียงแบบพวก
มากลากไปแต่ก็อดไม่ได้ที่จะคิดในใจว่า ‘โห้ซิ กระเป๋าของพวกมึง
ไม่หนักเท่ากระเป๋าหนู’

หลังจากตกลงกันได้พวกผมก็เดินทางทางเข้ารถไฟใต้ดิน
เดิน เดิน เดินและเดินหาอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง พวกผมก็ยังไม่

เจอทางเข้าสักที ไม่รู้ว่าประตูทางเข้ามันไปซ่อนอยู่ที่ไหน จน
สุดท้ายจับกับน้องเพชรก็ถอดใจเพราะเริ่มรู้สึกถึงความหนักของ
กระเป๋ (ส่วนผมรู้สึกมานานแล้ว)

พวกผมทั้งสามคนจึงเริ่มเดินไปยังจุดที่มีแท็กซี่รออยู่เป็น
จำนวนมากและตัดสินใจเลือกแท็กซี่คันหนึ่งที่จอดอยู่ริมถนน
พวกผมเอาแผนที่ให้เขาดูจากนั้นก็ถามถึงราคา เนื่องจากว่าเขา
ไม่พูดภาษาอังกฤษ เขาก็เลยเขียนราคาใส่กระดาษ หันที่ที่อ่าน
ราคาจากกระดาษที่เขาเขียนพวกผมก็เขยหัวบាយทันทีเพราะว่า
ราคาที่เขาเขียนมานั้นขูดเลือดขูดเนื้อมาก (1,500 รูเบิลหรือ
ประมาณ 1,500 บาท) เขาคงคิดว่าพวกผมเป็นชาวต่างชาติที่ไม่
รู้เรตราคาในมอสโกว์ก็เป็นได้ ซึ่งพวกผมก็ไม่รู้จริงๆ นั่นแหละ แต่
1,500 รูเบิลนี่เท่ากับตัวรถไฟด่วนจากเซนต์ปีเตอส์เบิร์กถึง
มอสโกว์หนึ่งเที่ยวเชียวนะ

ระหว่างที่ยืนตัดสินใจอยู่สักพักก็มีคนเข้ามาหาแล้วก็
ถามว่าจะไปไหน พวกผมก็เลยยื่นแผนที่ไป เขาก็บอกกลับมาว่า
1,000 รูเบิลซึ่งมันก็ยังแพงอยู่ดี พวกผมก็เลยพยายามถามคนขับ
แท็กซี่แถวนั้น ผลปรากฏว่าทุกคนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า 1,000

รูเบิล ตอนนั้นพวกผมก็ยอมจ่ายราคา 1,000 รูเบิลเพื่อยกกระเป๋า
หนักๆ ออกจากหลัง

อีกไม่ถึง 15 นาที แท็กซี่ก็พาพวกผมมาถึงตึกเก่าๆ ที่
น่าจะเป็นที่ตั้งของโฮสเทลได้อย่างปลอดภัย ถึงตอนนี้ผมก็ยังไม่รู้
ว่ามันเป็นเรตของที่นี่จริงๆ หรือว่าเขาโกงราคา (แต่คิดว่าน่าจะ
เป็นอย่างหลังมากกว่า)

โฮสเทลที่พวกผมจองไว้นั้นมีชื่อว่า Landmark Hostel
ชื่อของโฮสเทลนั้นก็มาจากสถานที่ตั้งของโฮสเทลซึ่งอยู่ใกล้กับ
สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญอย่างเครมลิน (Kremlin) นั่นเอง โฮสเทล
นี้ตั้งอยู่บนชั้น 5 ของตึกและมีลิฟต์ตัวเล็กๆ ที่ขนาดพอดีกับคน 3
คนกับกระเป๋าใบใหญ่ๆ อีก 3 ใบเป็นตัวช่วยให้พวกผมไม่ต้องเดิน
ขึ้นบันได

พอขึ้นมาถึงโฮสเทลก็มีผู้หญิงรัสเซียผมดำที่เป็น
พนักงานประจำโฮสเทลมาเปิดประตูให้ ถึงแม้ว่าเจ๊ผมดำคนนี้จะ
พูดภาษาอังกฤษไม่คล่อง แต่เจ๊แกก็เป็นมิตรและก็ดูแลพยายาม
มาก นับถือในความพยายามเลย! ข้อเสียข้อเดียวโฮสเทลนี้คือ
ความแคบ แคบขนาดที่ว่าคนจะเดินสวนทางกันยังลำบากเลย

ห้องที่จองไว้เป็นห้องแบบ 8 เตียงซึ่งเป็นห้องที่มีเตียง
เยอะที่สุดเท่าที่อยู่มากในทริปนี้เลย ก่อนที่พวกผมจะได้เข้าไปใน
ห้องที่จองไว้ เจิมดำแกก็แจ้งข่าวร้ายให้ฟังว่าตอนนี้ห้องเต็ม ไว้
ค่อยกลับมาเช็คคืนตอนเที่ยงแล้วกัน พวกผมเลยทำได้แค่วาง
กระเป๋าไว้ในโฮสเทลแล้วก็ออกไปเตร็ดเตร่ข้างนอกก่อน

พอออกมาจากโฮสเทล สิ่งแรกที่พวกผมทำคือเดินหา
ร้านอาหารเช้า เดินไปได้สักพักก็เจอร้านกาแฟ พวกผมไม่สนใจที่
จะเดินหาร้านอื่นแล้วเพราะว่าตอนนั้นหิวกันมาก ตอนที่นั่งกินอยู่
นั้นผมก็สังเกตเห็นว่าในตัวร้านนั้นแบ่งเป็นโซนบูทหรีและโซนไม่
บูทหรี แต่ที่แปลกคือระหว่างสองโซนนั้นไม่มีอะไรกันเลย ผมคิด
ในใจ ‘แล้วมันจะแบ่งทำไมวะ ในเมื่อกลิ่นบูทหรีมันก็โชยไปทั่วร้าน
อยู่ดี’

หลังจากได้รับอันนิสงส์จากควันบูทหรีโดยทั่วกันแล้ว พวก
ผมทั้งสามคนก็ออกจากร้านเพื่อไปสำรวจมอสโกว์ในยามเช้า
เดินไปได้สักพัก พวกผมก็เดินมาจนถึงโบสถ์สีขาวๆ ซึ่งน่าจะเป็น
สถานที่ท่องเที่ยวแห่งหนึ่งในเมืองมอสโกว์ พอเข้าไปดูใกล้ๆ ก็ทำ

ให้รู้ว่าโบสถ์นี้มีชื่อว่าโบสถ์แห่งพระคริสต์ผู้ไถ่ (The Cathedral of Christ the Saviour) นั่นเอง

โบสถ์แห่งพระคริสต์ผู้ไถ่

โบสถ์แห่งนี้เป็นโบสถ์ของนิกายออร์ทอดอกซ์ที่ถูกสร้างขึ้นในศตวรรษที่ 19 แต่ถูกสั่งให้รื้อไปโดยโจเซฟ สตาลิน (Joseph Stalin) ผู้นำของสหภาพโซเวียตในขณะนั้น ในปลายศตวรรษที่ 20 นั้นโบสถ์นี้ถูกสร้างขึ้นใหม่ด้วยเงินของประชาชนชาวรัสเซีย ซึ่งโบสถ์ที่สร้างขึ้นใหม่นี้เป็นโบสถ์ที่สำคัญที่ใช้ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา

พวกผมเดินเล่นกันอีกสักพักแล้วจึงกลับไปเช็คคินที่โฮสเทล เพราะว่าเวลาใกล้เที่ยงแล้ว พอไปถึงโฮสเทลปรากฏว่าพนักงานของโฮสเทลยังไม่ได้เตรียมเตียงนอน พวกผมเลยต้องรออีกสักพักใหญ่ๆ เลยละ ทันทีที่เตียงพร้อม พวกผมสามคนก็กระโดดขึ้นเตียงแล้วนอนทันที

ถึงแม้จะรู้สึกเปลี่ยวมากแต่ว่าผมก็ยังไม่ได้หลับในทันที เพราะว่าผมนอนคิดนู่นคิดนี่ไปเรื่อยเปื่อย บอกตรงๆ ว่าตอนนั้นผมรู้สึกเหนื่อยและก็เบื่อกับการเดินทางพอสมควรเลยละ ผมถามตัวเองว่าทำไมผมต้องกลับบ้านด้วยวิธีนี้แทนที่จะนั่งเครื่องบินซึ่งใช้เวลาไม่ถึง 20 ชั่วโมง ทั้งๆ ที่จุดหมายปลายทางมันก็คือกรุงเทพเหมือนกัน

ตอนนั้นผมทั้งคิดถึงบ้านที่กรุงเทพและหอพักที่กลาสโกว์ที่เปรียบเสมือนบ้านอีกหลัง ผมคิดถึงอะไรที่มันแน่นอนและมั่นคง

แต่คิดก็ส่วนคิด ในความเป็นจริงผมก็ต้องมุ่งหน้าเดินทางต่อไปอยู่ดี คิดได้ดังนั้น ผมก็ผลอยหลับไป

วันวันนั้นพวกผมไม่ได้ทำอะไรที่เป็นชิ้นเป็นอันเลย

วันต่อมาพวกผมตื่นกันค่อนข้างเช้าเพื่อที่จะชดเชยกับ
ความขี้เกียจของเมื่อวาน อีกอย่างพวกผมมีเรื่องสำคัญมากๆ ให้
ไปทำด้วยนั่นก็คือการไปเอาตัวรถไฟสายทรานส์มองโกเลียนั่นเอง
ในตอนวางแผนนั้นพวกผมเลือกที่จะซื้อตัวจากบริษัท Real
Russia ซึ่งดูน่าเชื่อถือ เนื่องจากว่าพวกผมไม่สามารถหาที่ซื้อ
โดยตรงได้เลย

ในที่สุดจู่กับน้องเพชรก็ได้ใช้บริการรถไฟใต้ดินของ
มอสโกเวิร์สมใจเนื่องจากว่าที่ที่ผมต้องไปเอาตัวนั้นอยู่ค่อนข้างไกล
เนื่องจากว่าพวกผมได้รับคำเตือนต่างๆ มามากพอสมควร
เกี่ยวกับรถไฟใต้ดินของมอสโก ก่อนที่จะเข้าไปก็เลยเตือน
กันเองก่อนว่าห้ามถ่ายรูปนะ

จากนั้นพวกผมก็เดินลงบันไดเลื่อนลงไปพร้อมกับเตรียม
ใจที่จะพบกับหนึ่งในสถานีรถไฟใต้ดินที่สวยงามที่สุดในโลก พอ
ถึงชานชลาจริงๆ ผมค่อนข้างผิดหวังเพราะมันไม่ได้สวยงามอย่างที่
คิดไว้ อีกทั้งประตูที่กั้นระหว่างชานชลากับรางรถไฟนั้นเป็น
ประตูเหล็ก เวลาเปิดปิดมันทำให้ผมรู้สึกเหมือนถูกจับขังคุกยังงี้
ก็ไม่รู้

พอออกจากรถไฟใต้ดิน พวกผมใช้เวลาสักพักใหญ่ๆ ในการค้นหาสำนักงานของ Real Russia เนื่องจากว่าที่อยู่ในแผนที่กับที่อยู่อจริง ๆ มันไม่ค่อยจะตรงกันเท่าไร พอมาถึงสำนักงานก็พบว่ามันเป็นแค่ห้องเช่าเล็กๆ ห้องหนึ่งที่ไม่มีแม้แต่ป้ายบริษัท และตั้งอยู่บนตึกที่ค่อนข้างเก่า ตอนนั้นผมคิดในใจว่า ‘เอาแล้วเว้ย จะโดนต้อนป่าววะเนี่ย’

ตัวรถไฟทรานส์มองโกเลีย

พอจួយเคาะประตู ก็มีผู้หญิงหน้าตาที่สวยตามแบบฉบับของผู้หญิงรัสเซียมาเปิดประตูให้

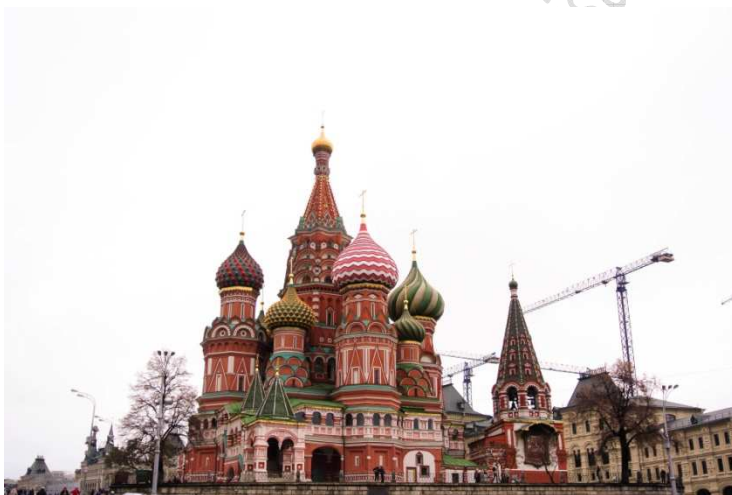
สำนักงานของ Real Russia นั้นมีพนักงานอยู่ประมาณ 4-5 คน ซึ่งแต่ละคนยังดูสาว ๆ อยู่เลย พอเข้าไปถึงพวกผมก็บอกผู้หญิงที่เปิดประตูให้ว่าจะมาเอาตัวรถไฟทรานส์มองโกเลีย เธอก็กลับไปทีละเธอแล้วก็กลับมาด้วยซองพลาสติก 3 ซองซึ่งข้างในใส่ตัวของพวกผมทั้งสามคน

ผมนั่งศึกษาเอกสารต่างๆ ที่อยู่ในซองแล้วก็พบว่าราคาตัวจริง ๆ มันราคา 10,000 รูเบิล แต่ Real Russia ขายให้พวกผม 15,000 รูเบิล แม่เจ้า! แพงขึ้นเยอะเลยนะนั่น แต่ตอนนั้นก็คุยกันว่าพวกผมทำถูกแล้วที่ยอมเสียเงินแพงหน่อยเพื่อแลกกับการตัดปัญหาเรื่องความไม่แน่นอนที่จะเกิดจากการหาตัวไม่ได้ในวันเดินทาง

ก่อนที่จะออกจากสำนักงาน ผมก็ถามพนักงานของ Real Russia ว่า “มีอะไรจะแนะนำพวกผมเกี่ยวกับรถไฟสายนี้มั๊ย?” พนักงานที่เปิดประตูให้ผมก็บอกว่า “เตรียมตัว เตรียมใจให้พร้อมและที่สำคัญ หาอะไรสักอย่างทำบนรถไฟ ไม่อย่างนั้นเบื่อตายแน่ๆ” พนักงานอีกคนก็พูดเสริมว่า “เตรียมอาหารสำเร็จรูปไปให้เยอะๆ แล้วถ้าเป็นไปได้ก็อย่าซื้ออาหารตามจุดหยุดพักในแต่ละ

สถานี" ตอนนั้นผมคิดว่าคำแนะนำต่างๆ นั้นมีประโยชน์มากๆ
เลย โดยหาว่าสิ่งทีพวกเธอแนะนำนั้นมันแทบจะใช้ไม่ได้จริง
บนรถไฟเลย

พวกผมขอบคุณพวกเธอพร้อมกับบอกลา ถึงเวลาไป
สำรวจมอสโคว์อย่างจริงๆ จังๆ สักที!

วิหารเซนต์เบซิล

ที่แรกที่พวกผมไปก็คือวิหารเซนต์เบซิล (St. Basil's
Cathedral) เว็บแรกที่ผมเห็นผมรู้สึกว่ามันคล้ายๆ กับโบสถ์แห่ง

หยดพระโลหิตผู้เฒ่าในเซนต์ปีเตอร์สเบิร์กเลย แต่พอเอารูปมา
เทียบกันก็เห็นว่ามีความต่างอยู่

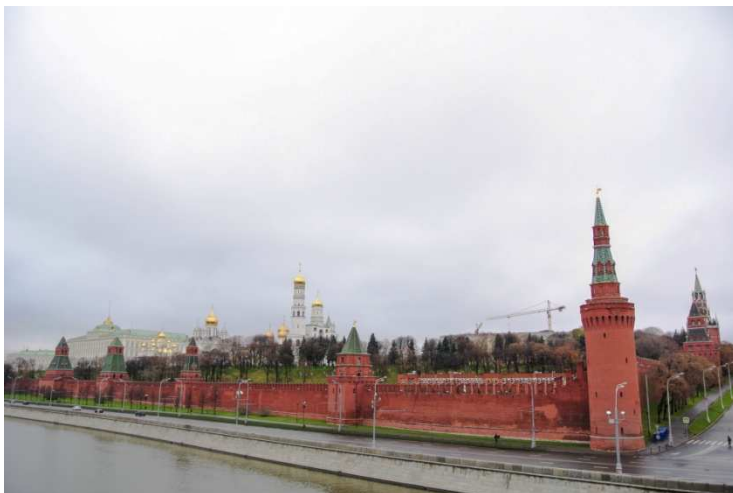
มันเหมือนกันที่ 'ฟิลลิ่ง' แค่นั้นเอง

วิหารนี้เป็นวิหารของนิกายออร์ทอดอกซ์ที่ตั้งอยู่ในจัตุรัส
แดงและถูกสร้างในศตวรรษที่ 16 โดยซาร์ อีวานที่ 4 (Tsar Ivan
IV) หรือว่าซาร์อีวานผู้โหดร้าย (Ivan the Terrible) ซึ่งเป็น
เจ้าขององค์หนึ่งในราชวงศ์ของรัสเซีย ตามตำนานสาเหตุที่เขาได้
ฉวยานี้ก็เพราะว่าซาร์ อีวานที่ 4 ผู้นี้ได้สั่งให้ควักลูกตาของปอสต์
นิค ยาคอฟเลฟ (Postnik Yakovlev) สถาปนิกผู้โด่งดังที่เป็น
ผู้สร้างวิหารนี้ เพื่อที่ว่าสถาปนิกผู้นี้จะได้ไม่สามารถออกแบบและ
สร้างโบสถ์ที่สวยงามแบบนี้ขึ้นได้อีก

มันทำให้ผมนึกถึงสุภาษิตจีนว่า 'นกสิ้น เกาทัณฑ์ซ่อน' จริงๆ

จากนั้นพวกผมก็ได้เดินสำรวจรอบๆ จัตุรัสแดงซึ่งมีความ
กว้างพอสมควรเลยละ ก่อนที่จะมาถึงนั้นผมจินตนาการว่าจัตุรัส
แดงนั้นต้องถูกปกคลุมไปด้วยสีแดงตามชื่อแน่ๆ แต่พอมาถึง
จริงๆ แล้วมันไม่เห็นเป็นอย่างที่ผมคิดไว้เลย เพราะว่าพื้นที่ใน

จัตุรัสแดงนั้นก็เป็๑นแค่ถนนธรรมดาๆ เท่านั้นเอง จะมีแค่บาง
สถานที่เช่นกำแพงเคร๑มลิน (Kremlin Wall) ที่เป็นสีแดง

กำแพงเคร๑มลิน

พอไปค้นหาในอินเทอร์เน็ตเลยบางอ้อว่าคำว่าแดงของ
จัตุรัสแดงนั้นไม่ได้หมายถึงสีแดงของจัตุรัสและก็ไม่ได้หมายถึงสี
แดงที่แสดงถึงความเป็นคอมมิวนิสต์อีกด้วย แต่คำว่าแดงใน
ภาษารัสเซีย๑นั้นมีอีกความหมายซึ่งก็คือคำว่าสวยงามจริงๆ แล้ว
คำว่าสวยงามนั้นถูกตั้งให้วิหารเซนต์เบซิล แต่เหมือนว่ารักบ้าน

ช่องเผื่อแผ่ถึงนกกา (ช่วงนี้ขยันเล่นคำ ฮ่าๆ) เพราะว่าคำคำนี้นั้น
ถูกนำไปเชื่อมโยงกับสถานที่รอบๆ ด้วย

ปัจจุบันจัตุรัสแดงแห่งนี้เป็นที่จัดงานเฉลิมฉลองต่างๆ
ของประเทศรัสเซีย ในตอนแรกนั้นพวกผมกะว่าจะเข้าไปใน
พระราชวังเครมลิน (Kremlin Palace) ด้วยแต่พอไปถึงที่ขายตั๋วก็
เห็นป้ายประกาศว่าเครมลินนั้นปิด 5 โมงเย็น พวกผมตัดสินใจไม่
เข้าเพราะว่าเหลือเวลาแค่ชั่วโมงกว่าๆ เอง พวกผมเดินเล่นอยู่
แถวนั้นอีกสักพักแล้วก็ตัดสินใจกลับโฮสเทลไปพักผ่อน

ตอนกลับไปถึงโฮสเทลนั้นพวกผมก็มานั่งคุยกันว่าจะ
ออกไปที่จัตุรัสแดงตอนกลางคืนดีรึเปล่า เพราะว่าพวกผมได้ยิน
ได้อ่านและก็ได้ถูกเตือนมาเยอะ (แม้แต่เพื่อนของผมที่เป็นชาว
รัสเซียก็ยังเตือน) ว่าให้ระวังมอสโคว์ไว้ เพราะว่าคนที่นั่นไม่ค่อยจะ
เป็นมิตรกับชาวต่างชาติโดยเฉพาะชาวเอเชียเท่าไร สุดท้าย
พวกผมก็เลือกที่จะออกไป เพราะว่าพวกผมยังไม่เจอเหตุการณ์
เลวร้ายอะไรในมอสโคว์เลย อีกทั้งที่พักของพวกผมก็อยู่ใจกลาง
เมืองและอยู่ใกล้จัตุรัสแดง ถ้ามีอะไรคงวิ่งกลับที่พักได้ไม่ยาก

จัตุรัสแดงในยามค่ำคืน

ประมาณ 2-3 ทุ่มของคืนนั้นพวกผมก็ออกไปผจญแสงสี
เสียงยามค่ำคืนที่ ณ ใจกลางเมืองมอสโกว์ ก้าวแรกที่เดินเข้าไป
ในจัตุรัสแดงนั้น สิ่งแรกที่ผมนึกถึงเลยก็คือถนนราชดำเนิน ถึงแม้
จะไม่เหมือนกันซะทีเดียว แต่ฟีลลิ่งก็คล้ายๆ เพราะว่าตึกทุกตึก
รอบๆ จัตุรัสแดงนั้นถูกแต่งแต้มไปด้วยแสงไฟมากมาย
ไม่น่าเชื่อว่าจัตุรัสแดงที่ในตอนกลางวันดูไม่มีอะไรโดดเด่น
กลางคืนจะสวยได้ขนาดนี้

มันทำให้ผมเข้าใจว่าจังหวะและโอกาสเป็นสิ่งที่สำคัญ
เสมอ ถ้าเรารู้จักเกาะกุมสองสิ่งเหล่านี้ก็จะทำให้คนอื่นประทับใจ
ได้ไม่ยาก ซึ่งก็เหมือนจตุรัสแดงที่ได้ใช้ความมืดในยามค่ำคืนและ
ความเป็นศูนย์กลางของตัวเมืองให้เป็นประโยชน์ยิ่งงะ

อีกอย่างที่สำคัญมากๆ ที่ผมได้เรียนรู้จากการออกมา
ท่องมอสโคว์ยามค่ำคืนก็คือความกลัวเป็นสิ่งที่เราจินตนาการ
ขึ้นมาทั้งนั้น ตั้งแต่มารัสเซียผมยังไม่เคยเจอคนรัสเซียพูดจาหรือ
ทำสิ่งแย่ๆ ใส่ผมเลยแม้แต่ครั้งเดียว ซึ่งถ้าผมไม่ได้มาเที่ยวรัสเซีย
ในครั้งนี้ ผมก็คงจะยังมีความเชื่อที่ฝังใจแบบเดิมๆ ว่ามอสโคว์ไม่
เป็นมิตร มอสโคว์ไม่ปลอดภัย มอสโคว์อันตราย

เหตุการณ์นี้มันทำให้ผมยิ่งเข้าใจเลยว่าไม่ว่าที่ไหนๆ ใน
โลก ถ้าเราพาตัวเองไปอยู่ในที่ที่ไม่ควรอยู่ ในเวลาที่ไม่ควรอยู่ มัน
ก็ไม่ปลอดภัยทั้งนั้นแหละ ความกลัวนั้นเกิดจากภาพหลอนใน
จิตใจของเรา อย่างกังวลที่จะก้าวออกมาจากภาพนั้นๆ แล้วก็กลัว
ที่จะเผชิญโลกกว้าง เผชิญสิ่งใหม่ๆ ที่ไม่เคยเจอ ถ้าเราทำดีที่สุด
แล้ว จะดีจะร้ายยังไง มันก็เป็นประสบการณ์ชีวิตที่จะมีคุณค่าทุก

ครั้งเมื่อมองกลับมา เกิดมาแค่ครั้งเดียว ถ้ามีวแต่กลัวแล้วไม่ลง
มือทำคงเสียดายแย่ จริงมั๊ย?

เหมือนบทนี้จะดราม่าเป็นพิเศษ

วันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันสุดท้ายในมอสโคว์ พวกผมตื่นมา
พร้อมกับภารกิจอันยิ่งใหญ่ซึ่งก็คือการเตรียมของให้พร้อมสำหรับ
การโดยสารรถไฟสายทรานส์มองโกเลียนั่นเอง เข้าวันนั้น (หรือ
เที่ยงวันนั้น)

ผมไม่ได้มีความรู้สึกตื่นเต้นหรือเฝ้าการเดินทางด้วย
รถไฟสายทรานส์มองโกเลียเลย ตรงกันข้ามผมกลับสงบนิ่งอย่าง
บอกไม่ถูก เอาจริงๆ ความรู้สึกมันยังน้อยกว่าการเดินทางข้าม
ประเทศก่อนหน้านี้ด้วยซ้ำ อาจจะเป็นเพราะว่าการเดินทางก่อน
หน้ายังมีสิ่งที่คุณจะต้องได้ให้เฝ้ารอเช่นในปารีสก็มีพระราชวังแวร์
ซายน์ ในคราคอฟก็มีเฮอร์ซิทซ์ ในรัสเซียก็มีพระราชวังเครมลิน
แต่ว่ารถไฟสายทรานส์มองโกเลียนั้นสิ่งที่ผมรู้ก็มีอยู่แค่สามคำก็
คือ ‘นาน นิ่ง นอน’ ผมก็เลยไม่แน่ใจว่าผมจะต้องเจออะไรร้ายดี
ยังไง อาจจะมีรูปภาพบ้างจากอินเทอร์เน็ตแต่ผมรู้ดีกว่ามัน
ค่อนข้างเป็นนามธรรมกว่าที่อื่นๆ ที่เคยผ่านมา

ทหารรัสเซียเดินสวนสนามรอบกำแพงเครมลิน

ด้วยความที่ว่ผม (คงรวมถึงจู้และน้องเพชรด้วย) ยังไม่ได้ตื่นเต้นอะไรมากมายกับการขึ้นรถไฟในคืนนี้ หลังจากตื่นพวกผมก็ออกไปเดินเล่นในจัตุรัสแดงเหมือนเคยเพราะว่าขี้เกียจออกไปไหนไกลๆ

ถึงแม้ว่าผมจะออกมาที่นี่มากกว่า 3 ครั้งในรอบ 3 วันที่ผ่านมา ผมก็ยังไม่วู้สึกเบื่อเลย โดยเฉพาะในวันที่ 3 นี่นั่นมีอะไรที่มากกว่าวันอื่นซึ่งก็คือการสวนสนามของทหารรัสเซีย ผมเป็นโรคจิตอย่างหนึ่งก็คือว่าเวลาเจอทหารในต่างประเทศแล้วจะชอบเล่น

ด้วย อย่างตอนที่ผมเคยไปเที่ยวลอนดอนเมื่อหลายปีก่อนแล้วผม
เจอทหารหน้าหนึ่งๆ ยืนเฝ้าประตูอยู่ ผมก็จะแอบไปอยู่ที่ที่เขา มอง
ไม่เห็น แล้วก็โผล่ออกมาพร้อมกับเสียง “แฮ!” ไม่น่าเชื่อว่าทหาร
เหล่านี้ยังยืนอยู่นิ่งได้โดยไม่รู้สึกอะไร นับถือจริงๆ!

มารัสเซียคราวนี้ผมก็ได้เสี่ยงกับการโดนตบหัวคว่ำอีก
ครั้งโดยพอเห็นทหารรัสเซียเดินสวนสนาม ผมก็ทำท่าเดินตาม
พร้อมกับถ่ายรูปไปด้วย แต่ทหารเหล่านั้นก็ไม่สนใจผมและยังคง
มุ่งหน้าเดินต่อไป บางทีการได้ทำอะไรเก๋ๆ ก็สนุกดี

ชาเขียวโออิชิในซูเปอร์มาร์เก็ตของรัสเซีย (ถ่ายโดยจู้ย)

จากนั้นช่วงเย็นๆ พวกผมก็ได้ไปซูเปอร์มาร์เก็ตที่
พนักงานของไฮสเทคแนะนำมา พวกผมเลือกที่ที่มันอยู่ใกล้กับ
ไฮสเทคที่สุดเพราะว่ามีของที่ต้องซื้อเยอะมาก

ของที่สำคัญที่สุดและพวกผมซื้อเยอะที่สุดก็คือบะหมี่กึ่ง
สำเร็จรูป (ประมาณ 15-20 กล่อง) ด้วยแนวคิดที่ว่าถ้าไม่มีอาหาร
ขายบนรถไฟหรือระหว่างทาง พวกผมก็ยังมียะหมี่กึ่งสำเร็จรูปไว้
ให้กิน หรือในกรณีที่เลวร้ายที่สุด ถ้าไม่มีอาหารขายบนรถไฟหรือ
ระหว่างทางหรือบนรถไฟไม่มีน้ำร้อนให้ (หรือเครื่องทำน้ำร้อน
เสีย) อย่างน้อยพวกผมก็ยังมียะหมี่แห้งๆ ให้กินกันหิวตาย

ไม่รู้ว่ทำไมตอนนั้นคิดแบบนี้ ลองนึกกลับไป ผมก็คิดว่า
เหตุการณ์แบบนี้ไม่น่าที่จะเกิดขึ้นได้ ไม่งั้นคนได้อดตายกันทั้ง
ขบวนรถไฟดี เดินขึ้นรถขึ้นไปได้สักพัก จู่ๆก็เลิ่บไปเห็นขวด
น้ำที่มีฝาฉีเหลืองและตัวขวดสีเขียวเหลืองบนชั้นวางสินค้า
ชั้นหนึ่ง พอหยิบขึ้นมาดูเท่านั้นแหละ ชัดเลย ซาเขียวโออิชิ!
ถึงแม้ว่าบอลไทยจะยังไม่ไปบอลโลก แต่ว่าซาเขียวไทยมุ่งไปสู่
ตลาดซาเขียวโลกแล้วนะครับ

จากนั้นพวกผมก็หยิบขนมและเครื่องดื่มต่างๆ ใส่ในรถเข็น เดินมาเรื่อยๆ จนมาถึงโซนสินค้าที่เป็นแอลกอฮอล์ ทำให้พวกผมนึกขึ้นได้ว่าตั้งแต่มารัสเซียยังไม่ได้ลองวอดก้าที่เปรียบเสมือนเครื่องดื่มประจำประเทศ คิดได้ดังนั้นก็เลยจัดวอดก้ากันมาหนึ่งขวด นอกจากนั้นแล้วพวกผมยังเห็นซองต๋องกันอีกว่าจะต้องซื้อเหล้าเอาไว้กินแก้หนาวบนรถไฟอีกสักขวดหนึ่ง (เรื่องอากาศหนาวเป็นข้ออ้าง จริงๆ แล้วซื้อเพราะพวกผมอยากกินกันเองมากกว่า ฮ่าๆ) สุดท้ายก็ได้เหล้าแฉัค แดเนียลส์ (Jack Daniel's) ขนาด 70 cl ที่กำลังลดราคาอยู่มาขวดหนึ่ง

ป้ายข้างขบวนรถไฟสายทรานส์มองโกเลีย (ถ่ายโดยจ๊อย)

พอกลับไปถึงโฮสเทล พวกผมก็ให้พนักงานเรียกแท็กซี่ให้โดยปลายทางอยู่ที่สถานีรถไฟยารอสลาฟสกี (Yaroslavsky

Railway Station) ซึ่งเป็นสถานีแรกของรถไฟสายทรานส์
มองโกเลีย

ตอนนั้นผมแทบไม่มีเงินรัสเซียเหลืออยู่แล้ว แต่ว่าผมยัง
ต้องใช้เงินรัสเซียอีกแน่ๆ อย่างน้อยก็บนรถไฟ เพราะฉะนั้นพอไป
ถึงสถานีรถไฟผมก็ตรงดิ่งไปยังตู้เอทีเอ็มเพื่อกดเงิน แต่ไม่รู้ทำไม
เงินมันไม่ยอมออกมาทั้งๆ ที่ผมก็ใส่รหัสถูกและทางตู้ก็ให้ผมเข้าไป
ทำธุรกรรมได้ ตอนนั้นมีข้อความเขียนอยู่บนหน้าจอของตู้ว่า
'มีบางอย่างผิดปกติเกี่ยวกับบัตรเดบิตของคุณ กรุณาติดต่อ
ธนาคารที่คุณเปิดบัญชีเพื่อรับความช่วยเหลือ'

ผมพยายามกดเงินจาก 2-3 ตู้ที่อยู่ใกล้เคียง แต่ผลก็
ออกมาเหมือนกันหมด มันคงจะดีกว่านี้ถ้าตู้เอทีเอ็มบอกผมได้ว่า
บางอย่างที่ผิดปกติ นั่นคืออะไร ผมสับสน 'แม่ง จะมามีปัญหาอะไร
ตอนนี้วะ นี่กูต้องโทรกลับไปทีกลาสโกว์เลยหรอเนี่ย' ตอนนั้นผม
เลือกที่จะ 'ช่างแม่ง' ไปก่อน มันคงจะไม่ดีถ้าพวกผมต้องตรกรถไฟ
ด้วยเรื่องนี้

เมื่อไปถึงบริเวณซานซาลาก็พบว่าคนมารอขึ้นรถไฟเต็ม
ไปหมดเลย ผมเริ่มรู้สึกตื่นเต้นนิดๆ แล้วละ ความรู้สึกเหมือนว่า

กำลังจะจากบ้านไปในที่ไกลแสนไกลและกว่าจะถึงที่หมายนั้นก็ใช้เวลาอีกนาน

ความรู้สึกมันมากกว่าตอนที่จากบ้านไปเรียนที่กลาสโกว์ซะอีก

เมื่อผมได้เห็นขบวนรถไฟเก่าๆ ที่พวกผมจะต้องโดยสาร มันทำให้ผมยิ่งตื่นเต้นขึ้นไปอีกเพราะไม่รู้ว่ในอนาคตอันใกล้นี้จะเจอประสบการณ์แบบไหน รถไฟขบวนนี้คือเหตุผลที่พวกผมทั้งสามคนมาเียนอยู่ ณ จุดนี้ ถ้าไม่มีรถไฟขบวนนี้ พวกผมคงกลับไปถึงประเทศไทยและนอนตีฟงอยู่บ้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

พร้อมกับเข็มของนาฬิกาในสถานีที่เดินไปเรื่อยๆ เวลาที่รถไฟขบวนนี้จะออกเดินทางคงจะอีกไม่นาน

สถานีต่อไป รถไฟสายทรานส์มองโกเลีย (Trans-Mongolian Railway)

สถานีที่ 11

รถไฟสายทรานส์มองโกเลีย

(Trans-Mongolian Railway)

รถไฟสายทรานส์มองโกเลีย (Trans-Mongolia Route) นั้นเป็นสายที่ถูกก่อสร้างเพิ่มเติมจากรailสายทรานส์ไซบีเรีย (Trans-Siberian Route) เช่นเดียวกับรถไฟสายทรานส์แมนจูเรีย (Trans-Manchurian Route) รถไฟทั้ง 3 สายนั้นมักจะถูกเรียกรวมๆ กันเรียกว่าระบบทางรถไฟสายทรานส์ไซบีเรีย (Trans-Siberian Railway) ซึ่งทางรถไฟสายนี้นั้นเป็นเหมือนสิ่งเชื่อมต่อต่อประเทศรัสเซีย มองโกเลีย จีนและเกาหลีเหนือไว้ด้วยกัน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ทางรถไฟสายนี้นั้นเป็นหนึ่งในระบบทางรถไฟที่ยาวที่สุดและโด่งดังที่สุดในโลก

แผนที่ระบบทางรถไฟสายทรานส์ไซบีเรีย (ที่มา: Anthony Lambert, www.telegraph.co.uk)

ย้อนกลับไปในช่วงกลางทศวรรษที่ 19 นั้นบริษัทต่างชาติมากมายได้เสนอโครงการให้รัสเซียสร้างระบบทางรถไฟสายทรานส์ไซบีเรีย แต่ว่าซาร์ของรัสเซียในตอนนั้นไม่ต้องการให้อิทธิพลของชาวต่างชาติแผ่ขยายมายังประเทศรัสเซีย โครงการนี้เลยถูกพับไป

จนมาถึงในยุคของซาร์อเล็กซานเดอร์ที่สาม (Tsar Alexander III) ของราชวงศ์รัสเซีย ซาร์องค์นี้ได้ยอมรับถึงความสำคัญของทางรถไฟสายทรานส์ไซบีเรียในแง่ของเศรษฐกิจและระบบคมนาคม ด้วยความเป็นชาตินิยม ซาร์องค์นี้ปฏิเสธที่จะได้รับความช่วยเหลือตลอดจนการลงทุนจากนักธุรกิจต่างชาติ โดยให้เหตุผลว่าระบบทางรถไฟนี้เป็นของรัสเซีย จึงต้องถูกสร้างโดยคนรัสเซียและใช้วัตถุดิบสร้างในรัสเซีย

ทางรถไฟนี้เริ่มสร้างในปีคริสต์ศักราช 1891 และแล้วเสร็จประมาณปี 1916 โดยมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่เมืองมอสโกและปลายทางอยู่ที่วลาดีวอสต็อก (Vladivostok) มีระยะทางทั้งสิ้น 9,289 กิโลเมตร และใช้เวลาเดินทางประมาณ 8 วัน (ที่มา Wikipedia.com)

นอกจากรถไฟสายทรานส์ไซบีเรียแล้ว ก็ยังมีรถไฟสายทรานส์แมนจูเรียที่เริ่มจากมอสโคว์เช่นกัน แต่ว่าทางรถไฟจะแยกกับรถไฟสายทรานส์ไซบีเรียที่เมืองชิต้า (Chita) และผ่านเข้าประเทศจีน ซึ่งแรกเริ่มเดิมทีนั้นรัสเซียใช้ทางรถไฟสายนี้เพื่อที่จะได้ไปถึงที่วลาดิวอสต็อกได้เร็วขึ้น ปัจจุบันรถไฟสายนี้นั้นวิ่งเข้าปักกิ่ง (Beijing) เมืองหลวงของประเทศจีน มีระยะทางทั้งสิ้น 8,961 กิโลเมตร (ที่มา Wikipedia.com)

ในปี 1947 นั้นระบบทางรถไฟสายทรานส์ไซบีเรียก็ได้เริ่มขยายเส้นทางรถไฟสายทรานส์มองโกเลีย ซึ่งผ่านอุลันบาตอร์ (Ulaanbaatar) เมืองหลวงของประเทศมองโกเลียและมีปลายทางอยู่ที่ปักกิ่ง มีระยะทางทั้งสิ้น 7,622 กิโลเมตร (ที่มา: <http://www.travellerspoint.com/>)

ขอจบเล็กเชอร์ประวัติศาสตร์แต่เพียงเท่านี้ มาเข้าเรื่องของพวกผมกันเถอะ

พวกผมมาถึงซานซาลาประมาณ 3 ทุ่ม ยังห่างจากเวลาที่รถไฟออกอีกประมาณครึ่งชั่วโมง หลังจากแน่ใจแล้วว่ารถไฟขบวนที่อยู่ตรงหน้านั้นเป็นรถไฟสายทรานส์มองโกเลียที่พวกผม

ต้องขึ้นจริงๆ พวกผมก็เดินหาตู้โดยสารที่ 6 ซึ่งเป็นตู้ที่พวกผม
ต้องขึ้น รถไฟขบวนนี้ค่อนข้างยาวเลยทีเดียวเพราะว่ามีตู้โดยสาร
ประมาณสิบกว่าตู้และทุกตู้จะมีพนักงานประจำอยู่ 2 คน พวก
ผมเดินไล่ไปเรื่อยๆ จากตู้แรกจนไปถึงตู้ที่มีป้ายเขียนเลข 6 อยู่

ณ ชานชะลา เวลาสามทุ่ม

พวกผมยื่นตั๋วรถไฟและพาสปอร์ตให้กับพนักงานประจำ
ตู้ ระหว่างที่เขาดูตัวนั้น พนักงานที่ตัวเล็กกว่า (ผมขอเรียกว่า
อาตี๋เล็กแล้วกันนะ) ก็ถามว่า “Where are you from? – พวกคุณ
มาจากไหน” หลังจากฟังเขาพูดพวกผมก็รู้ได้ทันทีจากสำเนียง
ของเขาว่าเขาเป็นคนจีน จู้ยในฐานะนักประวัติศาสตร์และรอบรู้

เรื่องภาษา (ถึงแม้จะแบบงูๆ ปลาๆ ก็เถอะ) ก็เลยตอบกลับไป
เป็นภาษาจีนว่า “ไท่กั๋วเหริน – เป็นคนไทย” พออาตี๋เล็กได้ยิน
ดังนั้นก็ยิ้มกว้างๆ ให้พวกผม แล้วก็บอกว่า “เข้าไปเลยๆ ไม่ต้อง
ตรวจแล้ว”

ตอนนั้นพวกผมรู้สึกดีใจนะที่ถึงแม้ว่าจะอยู่ในสถานที่ที่
ห่างไกลอย่างรัสเซีย คนจีนก็ยังมีความสนใจให้คนไทยอย่างพวกผม
มันยิ่งทำให้ผมรู้สึกใกล้ชิดกับคนจีนมากขึ้นอีกเยอะเลยละ

พอเข้าไปในตู้โดยสารตู้ที่ 6 ทุกสิ่งมันผิดกับที่ผมคาดไว้
ในตอนแรกนั้นผมคาดหวังว่ามันจะดูรุ่มรวยกว่านี้ สิ่งที่ผมเห็นอยู่
นี้มันรุ่มรวยน้อยกว่าที่ผมคิดไว้มาก ไม่ใช่สิ มันเจียบกริบเลย
ต่างหาก

พวกผมพยายามเดินหาห้องของพวกผม ประตูของ 3
ห้องแรกที่พวกผมเดินผ่านนั้นปิดสนิทและไม่มีสัญญาณสิ่งที่มี
ชีวิตอยู่ข้างใน พอเดินมาถึงห้องที่ 4 พวกผมก็เห็นประตูห้องเปิด
อยู่ มองดูข้างใน ก็เห็นผู้ชายกับผู้หญิงชาวเอเชียคนหนึ่ง พวกผม
เลยลองยื่นตัวให้พวกเขาและลองถามดูว่าเขารู้ไหมว่าห้องของ

พวกผมอยู่ไหน ผู้ชายก็ตอบกลับมา ปรากฏว่าเป็นห้องที่ 3 ที่พวก
ผมเพิ่งเดินเลยมานั่นเอง

โต๊ะเล็กๆ ระหว่างเตียงสองเตียง (ถ่ายโดยจ๊วย)

สิ่งแรกที่ผมทำหลังจากที่เข้าไปในห้องก็คือการสำรวจ
สภาพของห้องนั้นค่อนข้างเก่าและมีกลิ่นอับๆ อีกทั้งตรงขอบ
หน้าต่างจะมีสนิมติดอยู่เยอะ จริงๆ แล้วก็ไม่ต่างกับที่ผมคิดไว้
เท่าไรนะ

ภายในห้องนั้นแบ่งเป็นสองฝั่ง แต่ละฝั่งมีเตียง 2 เตียง
ซ้อนกัน ได้เตียงด้านล่างนั้นมีที่ว่างกว้างพอที่จะเก็บกระเป๋า
แบ็คแพ็คของพวกผมทั้ง 3 คนได้อย่างสบาย นอกจากนั้นแล้วยัง

มีช่องเก็บของที่ยื่นออกไปบริเวณทางเดินอยู่เหนือเตียงด้านบน ด้วย ข้างๆ เตียงที่อยู่ด้านล่างสองเตียงนั้นก็มิดีะเล็กๆ ใหวางของ

จากนั้นผมก็พยายามหาปลั๊กไฟในห้อง แต่ก็ไม่เจอ ผมก็เลยออกไปหาตรงทางเดิน ปรากฏว่าปลั๊กไฟนั้นอยู่เอียงๆ ห้องของพวกผมไปนิดเดียวเอง ตอนแรกผมก็แอบดีใจเพราะว่าจะได้เล่นมือถือหรือเล่นโน้ตบุ๊กได้ แต่พอสังเกตดีๆ แล้วก็พบว่าปลั๊กไฟนั้นเป็นปลั๊กไฟกระแสดตรง สายชาร์จ์มือถือและโน้ตบุ๊กที่เป็นแบบกระแสดลับนั่นจึงไม่สามารถใช้ได้ เพราะฉะนั้นเกมที่ผมโหลดใส่ไว้ในมือถือและโน้ตบุ๊กก็ไม่มีความหมายไปโดยปริยาย

นี่ผมจะไม่สามารถชาร์จ์แบตเตอรี่มือถือไปอีก 4 วันกว่าๆ เหนอเนี่ย!

พอเก็บของเรียบร้อย พวกผมทั้งสามคนก็ออกจากห้องไปแล้วก็แวะเข้าไปคุยกับชายหญิงชาวเอเชียห้องข้างๆ คู่กันสักพักก็ทำให้รู้ว่าทั้งสองคนนั้นเป็นคนจีน ผู้ชายมีชื่อว่าหนานหลิน เรียนอยู่มหาวิทยาลัยปักกิ่ง ประมาณ 1-2 เดือนที่แล้วเขาเดินทางไปมอสโคว์เพื่อฝึกงานและตอนนี้กำลังจะเดินทางกลับ ส่วนผู้หญิงมีชื่อว่าอู๋แมนต้า เธอมีประวัติคล้ายๆ กับพวกผมเลย

นั่นก็คือเธอเรียนจบปริญญาโทในเมืองยอร์ก ประเทศอังกฤษแล้ว ก็เที่ยวประเทศในแถบยุโรปก่อนประมาณหนึ่งเดือนแล้วค่อยมา มอสโคว์เพื่อนั่งรถไฟกลับปักกิ่ง คุณกันมาถึงจุดนี้นั้นทำให้ผมรู้ว่า 2 คนนี้ไม่ได้มาด้วยกันและได้ข้อสรุปว่าสองคนนี้น่าจะเป็นแนว เดียวกับน้องเพชร นั่นก็คือ 'ติสต์แตก'

หลังจากที่ตกทายกันพอหอมปากหอมคอแล้วพวกผมก็ กลับมาที่ห้องของตัวเอง พวกผมนั่งรอด้วยความหวังที่จะมีใคร คนอื่นเดินเข้ามาในห้องของพวกผม หรือเดินผ่านห้องของพวกผม ไป สักพักผมได้ยินเสียงฝีเท้า พอเงยหน้าขึ้นไปกลับพบว่าคนที่ เดินมานั้นเป็นอาตี๋ใหญ่ที่ยืนอยู่กับอาตี๋เล็กในตอนแรกนั่นเอง อาตี๋ใหญ่ตกทายพวกผมแล้วก็ขอตัวรถไฟกับพาสปอร์ตไป

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้นรถไฟขบวนนี้ก็ค่อยๆ เคลื่อนตัว ออกจากชานชะลาโดยจุดหมายปลายทางของรถไฟขบวนนี้อยู่ที่ เมืองปักกิ่ง ประเทศจีน ส่วนจุดหมายปลายทางของพวกผมอยู่ อุลานบาตอร์ ประเทศมองโกเลีย ซึ่งอยู่ระหว่างทาง

ตอนที่นั่งวางแผนอยู่ที่กลาสโกว์นั้นพวกผมวาดฝันว่าจะ ได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับคนมากมายที่นั่งรถไฟสายนี้

เหมือนกัน แต่คงจะเป็นได้เพียงแค่ฝันเพราะว่าตู้โดยสารตู้ที่ 6 นี้ มีผู้โดยสารอยู่เพียง 5 คนและพนักงานประจำตู้อีก 2 คน รวมเป็น 7 คน (จากความจุของตู้ 36 คน) และจากการเดินสำรวจตามตู้อื่นๆ 4-5 ตู้ พวกผมก็ไม่พบสิ่งมีชีวิตอื่นนอกจากพนักงานประจำตู้เลย ที่เห็นคนจำนวนมากที่รออยู่ที่ชานชละลานั้นเดินทางไปที่อื่นกัน ถึงตอนนี้ผมก็ยังไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรถึงแทบไม่มีคนเดินทางเลย

นั่งไปได้สักพักผมก็เข้าไปสำรวจตู้ห้องน้ำ โดยปกติแล้วห้องน้ำจะถูกล็อคไว้เมื่อรถไฟจอดเทียบชานชละลาเพื่อป้องกันไม่ให้สิ่งปฏิกูลตกลงไปบนรางรถไฟในชานชละลาแล้วส่งกลิ่นไปทั่วนั่นเอง สำหรับรถไฟสายทรานส์มองโกเลีย ในหนึ่งตู้นั้นจะมีห้องน้ำสองห้อง อยู่หัวตู้กับท้ายตู้ ในห้องน้ำนั้นมีแค่อ่างล้างหน้ากับโถส้วมที่ขึ้นสนิมเท่านั้นเอง

หลังจากที่ล้างหน้าล้างตาเรียบร้อยแล้ว พวกผมทั้งสามคนก็ปิดไฟและนอนลงบนเตียง ตัวผมเองนั้นยังไม่หลับในทันที เพราะว่าผมยังไม่ค่อยคุ้นกับการนอนบนเตียงที่สั้นได้เท่าไร อีกทั้งบรรยากาศรอบตัวผมในตอนนั้นทำให้ผมรู้สึกไม่อยากนอนเลย

เสียงรถไฟวิ่ง ลมหนาวที่พัดเข้ามาและการอยู่เฉยๆ โดยไม่ต้อง
คิดว่าวันพรุ่งนี้จะต้องไปไหน สิ่งเหล่านี้มันทำให้ผมคิดถึงคำว่า
'ชีวิต' จริงๆ

มาม่าเกาหลี อาหารยังชีพของผม

วันต่อมาผมตื่นขึ้นมาคนแรกเหมือนทุกครั้ง ตอนนั้นรู้สึก
หิวมากจึงหยิบมะหมี่กึ่งสำเร็จรูปหรือที่พวกผมทั้งสามเรียกสั้นๆ
ว่า 'มาม่าเกาหลี' ที่ซื้อมาจากมอสโคว์ แล้วเดินออกจากห้องไป
ห้วยขบวนซึ่งมีเครื่องทำน้ำร้อนติดตั้งอยู่ เครื่องทำน้ำร้อนของรถไฟ

นี้นั่นน่าจะเป็นรุ่นเก่ามากๆ เลยเพราะว่าตัวเครื่องมันค่อนข้างใหญ่ แถมยังต้องเติมถ่านเป็นระยะๆ อีกด้วย ผมกดน้ำร้อนใส่กล่องที่ใส่มามาเกาหลีแล้วก็กลับไปห้อง

หลังจากได้กลิ่นความหอมของมามาเกาหลี จู่ๆกับน้องเพชรก็ตื่นขึ้นมาพร้อมแจ่มด้วย ทันทีที่ตื่นแล้วเดินมามาเกาหลีที่เหมียวและนุ่มลื่นเข้าปากไป ผมรู้สึกฟินมาก เพราะไม่ได้กินอาหารสไตล์เอเชียมานานพอสมควรแล้ว โดยที่ผมไม่รู้ไม่ว่าอีกไม่กี่วันต่อมาความฟินอันยิ่งใหญ่จะกลายเป็นความเพลอันใหญ่ยิ่ง

กระดานหมากรุก เพื่อนแท้ในยามยาก

พอกินข้าวเสร็จแล้วผมก็ชวนจู้กับน้องเพชรมา
สนุกสนานกับกิจกรรมบันเทิงที่เหลืออยู่เพียงอย่างเดียว
(หลังจากที่ปลั๊กไฟใช้ไม่ได้) สิ่งนั้นก็คือ ‘หมากรุก’

จริงๆ แล้วกระดานหมากรุกแม่เหล็กอันนี้นั้นผมเชื่อมั่นไว้
ตั้งแต่ตอนอยู่ฝรั่งเศสแล้วและกิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมแก้เบื่อมา
ตั้งแต่เริ่มทวีปเลย แต่ผมเลือกที่จะไม่เขียนถึงมันก่อนหน้านี้ แล้ว
มาเขียนตอนนี้แทนเพราะว่าก่อนหน้านี้การเล่นหมากรุกเป็นแค่
การเล่นฆ่าเวลา แต่ตอนนี้มันเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้พวกผมมีชีวิต
อยู่ได้โดยที่ไม่พึ่งชานบนรถไฟ
เล่นหมากรุกหนึ่งตาก็กินเวลาไปได้เป็นชั่วโมงแล้ว

และเพื่อความสนุกมากยิ่งขึ้น ผมทำจู้กับน้องเพชรแข่ง
กันเล่นหมากรุกโดยจะมีการนับคะแนนทุกๆ ตาจนถึงประเทศ
มองโกเลีย ซึ่งจู้กับน้องเพชรก็รับคำท้า

ในตอนแรกๆ นั้นพวกผมแต่ละคนก็ตั้งใจตัวเองเป็นผู้
ชนะ แต่พอเล่นไปสักพัก แต่ละคนดูไม่ค่อยดีใจเท่าไรเวลาชนะ
เพราะผู้ชนะมักจะถูกผู้แพ้พูดจาถากถางอยู่เป็นประจำ (ทั้งที่

ความเป็นจริงมันความจะกลับกัน) อย่างเวลาผมแพ้น้องเพชร ผมก็จะโวยวายว่า “แม่งโคตรเก่งเลย คิดล่วงหน้าเป็นสิบๆ ตา ใครจะไปสู้ได้วะเนี่ย” หรือถ้าตอนที่ผมชนะน้องเพชร น้องเพชรก็จะยิ้มกวนๆ ตามแบบฉบับของมันแล้วก็พูดว่า “ทั้งหล่อ ทั้งเก่ง เพอร์เฟคโคตรๆ”

ตู้เสบียง (ถ้าสังเกตดีๆ จะเห็นไอ้ลุง)

เพลอเล่นหมากรุกไปได้แป๊บเดียวก็ถึงเวลาอาหารเที่ยงแล้ว พวกผมเลยลองเดินไปตู้เสบียงเบอร์ 13 เพื่อดูว่ามีอะไรขายบ้าง จากตู้ 6 ไปตู้ 13 นั้นก็ไกลพอสมควรเพราะว่าการจะเดิน

ผ่านตู้หนึ่งไปยังอีกตู้หนึ่งนั้นต้องเปิดประตูทั้งหมด 4 บาน

เบ็ดเสร็จพวกผมต้องเปิดประตูกัน 50 กว่าบาน

พอไปถึงก็พบว่าตู้เสบียงนั้นถูกตกแต่งได้อย่างสวยงาม
พอดู พวกผมเข้าไปทักทายลุงอ้วนๆ ชาวรัสเซียที่น่าจะควบรวม
ตำแหน่งกูกี้ เด็กเสิร์ฟ และพนักงานรับออเดอร์ไว้ในคนเดียว แล้ว
ก็ขอเมนูมาดู จากนั้นไปผมขอเรียกลุงคนนี้ว่า ‘ไอ้ลุง’ แล้วกัน เดี่ยว
ตอนหลังจะรู้ว่าทำไมถึงต้องเรียกแบบนี้

พวกผมพลิกเมนูได้แค่เพียง 2-3 หน้าก็ตกลงกันว่าถ้า
โหยเนื้อสัตว์เมื่อไหร่ค่อยมากิน เพราะว่าอาหารแต่ละเมนูนั้นแพง
มาก โดยอาหารจานหลักอยู่ที่ประมาณ 500 รูเบิล (ประมาณ
500 บาท) จากนั้นพวกผมถามเวลาเปิดปิดของตู้เสบียง ลุงก็บอก
ว่ารถไฟคันนี้ใช้เวลาของที่มอสโคว์ ร้านเปิดเที่ยงและปิด 2 ทุ่ม

พวกผมก็ให้ความหวังกับไอ้ลุงว่า “เดี๋ยวมาใหม่นะ
ตอนนี้ยังไม่หิว” ระหว่างการเดินทางกลับตู้เบอร์ 6 น้องเพชรก็ไม่
วายที่จะบ่นว่า “ทำไมขายแพงจังวะ! ไอ้ลุงโมโนโพลี (โมโนโพลี
แปลว่าผู้ขายแต่เพียงผู้เดียวในตลาด)”

ภาพถ่ายจากบนรถไฟ

ถึงแม้จะบอกไว้ล่วงหน้าว่าพวกผมยังไม่หิว แต่จริงๆ แล้วพวกผมโคตรหิวเพราะมาม่าเกาหลีที่กินไปเมื่อเช้านั้นเริ่มจะย่อยไปหมดแล้ว พอกลับมาถึงห้อง พวกผมก็เลยจัดมาม่าเกาหลีไปกันอีกคนละสองกล่อง ถึงแม้ความฟินจะไม่เท่าเดิมแต่รสชาติยังอร่อยใช้ได้อยู่

พอกินเสร็จ ผมก็ออกมาตรงทางเดินเพื่อชมวิวข้างทาง ผมยืนเกาะอยู่ตรงหน้าต่างอยู่เป็นสิบนาที ในตอนนั้นก็คือผมรู้สึก

ถึงธรรมชาติและความสงบ ถ้าได้มาตั้งเต็นท์ในที่แบบนี้ในช่วง
หน้าร้อนก็คงจะเป็นอะไรที่ได้อารมณ์ไปอีกแบบ

หนานหลินกับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของเขา

จากนั้นผมก็กลับเข้าห้องแล้วก็นั่งสังเกตการณ์ศึก
หมากรุกแห่งศักดิ์ศรีระหว่างจู้กับน้องเพชร ทั้งสองคนใช้เวลา
คิดกันนานมาก นานจนผมเผลอหลับไป พอตื่นมาอีกที่ผมก็รู้สึก

ได้ว่ารถไฟมันไม่ได้เคลื่อนไหวแล้ว จู่ๆกับน้องเพชรก็บอกผมว่า
รถไฟจะจอดที่สถานีนี้ประมาณครึ่งชั่วโมง พวกผมทั้งสามคนเลย
ลงจากรถไฟเพื่อจะเข้าร้านขายของที่อยู่ในชานชะลา

จากประสบการณ์เกือบหนึ่งวันที่ผ่านมาทำให้พวกผมรู้
ว่า มาม่าเกาหลีที่เหลืออยู่อีกไม่ถึง 10 กล่องมันคงจะไม่พออย่าได้
กับชีวิตบนรถไฟกับไอ้ลุงเป็นแน่แท้ พวกผมก็เลยซื้อบะหมี่กึ่ง
สำเร็จรูปที่มียี่ห้อเป็นภาษารัสเซียเพิ่มกันอีกคนละ 3-4 กล่อง ดู
ทำหนานหลินกับอแมนด้าคงจะคิดเหมือนพวกผม พวกเขาก็เลย
ซื้อด้วย หลังจากซื้อสเปียงเสร็จพวกผมก็ถ่ายรูปอีกนิดหน่อยแล้ว
รีบกลับขึ้นไปบนรถไฟ

มันคงจะไม่โศกนาฏกรรม ถ้าโดนปล่อยทิ้งไว้ที่นี่

พอรถไฟออกพวกผมก็กลับมาสู่วัฏจักรเดิมนั่นก็คือการ
แข่งขันหมากรุกชิงแชมป์รถไฟสายทรานส์มองโกเลีย พวกผมเล่น
กันไปได้ 2-3 ตา ความหิวก็กลับมาเยือนอีกครั้ง คราวนี้พวกผม
ตัดสินใจที่จะเลือกใช้บริการของไอ้ลุงเนื่องจากว่าเนื้อสัตว์ไม่ได้
ตกถึงท้องพวกผมมาเกือบหนึ่งวันแล้ว พอไปถึงตู้สเปียงพวกผมก็
หาที่นั่งและขอเมนูมาดู

ในเมนูอาหารจานหลักนั้นมีให้เลือกประมาณ 10 อย่าง แต่เอาเข้าจริงๆ ไฉ่ลู่บอกว่ามีอยู่ 2 อย่างเท่านั้นซึ่งก็คือข้าวกับไก่และข้าวกับเนื้อ ผมคิดในใจ ‘แล้วจะมีเมนูเพื่อ?’

ระหว่างที่นั่งรออาหารนั้นพวกผมก็สังเกตเห็นว่าข้างๆ ที่นั่งของพวกผมนั้นมีปลั๊กไฟกระแสวิกด้วย ที่นี้ผมก็สามารถเล่นเกมสับมือถือได้แล้ว!

หลังจากสั่งอาหารไปชั่วโม่งกว่าๆ อาหารก็ทยอยมา เมนูที่ผมสั่งคือข้าวกับไก่ซึ่งมันก็เป็นแค่ข้าวกับไก่ธรรมดาจริงๆ

ราคาอย่างกับสเต็กเนื้อราคาแพง แต่ข้าวแถมราคา 30 บาทยังอร่อยกว่าเลย!

แต่อย่างน้อยของอาหารไฉ่ลู่มันทำให้ผมท้องได้นานกว่ามาเมาเกาหลี คินคินนั้นพวกผมได้ฤกษ์เปิดแจ๊ค แดเนี่ยลส์ที่ชื่อไว้ โดยกินกันคนละนิดละหน่อยแก้หนาว ตอนนั้นผมเข้าใจเลยว่าทำไมคนรัสเซียถึงได้ดื่มวิสกี้เป็นกิจวัตร อุณหภูมิภายในร่างกายของผมที่สูงขึ้นนั้นทำให้ผมรู้สึกสบายท่ามกลางอากาศที่หนาวและคินคินก็เป็นอีกคินที่ผมนอนหลับฝันดี

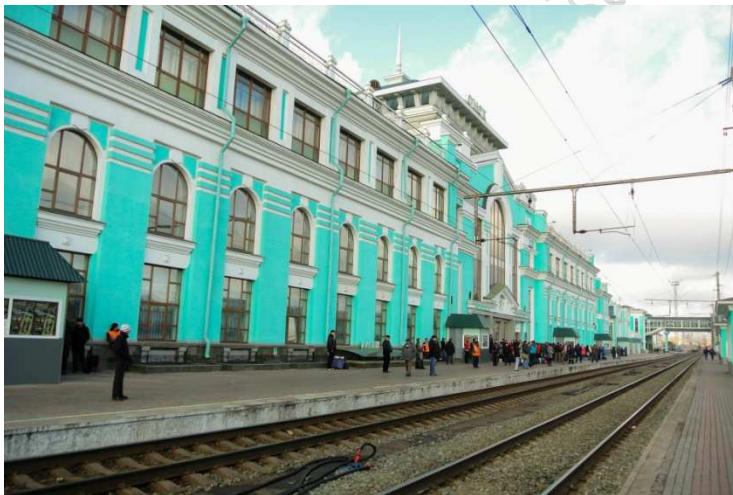
วันต่อมาเป็นวันที่ 3 บนรถไฟสายทรานส์มองโกเลียของ
พวกผมแล้ว ตอนนั้นพวกผมอยากอาบน้ำมากเพราะว่าทั้งตัว
เหนียวไปหมดแล้วโดยเฉพาะเส้นผม แต่ก็รู้ว่าทำอะไรไม่ได้ ต้อง
รอจนกว่าจะไปถึงประเทศมองโกเลีย หลังจากกินอาหารเช้าและ
อาหารเที่ยง (มาม่าเกาหลีเช่นเดิมทั้งสองมือเลย) นานหลินกับอ
แมนด้าก็มาชวนพวกผมไปเล่นไฟ พวกผมเลยสอนไฟสไตล์ไทยๆ
อย่าง ‘สล๊าฟ’ ซึ่งทั้งสองคนใช้เวลาไม่นานนักในการเรียนรู้

พวกผมนั่งเล่นไฟกันอยู่ประมาณ 1-2 ชั่วโมง จากนั้นก็
ย้ายไปนั่งเล่นที่ตู้สเบียงของไอ้ลุงเพื่อที่จะได้ชาร์จแบตเตอรี่มือถือ
กับโน้ตบุ๊ก พวกผมรู้ว่าแคงจะไม่ให้พวกผมนั่งฟรีๆ เป็นแน่ เลย
สั่งกาแฟร้อนราคา 120 รูเบิลมากินกันคนละแก้วและพยายามนั่ง
กินกาแฟกันให้ช้าที่สุดเพื่อที่จะได้มีเวลาเล่นมือถือและโน้ตบุ๊ก

ประมาณหนึ่งชั่วโมงผ่านไป ไอ้ลุงก็เดินมาหาพวกผม
พร้อมเมนู แล้วก็ชี้ไปที่เมนูกาแฟร้อนแล้วพูดว่า “One more –
เอาอีกแก้ว” พวกผมก็บอกไปว่า “ยังกินไม่หมดเลย ไว้ก่อนละกัน”
แกก็เลยทำหน้าบึ้ง (จากเดิมที่บึ้งอยู่แล้ว) แล้วก็เดินกลับไป อีก
หนึ่งชั่วโมงถัดมาแกกลับมาอีกครั้งพร้อมกับเมนูคุกกี้อันเดิม แล้ว

แกก็ทำเหมือนเดิมเป๊ะเลยก็คือขึ้นไปที่เมฆูกาแพร์อนแล้วพูดว่า
“One more – เอาอีกแก้ว” พวกผมก็พยายามปฏิเสธอย่างสุภาพ
ว่า “ไม่เอาแล้ว เดี่ยวอีกสักพักจะสั่งข้าวเย็นนะ” ได้ยินดังนั้นลุง
แกก็เหมือนจะพอใจแล้วก็เดินกลับไป

เย็นวันนั้นพวกผมทั้ง 5 คนก็กินข้าวเย็นที่นั่น

อีกสถานที่ที่พวกผมแวะระหว่างที่รถไฟจอด

พอกลับมาถึงห้อง ผมกับจ๊วยก็เล่นหมากรุกกันต่อ ส่วน
น้องเพชรก็นั่งอ่านหนังสือ หลังจากเล่นกับจ๊วยเสร็จผมก็ไปเข้า

ห้องน้ำ ข้อดีของการมีผู้โดยสารแค่ 5 คนก็คือผมไม่ต้องแย่ง
ห้องน้ำกับใครเลย

ตั้งแต่ขึ้นรถไฟมาครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผมถ่ายหนัก
เนื่องจากว่าฝารองนั่งของโกสั่มนั้นดูเก่าแล้วก็มีสนิมเกาะเต็มไป
หมดเลย ผมเลยใช้วิธีเอากระดาษมาปูรอบๆ แล้วค่อยนั่งลงไป
ระหว่างที่ทำธุระอยู่นั้นผมก็สังเกตเห็นเส้นผมที่กองอยู่เต็มพื้น
ห้องน้ำที่ค่อนข้างแฉะ ความคิดแว็บแรกของผมคือ ‘เอาแล้วเว้ย!
นี่ก็จะเจอผีจูนอนในรัสเซียปาวเนย์’ แต่ความคิดนี้ผ่านไปในหัว
แล้วก็ผ่านไป อาจจะเป็นเพราะบรรยากาศบนรถไฟมันดูไม่น่า
กลัวก็เป็นได้

พอไปถึงห้อง ผมก็ไปเล่าให้รู้กับน้องเพชรพัง ซึ่งทั้งสอง
คนก็บอกว่าเห็นเหมือนกัน สุดท้ายพวกผมก็สรุปกันว่าจริงๆ แล้ว
มันอาจจะเป็นหนานหลินหรืออแมนด้าที่มาล้างผมในอ่างน้ำก็
เป็นได้

เป็นอีกคืนที่ผ่านไปกับรถไฟสายทรานส์มองโกเลีย ผมเริ่ม
อยากจะเหยียบพื้นดินจริงๆ แล้วสิ

น้องเพชรกับอแมนด้าตรงบริเวณทางเดินบนรถไฟ (ถ่ายโดยจ๊อย)

วันที่สี่บนรถไฟ หลังจากตื่นนอนในตอนเช้า สิ่งแรกที่ผมคิดก็คือผมไม่ได้อาบน้ำมาสามวันกว่าๆ แล้วเหวอเนี่ย ครั้งสุดท้ายที่ผมได้อาบน้ำนานขนาดนี้ก็ต้องย้อนไปสมัยวัยรุ่นตอนม.6 ที่เรียนร.ด.

จริงๆ ผมก็ไม่ได้เป็นคนสำคัญมากนะ แต่ผมของผมตอนนี้มันมันถึงขั้นที่ว่าป้ายน้ำมันออกมาแล้วเขาไปทอได้เลยล่ะ จากนั้นไม่นานผมก็ถูกไปเข้าห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตา เมื่อเข้าไปในห้องน้ำปรากฏว่าไอ้ผีจูออนเมื่อคืนมันตามมาหลอกหลอนอีกแล้ว เพราะว่าทั้งอ่างน้ำและพื้นห้องน้ำนั้นเต็มไปด้วย

เส้นผมที่มากกว่าเมื่อคืนอีก แถมพื้นห้องน้ำนั้นก็ยังเปียกมาก
เลยด้วย

ผมเลยลองเดินไปเคาะประตูถามหนานหลินกับอแมนด้า
ดูเผื่อว่าทั้งสองคนจะรู้เบาะแส ทันทีที่อแมนด้าเปิดประตูห้อง
ออกมา ผมก็บังอ้อทันที เพราะว่าอแมนด้ากำลังเช็ดผมอยู่ แล้ว
ที่พื้นก็มีถังน้ำขนาดปานกลาง 2 อัน เส้นผมและน้ำที่เจอนองบน
พื้นนั้นเป็นฝีมือของอแมนด้านั่นเอง อแมนด้าเล่าให้ฟังว่ารู้มา
ก่อนแล้วว่าบนรถไฟไม่มีห้องอาบน้ำให้ เลยเตรียมถังมาเอง เผื่อ
ว่าจะได้รองน้ำไว้อาบ อะไรจะรอบคอบขนาดนี้! ผมก็เลยขอ
ยืมถังน้ำของอแมนด้าเพื่อไปอาบน้ำบ้าง
นี่แหละคือข้อดีของการมีผู้หญิงร่วมทาง!

ทันทีที่ผมคาบข้าวดีไปบอกจู้กับน้องเพชร ทั้งสองคนก็
ไชโยให้รองและก็ชื่นชมอแมนด้าเป็นการใหญ่
นี่มันนางฟ้านางสวรรค์มาโปรดชัดๆ!

ผมเอากลังน้ำสองถังที่ได้มาจากอแมนด้าไปเติมน้ำใน
ห้องน้ำ ก่อนที่จะเอามาผสมกับน้ำร้อนที่เครื่องทำน้ำร้อน ถ้าใช้

น้ำในห้องน้ำแค่อ่างเดียวผมต้องแข่งตายแน่ๆ หลังจากเตรียม
น้ำเตรียมสบู่ทุกอย่างเสร็จ ผมก็เข้าไปอาบน้ำ

ความรู้สึกแรกที่น้ำไหลจากถังน้ำใส่หัวนั้นเป็นอะไรที่
บรรยายไม่ถูกจริงๆ มันตื่นเต้น ซาบซ่า ตื่นเต้น น้ำตาแทบจะไหล
พรากอย่างบอกไม่ถูก พอออกจากห้องน้ำผมแทบเปลี่ยนไปเป็น
คนละคนเลย หน้าตาสดชื่นแจ่มจุกกับน้องเพชรทัก ทั้งสองคนเห็น
ดังนั้นเลยไม่รอช้า เรียงคิวเข้าไปอาบน้ำ

หลังจากอาบน้ำผมกับจุกก็มานั่งชิงแชมป์หมากรุกกันต่อ
ส่วนน้องเพชรก็ยังคงอ่านหนังสือเล่มที่ค้างไว้เมื่อวาน พอถึงตอน
เที่ยงพวกผมก็กินมาม่าเกาหลีเหมือนเดิม

เส้นที่ตอนแรกเคยเหนียวนุ่มกลับกลายเป็นเหนียวจน
แทบกลืนไม่ลง ตอนนั้นมันธรรมดากับการกินมาม่าเกาหลีมากๆ
เลยละ พวกผมตกลงกันว่าพอไปถึงมองโกเลียจะกินให้หมดทุก
อย่าง (ที่อร่อย) เลย

พอเหนื่อยกับการเล่นหมากรุก พวกผมทั้งสามคนก็
เปลี่ยนที่สังสรรค์ไปยังตู้สเบียง สังกาแฟ ชาร์จมือถือ แล้วก็เล่น

เกมตามสเต็ปเดิม ตอนที่ส่งกาแฟนั้นสายตาที่ไอลูส่งมานั้นมีความหมายประมาณว่า “เอ็งจะมาซาร์จไฟฟรีอีกแล้วหรอ?”

นั่งเล่นมือถืออยู่ได้สักพัก ก็มีผู้หญิงชาวยุโรปสองคนเดินเข้ามาอีกฝั่งหนึ่งของตู้เสบียง (ฝั่งตู้เบอร์ 14) มันเลยทำให้รู้ว่าจริงๆ แล้วรถไฟขบวนนี้มีคนอื่นอยู่อีก เพียงแต่ว่าพวกผมเดินไปไม่สุดแค่นั้นเอง

นานๆ ที่จะได้เจอเพื่อนใหม่ พวกผมทั้งสามคนเลยเดินเข้าไปทักทาย คุยไปคุยมาก็ได้ความว่า ทั้งสองคนเป็นแม่ลูกกัน และเดินทางมาจากเมืองแมนเชสเตอร์ในประเทศอังกฤษ (แถมยังเชียร์ทีมแมนเชสเตอร์ ยูไนเต็ดเหมือนผมด้วยนะ) พวกเธอนั่งเครื่องบินมาลงมอสโคว์แล้วก็เลือกที่จะนั่งรถไฟไปเที่ยวต่อที่ปักกิ่ง

จากนั้นก็ถึงคิวพวกผมแนะนำตัวเอง พอตอนที่พวกผมบอกว่าไปเรียนที่กลาสโกว์มา พวกเธอก็ถามว่าพูดภาษาอังกฤษสำเนียงกลาสโกว์เจี้ยนได้มั้ย? ผมก็ตอบกลับไปด้วยสำเนียงกลาสโกว์เจี้ยนเพี้ยนๆ ของผมว่า “Aye! Just a wee bit. Sixteen – อืม!

ได้นิดหน่อย สิบหก” ทันทีที่ผมพูดจบ พวกเธอ ก็ขำใหญ่เลย แล้ว
ก็พูดว่า “เหมือนมาก!”

จริงๆ แล้วประโยคนี้ถ้าพูดตามภาษาอังกฤษธรรมดาก็คงเป็น
“Yes, just a little bit. Sixteen”

นั่งคุยกันอยู่สักพัก พวกเธอสองคนก็ขอตัวกลับห้องไป
จากนั้นไม่นานน้องเพชรบอกผมกับจ๊วยว่า “พี่ เย็นนี้กินที่นี้กันเหอะ
ผมเบื่อมาเมาเกาหลีเต็มทนและ” ผมกับจ๊วยเห็นด้วยกับทุกพยางค์
ที่น้องเพชรพูดมา พวกผมนั่งเล่นมือถือกับโน้ตบุ๊กไปเรื่อย ๆ
ระหว่างเล่นก็มีสิ่งซุบ สิ่งเครื่องดื่มมาเพิ่มบ้าง เพื่อไม่ให้น่าเกลียด
จนเกินไป พวกผมกะว่าสัก 5 โมงจะสั่งอาหารไอลูกิน (ลูแก่ทำ
ช้ากว่าจะได้กินก็ 6 โมงกว่าๆ)

พอ 5 โมงปุ๊ป พวกผมก็เดินไปสั่งอาหาร จังหวะที่จะหยิบ
เมนูมาชี้ให้ลูแก่ดูนั้น แกเบรคพวกผมไว้ แล้วก็บอกว่า “Close -
ปิดแล้ว” พวกผมยืนอึ้งกันอยู่สักพัก แล้วจึงหันหลังกลับไปยังที่ที่
พวกผมมา ระหว่างทางเดินกลับห้อง น้องเพชรก็บ่นว่า “ไอลูนะ
ไอลู นึกจะเปิดก็เปิด นึกจะปิดก็ปิด ไซ้ ก็เป็นร้านเดียวบนรถไฟ

นิ! ถ้าถึงมองโกเลียเมื่อไหร่ ภูไม้จ้อแล้ว!” บางทีน้องเพชรอาจจะลืมไปว่าถ้าถึงมองโกเลียเมื่อไหร่ มันก็ไม่ต้องเจอไอ้ลุงอีกแล้ว

คำว่า ‘ไอ้ลุง’ นั้นเกิดจากเหตุการณ์นี้เอง

อาหารเย็นวันนั้นของพวกผมก็เป็นมาม่าเกาหลีอีกครั้ง น้องเพชรกินไปบ่นไอ้ลุงไป ผมว่ามันคงแค้นไอ้ลุงเอามากๆ เลยล่ะ

คืนวันนั้นอากาศหนาวกว่าทุกวัน พวกผมเลยเปิดว้อดก๊ากวอดเล็กๆ ที่ซื้อมาจากรัสเซียต้มกันซึ่งก็ต้มกันได้คนละอีกสองอีกเท่านั้นเพราะรสชาติมันแย่มาก แต่ไม่เป็นไร พวกผมยังมีแผนสำรอง แจ็ค แดเนียลส์ที่ยังเหลืออยู่ประมาณสามในสี่ของขวด ยังไงล่ะ!

การดื่มสุราเคล้าเสียงจิก จิก จิก ของรถไฟมีมันช่างได้อารมณ์ดีแท้ พวกผมดื่มกันจนเหลือประมาณครึ่งขวดแล้วก็แยกย้ายกันไปนอนหลับอย่างสบายใจ

ภาพถ่ายรางรถไฟจากข้างใน (ถ่ายโดยจ้อย)

วันที่ห้าของพวกผมก็เป็นเหมือนสี่วันที่ผ่านมา ตื่นมาล้างหน้าล้างตา กินมาม่าเกาหลีเป็นอาหารเช้า เสร็จแล้วก็เล่นหมากรุก คืนนี้จะเป็นคืนสุดท้ายบนรถไฟขบวนนี้ของพวกผมก่อนที่จะถึงมองโกเลียแล้ว รู้สึกดีใจนะที่จะได้ออกไปจากวัฏจักรชีวิตแบบนี้สักที แต่อีกใจหนึ่งก็หวิวๆ นะ ในชีวิตคงไม่มีอีกแล้วที่จะได้นั่งรถไฟนานขนาดนี้

ตอนสายๆ รถไฟขบวนนี้ก็หยุดอีกครั้ง เมื่อลงจากรถไฟไปเดินเล่น พวกผมก็เห็นบรรดาแม่ค้าหลายเจ้าเอาอาหารมาขาย

สิ่งหนึ่งที่ทำให้รู้ว่าผมใกล้ถึงประเทศมองโกเลียแล้วก็คือ
ลักษณะภายนอกของแม่ค้าบางคนที่มีผมสีดำ ตาตึ๋ๆ แก้มใหญ่ๆ
ซึ่งคล้ายกับคนมองโกเลียที่ผมเคยเห็นในหนัง

เดินเลือกอยู่สักพัก ผมได้ไก่ชิ้นใหญ่ๆ ขนมนึ่งได้กรอก
แล้วก็พายเนื้อมาอย่างละหนึ่งชิ้น น่องเพชรกับจู้ก็ได่ไก่มาคนละ
หนึ่งชิ้นเช่นกัน พอกลับขึ้นมาบนรถไฟ น่องเพชรที่ยังแค้นไส้ลุงไม่
หายก็พูดว่า “วันนี้ไม่จ้อไส้ลุงแล้วเว้ย!” ผมคิดในใจ ‘ขอให้จริง
เหอะ’

พอขึ้นมาบนรถไฟได้สักพัก ผมก็หยิบพายเนื้อออกมากิน
ทันทีที่ผมกัดคำแรกเข้าปากไป จู้ก็พูดลอยๆ ขึ้นมาว่า “มึงรู้หรือ
ว่านั่นเนื้ออะไร?” ผมแทบคายพายคำนั้นจากปากแทบไม่ทัน คาย
เสร็จก็หันมาด่าจู้ว่า “แล้วทำไมมึงไม่เตือนก่อนกูซื้อวะ?”

ผมลิ้มคำเตือนของพนักงาน Real Russia ที่บอกว่าอย่าซื้อ
อาหารตามจุดหยุดพักระยะสั้นเลย

ผมทิ้งพายเนื้อและขนมนึ่งได้กรอกไป แต่ว่าเก็บไก่ไว้
เพราะว่าเท่าที่ดูไก่มันเป็นไก่จริงๆ ไม่ใช่สัตว์ชนิดอื่นแน่นอน ช่วง

ประมาณเที่ยงๆ ผมเริ่มหิวก็เลยเอามาม่าเกาหลีไปเทน้ำร้อนแล้ว
ก็เอาไก่ใส่ลงไปด้วย รสชาติดีกว่ากินมาม่าเกาหลีอย่างเดียวเยอะ
เลย ท้องก็ไม่เสียด้วยนะ!

ตอนนั้นจู้กับน้องเพชรยังไม่หิว ทั้งสองคนเลยเอาไก่ของ
ตัวเองไปวางไว้บนเครื่องทำน้ำร้อนเพื่อให้ไก่มันร้อนเวลากิน
ประมาณครึ่งชั่วโมงผ่านไป ทั้งสองคนก็กลับออกไปเอาไก่ ปรากฏ
ว่าไก่ที่วางไว้บนเครื่องทำน้ำร้อนหายไปแล้ว!

พวกผมอยากจะคิดว่ามันอาจจะเป็นพลาสมาของผีจุ
ออนตัวที่อยู่ในห้องน้ำก็ได้ แต่จริงๆ แล้วคงไม่ใช่ มันต้องมี
ใครสักคนเอาไปแน่ๆ ตอนนั้นพวกผมก็คาดเดาไปต่างๆ นานา ไม่
ว่าจะเป็น ‘หนานหลินหรืออแมนดารีเปล่า แต่ก็ไม่น่าใช่ เพราะว่า
พวกเขาสองคนก็ซื้อไก่มาเหมือนกัน หรือว่าจะเป็นอาตี๋ใหญ่กับ
อาตี๋เล็ก เอ๊ะหรือว่าพนักงานบนรถไฟคนอื่นๆ กันแน่’ พวกผม
ช่วยกันค้นหาแต่ก็ไม่เจอ

น้องเพชรถอนหายใจแล้วพูดว่า “สงสัยต้องกลับไปง้อไอ้ลุงแล้ว
ล่ะ ลุง ลุง ผมขอโทษ”

นั่งอยู่ในห้องสัฟฟัก จู่ๆกับน้องเพชรตัดสินใจเดินไปที่
ห้องที่ 1 ซึ่งเป็นห้องของอาตี๋ใหญ่กับอาตี๋เล็ก ตอนแรกก็ทั้งสอง
คนก็ตีเนียน ทำที่เป็นชวนคุยนุ่ก่อนสัฟฟัก แล้วน้องเพชรก็ถาม
ว่า “ไม่รู้ว่าพวกคุณเห็นไก่ที่วางไว้บนเครื่องทำน้ำร้อนรึเปล่า พวก
ผมวางไว้ แต่ตอนนี้มันหายไปไหนไม่รู้”

อาตี๋ใหญ่ได้ยินดังนั้นก็ร้องว่าอ้อ พร้อมกับก็ลุกขึ้นเดิน
ออกมาจากห้อง แล้วก็ชี้ที่กองผ้าสีขาวยาวๆที่วางไว้อยู่ข้างๆ เครื่องทำ
น้ำร้อน ถ้าไม่สังเกตดีๆ จะไม่เห็นเลย จากนั้นก็บอกว่า “นี่ว่าใคร
มาลืมหิ้งไว้ เลยเก็บไว้ให้” ที่แท้ในผ้าสีขาวยาวๆ นั้นก็เป็นไก่ 2 ขัน
ของจู่กับน้องเพชรนั่นเอง ผมแอบแซวทั้งสองคนแรงๆ ว่า “นี่
เรียกว่าทำคุณบูชาโทษ โปรดสัตว์ได้บาปแท้ๆ (ทั้งที่ในความเป็น
จริงผมก็คิดเหมือนกับทั้งคู่นั่นแหละ)”

น้องเพชรยังไม่วายที่จะพูดว่า “ไม่จ้อไ้ลู่แล้ว... ครั่งนี้จริงๆ นะ”

บ่ายวันนั้นพวกผมไปชวนหนานหลิน อแมนด้า อาตี๋ใหญ่
และอาตี๋เล็กมาฉลองกัน (เว้นไ้ลู่ไว้คนหนึ่ง) เพราะว่าคืนนี้จะเป็น
คืนสุดท้ายของพวกผมบนรถไฟแล้ว ตอนนั้นอาตี๋ใหญ่กับ
อาตี๋เล็กกำลังกินข้าวกันอยู่ ทั้งสองคนเลยชวนให้พวกผม หนาน

หลินและอแมนด้ามาฉลองที่ห้องของพวกเขาเลย พวกผมสามคน
หีบแจ็ค แดเนียลส์ขึ้นมาแล้วบอกพวกเขาว่า “มาดื่มกัน! นี่เหล้า
ชั้นดีของประเทศอเมริกาเลยนะ” อาตีสองคนก็ไม่ยอมแพ้ ยกไวน์
จินชั้นเยี่ยมขึ้นมาแบ่ง หนานหลินก็เอาเบียร์ที่ซื้อระหว่างทางมา
แชร์ด้วยเช่นกัน ส่วนอแมนด้านั้นแค่มานั่งดูด้วยกันเฉยๆ เธอไม่ได้
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์

รูปถ่ายหมู่ก่อนที่จะเริ่มกินเหล้าผสมไวน์ขาวและเบียร์

ไวน์ขาวของจีนที่อาตี๋ใหญ่เอามาแบ่งให้นั้นแรงมากเลย
ประมาณ 40 ดีกรีเห็นจะได้ ตอนนั้นทุกคนดื่มทั้งเหล้า เบียร์และ
ไวน์

ผมในฐานะที่เป็นคออ่อนที่สุดก็เริ่มหน้าแดงและมา
ปกติเวลาเมาผมจะหลับแต่คราวนี้ผมเมาแล้วผมเรื้อนแทนที่ผม
บอกว่าผมเรื้อนก็เพราะว่าผมดันไปทำอาตี๋ใหญ่แข่งกันกินเหล้า
ไม่ใช่เหล้าธรรมดา แต่เป็นเหล้าผสมไวน์ขาวและเบียร์ รุ่มกับน้อง
เพชรเริ่มไหวตัวทัน รีบเดินออกไปข้างนอกก่อนที่จะโดนลูกหลง

ตอนนั้นเท่าที่จำได้ก็คือเหมือนว่าผมเป็นนักมวยรุ่นไลท์
เวทไปทำต่ออยกับนักมวยรุ่นเฮฟวี่เวท เพราะว่าอาตี๋ใหญ่แกล้งเท
เอาๆ ชนเอาๆ จนผมมารู้ตัวอีกทีคือผมกลับไปนอนกองอย่างไร้
สภาพที่เตียงในห้องของผมแล้ว

ตอนนั้นทรมาณสุดๆ เลยละ จะนอนก็นอนไม่หลับ จะ
ขี้วาก็ขี้วักไม่ออก หลังจากการดื่มครั้งนั้น ผมเลิกดื่มไปอีกนาน
เลย

หลังจากนอนสะสมสะสมไปหลายชั่วโมงโดยไม่รู้ตัว ผมก็ถูกจู่สะกิดให้ลุกขึ้นมาทั้งๆ ที่ยังไม่หายเมา ที่แท้อไฟขบวนนี้มาถึงชายแดนของประเทศรัสเซียแล้วนั่นเอง ที่ผมรู้ก็เพราะว่าตอนนั้นเจ้าหน้าที่ของรัสเซียได้เดินเข้าห้องของพวกผมมาเก็บพาสปอร์ตไปตรวจ

ผมพยายามทำหน้าที่เป็นปกติที่สุด เขาจะได้ไม่สังเกตเห็นว่าผมเมา (แต่ผมว่าเขาคงรู้แหละ หน้าแดงชะชานานี้) สักพักเจ้าหน้าที่คนเดินนั้นก็เอาพาสปอร์ตที่ประทับตราขาออกจากเมืองกลับมาให้พวกผม พอรถไฟเริ่มออกวิ่ง ผมก็กลับไปนอนกองที่เตียงเหมือนเดิม

นอนไปได้สักพักใหญ่ๆ ผมก็ถูกจู่สะกิดขึ้นมาอีกครั้ง เพราะว่าคราวนี้ถึงชายแดนประเทศมองโกเลียแล้ว หลังจากที่ผ่านมาการตรวจเช็คผ่านคนเข้าเมืองมาได้ ผมก็กลับมานอนต่อ ครั้งนี้ผมนอนยาวจนเกือบถึงอุลันบาตอร์เลยทีเดียว

สถานีต่อไป อุลันบาตอร์ (Ulaanbaatar)

บันทึกท้ายบท

ปกติแล้วผมเป็นคนค่อนข้างที่จะใจร้อน คืออยากทำอะไรก็จะทำเดี๋ยวนั้นเลย ไม่ค่อยชอบที่จะรอเท่าไร แต่การเดินทางด้วยรถไฟเป็นเวลาสี่วันกว่าๆ ในครั้งนี้สอนให้ผมรู้จักการรอคอยและทำให้ผมเป็นคนใจเย็นขึ้นเยอะเลย

เพราะค่อยๆ เดินทาง จึงเพลิดเพลินกับสิ่งสวยงามระหว่างทาง

อีกอย่างที่ผมประทับใจก็คือการเดินทางในครั้งนี้มันทำให้ผมเห็นรูปร่างหน้าตาของคนที่เปลี่ยนไปภายในไม่กี่วัน จากคนหน้าตาออกไปทางยุโรป มีผมสีทอง กลายเป็นหน้าตาแบบเอเชียที่มีผมสีดำ บางคนอาจจะเถียงว่าแค้นนั่งเครื่องบินไม่กี่ชั่วโมงก็เห็นแบบนี้เหมือนกัน แต่เชื่อผมสิว่าความรู้สึกมันต่างกันโดยสิ้นเชิง เพราะว่ารถไฟสายทรานส์มองโกเลียทำให้ผมรู้สึกเหมือนว่ากำลังนั่งโทมัสแซชชีนข้ามยุคข้ามสมัยเลย

ความประทับใจอย่างสุดท้ายก็คือการที่ผมได้คะแนนเยอะที่สุดในการแข่งขันชิงแชมป์จ้าวแห่งหมากรูกบนรถไฟสายท

รานส์มองโกเลีย (ผมชนะ 9 ครั้ง จั๊ยชนะ 6 ครั้งและน้องเพชรชนะ 3 ครั้ง) ถึงแม้ว่าผมจะโดนทั้งสองคนพุดจาถากถางบ่อย แต่ผมก็แอบดีใจที่ชนะเยอะที่สุดนะ

นอกจากความประทับใจต่างๆ แล้ว ก็มีบางอย่างที่ผมรู้สึกไม่ค่อยดีเหมือนกัน

อย่างแรกเลยก็คือผมทั้งสามคนประเมินความสามารถในการกินอะไรซ้ำๆ ของตัวเองสูงเกินไป มันเลยทำให้ผมจิตตกเกือบทุกครั้งเมื่อถึงเวลาอาหาร ผมสัญญาากับตัวเองว่าตอนนั่งรถไฟจากอูลานบาตอร์ไปปักกิ่ง ผมจะซื้อปลากระป๋อง屯ไว้ให้เต็มกระป๋องเลย

เรื่องที่สองคือการที่ผมค่อนข้างมองคนในแง่ร้าย อย่างในกรณีของคุณลุง พอลองมองย้อนกลับไปผมก็คิดว่าจริงๆ ลุงแกก็ไม่ได้เลวร้ายนะ ถึงแม้จะนิสัยกวนๆ คิดราคาอาหารค่อนข้างแพง แต่ถ้าไม่มีคุณลุง พวกผมอาจจะจิตตกเพราะอาหารยิ่งกว่านี้ก็ได้

อีกเรื่องก็คือตอนที่ไก่อของจู้กับน้องเพชรหายไป ผมรู้สึก
ไม่ดีจริงๆ ที่ไปสงสัยอาตี๋ 2 คนกับหนานหลินกับอแมนด้า ทั้งๆ ที่
ผมรู้จักพวกเขามาตั้งหลายวันแล้ว แต่ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ผม
คิดว่าผมก็ยังคงจะสงสัยพวกเขาทั้ง 4 คนอยู่ดีแหละ สำหรับผม
แล้ว การไม่ไว้วางใจใครง่ายๆ เป็นสิ่งสำคัญมากๆ อย่างหนึ่งสำหรับ
การเดินทางไปในที่ที่ไม่ใช่บ้านเกิดเลยละ

ผมเคยบอกกับจู้กับน้องเพชรว่า “ทริปนี้ คุณจะไม่ใช่ใจ
ใครทั้งนั้น ยกเว้นมีสองคน”

ประสบการณ์บนรถไฟสายทรานส์มองโกเลียแห่งนี้มีทั้ง
สุขและทุกข์ และผมก็แกร่งพอที่จะผ่านมันมาได้ เมื่อไหร่ก็
ตามที่ผมมองย้อนกลับไปในช่วงเวลานี้ ผมมักจะรู้สึกดีอยู่เสมอ
สำหรับผมแล้ว รถไฟสายนี้แหละคือสิ่งมหัศจรรย์ของโลก

สถานีที่ 11

อูลานบาตอร์ มองโกเลีย

(Ulaanbaatar, Mongolia)

รถไฟสายทรานส์มองโกเลียมาถึงอุลานบาตอร์ตอนเช้า
มืด พวกผมบอกลาเพื่อนที่ร่วมทางกันมา 4 วันกว่าๆ อย่างหนาน
หลิน อแมนด้า อาตี๋ใหญ่และอาตี๋เล็ก พวกเขาจะต้องอยู่บนรถไฟ
อีกตั้งสองวันกว่าๆ เมื่อพวกผมไม่อยู่ พวกเขาคงเบื่อหน่ายเลย (คิด
เอง เองเอง ฮ่าๆ)

กระเป๋าแบ็คแพ็คที่พวกผมวางไว้ได้เพียงนอนเป็นเวลา
กว่า 4 วันถูกนำมาไว้บนไหล่อีกครั้ง เวลาไม่ได้แบกกระเป๋า
แบ็คแพ็คนานๆ แล้วกลับมาแบกอีกทีนี้มันรู้สึกเหมือนว่ากระเป๋า
หนักขึ้นอีกหลายกิโลเลยล่ะ

ทันทีลงจากรถไฟผมรู้สึกได้ถึงความหนาว มองโกเลียนี้
มันหนาวกว่ารัสเซียอีกนะเนี่ย

ระหว่างทางที่เดินจากซานชะลาไปถึงหน้าสถานีรถไฟนั้น
พวกผมก็เจอคนมองโกเลียหลายคนเดินเข้ามาหาแล้วก็ถามว่า
“แท็กซี่ไหม?” “จะไปไหนน้องชาย?” หรือ “มีที่พักหรือยัง?” แรกๆ
ผมก็เฉยๆ นะ แต่หลังๆ เริ่มกลัวเพราะว่ามีคนเข้ามาหาเยอะเกิน

เนื่องจากว่าโฮสเทลที่จองไว้อยู่ไม่ไกลจากสถานีรถไฟ พวกผมก็เลยตัดสินใจเดิน เดินไปได้สัก 10 นาที พวกผมก็ถึงโฮสเทล ซึ่งพวกผมต้องอ้อมไปเข้าทางข้างหลัง เพราะว่าพวกผมมาถึงเข้าเกินไปและประตูข้างหน้ายังปิดอยู่

โฮสเทลนี้มีชื่อว่า LG Hostel นอกจากคะแนนรีวิวในเว็บไซต์ booking.com ที่ค่อนข้างสูงและอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟแล้ว อีกสาเหตุหนึ่งที่พวกผมเลือกพักที่โฮสเทลนี้ก็เพราะว่าทางโฮสเทลมีบริการนำเที่ยวด้วย

สิ่งแรกที่พวกผมทำหลังจากที่เช็คอินก็คือนอน ถึงแม้ว่าพวกผมจะนอนบนรถไฟค่อนข้างเยอะแล้วแต่พอมาถึงที่หมายแล้วมันก็ยังรู้สึกง่วงอยู่ดี สงสัยจะเป็นอาการเทรนแลค (Train Lag) ที่คล้ายๆ กับอาการเจ็ทแลค (Jet Lag) ละมัง

กว่าพวกผมจะตื่นก็ปาเข้าไปบ่ายๆ แล้ว พออาบน้ำเสร็จ (หลังจากที่ไม่ได้อาบน้ำมา 2-3 วัน) พวกผมก็เดินไปดูโปสเตอร์ที่แปะไว้บนผนังในบริเวณห้องรับแขกของโฮสเทลและเลือกที่จะซื้อทัวร์ทะเลทรายโกบี (Gobi Desert) 3 วัน 2 คืน ราคาประมาณ 370,000 ทูกรุก (Tugrik) ซึ่งเป็นหน่วยเงินของประเทศมองโกเลีย

อย่าเพิ่งตกใจนะครับ มันดูเหมือนจะแพงหูฉี่แต่ถ้าคิดเป็นเงินไทยก็ประมาณ 7,000 บาท (จริงๆ ก็ยังแอบแพงอยู่ดี) พอจ่ายเงินเสร็จ พนักงานของโฮสเทลก็บอกว่าเดี๋ยวไกด์จะมารับพวกผมพรุ่งนี้ตอน 10 โมงเช้า

จริงๆ แล้วสาเหตุที่พวกผมแวะประเทศมองโกเลียถึง 4 วันก็เพราะว่าอยากจะไปเที่ยวทะเลทรายโกบีนั่นแหละ

เย็นวันนั้นผมลองเอาบัตรเดบิตไปกดเงินจากตู้เอทีเอ็มอีกครั้งหลังจากที่มันใช้งานไม่ได้ตั้งแต่ตอนที่อยู่มอสโคว์ ผลก็คือมันก็ยังคงใช้ไม่ได้อยู่ดี สงสัยผมคงต้องโทรไปหาธนาคารที่กาสโกว์จริงๆ แล้วละ คิดก็ส่วนคิด ตอนนั้นสิ่งที่สำคัญว่าก็คือปากท้อง ผมเลยพักเรื่องนี้ไว้ก่อน แล้วไว้ค่อยหาวิธีโทรไปที่กาสโกว์หลังจากที่กลับมาจากทะเลทรายโกบี

ผมใช้บัตรเครดิตไทยของผมกดเงินออกมาแทนบัตรเดบิตที่ใช้ไม่ได้ จากนั้นพวกผมทั้งสามคนก็เดินหาร้านอาหารโดยมีคำพูดสั้นๆ ในหัวว่า “กูโหยอาหารดีๆ” เป็นเหมือนเข็มทิศในการนำทาง สุดท้ายคำพูดในหัวนั้นก็พาพวกผมมาถึงร้านมองโกเลียน

ชาบูที่มีชื่อว่า เดอะ บูลล์ (The Bull) ร้านอาหารร้านนี้มันทำให้
ผมคิดถึงชาบูที่ประเทศไทยมากๆ เลยละ

เมื่อไหร่จะถึงบ้านนะ

วันต่อมาพวกผมตื่นกันค่อนข้างเช้าเพราะว่าต้องไปเอา
ตั๋วรถไฟจากอุลานบาตอร์ถึงปักกิ่งที่เอเจนซี่ชื่อว่าโกโยทราเวล
(Goyo Travel) ก่อนที่จะไปทะเลทรายโกบี ตอนแรกผมก็งงว่า
ทำไมจู่ๆไม่ซื้อตั๋วทั้งหมดจาก Real Russia ไปเลย พอถามถึงจะ
เข้าใจเพราะจู่ๆบอกว่าทาง Real Russia ส่งเรื่องมาให้เอเจนซี่
ท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการเพราะว่าพวกผมนั่นจะขึ้นรถไฟจาก
อุลานบาตอร์ ตัวเลยต้องออกในอุลานบาตอร์

พอไปถึงตึกของโกโยทราเวลตามแผนที่ที่จู่ๆพิมพ์มาก็
พบว่ามีการขาดติดอยู่หน้าประตูห้องบอกว่าพวกเขาได้ย้ายไปอีก
ที่หนึ่งแล้ว พวกผมพูด “แล้วทำไมมันไม่ส่งเมลล์มาบอกเลยวะ”

เดินตามหาสักพักก็มาเจอออฟฟิศของพวกเขา พวกผม
พยายามกดกริ่งประมาณ 2-3 ครั้งแต่ก็ไม่มีใครเปิด เลยตัดสินใจ

ที่จะ ‘ช่างแม่ง’ ไปก่อน เพราะว่าเดี๋ยวจะกลับไปไม่ทันเวลานัดที่
จะไปทะเลทรายโกบี

กระดาศที่ติดอยู่หน้าประตูห้อง

พอกลับไปถึงโฮสเทล พวกผมก็ใช้โทรศัพท์ของโฮสเทล
โทรหาเอเจนซี่ ผู้หญิงที่รับสายก็บอกว่า “ส่งสลิปงานจะหลับ
อยู่ เดี่ยวเอาตัวไปส่งให้ที่โฮสเทลนะ”

พวกผมส่งเรื่องให้พนักงานของโฮสเทลจัดการต่อ
เพราะว่าไกด์นำทัวร์และคนขับรถนั้นมารอพวกผมได้สักพักแล้ว

ทะเลทรายโกบีนี่ถือเป็นไฮไลต์ของอูลานบาตอร์เลย ใคร
ไม่ได้ไปถือว่ามาไม่ถึงอูลานบาตอร์ สาเหตุที่ทะเลทรายแห่งนี้มี
ชื่อเสียงโด่งดังก็เพราะว่ามันเคยเป็นที่อยู่อาศัยของจักรวรรดิมอง
โกลในอดีต นอกจากนั้นแล้วมันยังมีพื้นที่กว้างถึง 1.3 ล้าน
กิโลเมตรอีกด้วย (Wikipedia.com) ใครเพลอหลงเข้ามานี่ตายลูก
เดียวเลยนะเนี่ย

รถตู้ของพวกผม

ไกด์และคนขับรถได้พาพวกผมไปขึ้นรถตู้ที่จอดอยู่หลังไฮสเทล จากนั้นพวกผมทั้ง 5 คนก็เริ่มออกเดินทาง ระหว่างที่อยู่บนรถไกด์ซึ่งพูดภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างดีก็ได้ชวนพวกผมคุยถามไถ่กันว่าพวกผมมาจากไหนและจะไปไหน

จากนั้นเธอก็เล่าให้ฟังว่าช่วงนี้เป็นช่วงที่ไม่ค่อยมีใครเที่ยวเพราะว่าอากาศเริ่มหนาวแล้ว ถ้ามาช้ากว่านี้สัก 2 อาทิตย์ พวกผมคงอดเที่ยวทะเลทรายโกบีแน่ๆ เธอยังบอกให้พวกผมเตรียมตัวเตรียมใจให้ดีเพราะจะเจออากาศหนาวแบบสุดขีดหัวใจแน่ๆ

ทะเลทรายโกบี

หลังจากที่รุดตัววิ่งไปได้ประมาณ 2 ชั่วโมงกว่าๆ มันก็พาพวกผมเข้าสู่พื้นที่ที่มีแต่ทะเลทราย วิ่งไปอีกสักพักก็ไต่กับอกให้คนขับรถจอดรอไว้ข้างๆ เกีย (Ger) เพื่อกินข้าวเที่ยง เกียนั่นก็คือกระโຈມที่พักของชาวมองโกลนั่นเอง

ตอนที่ไต่เรียกกระโຈມอันนี้ว่าเกียผมก็งงเล็กๆ เพราะว่าก่อนหน้านี้ผมอ่านว่าเกอตามจ๋ยมมาตลอด

สำหรับชาวมองโกลเสีย เกียนั้นเปรียบเสมือนบ้านจริงๆ ก้าวแรกที่ผมเดินเข้าไบนั่น ผมสังเกตเห็นว่าเกียได้ถูกตกแต่งไว้อย่างสวยงามและทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นร้านอาหาร ห้องนอน ห้องนั่งเล่นถูกรวมไว้ในเกียหลังเดียว

เจ้าของเกียที่เป็นสาวที่ค่อนข้างมีอายุนั้นทำอาหารให้พวกผมกินไปพลาง เลี้ยงลูกสามคนไปพลาง เป็นบรรยากาศที่ดูอบอุ่นทีเดียว

อาหารมื้อแรกของพวกผมนั่นคือเส้นก๊วยเตี๋ยวผัดกับเนื้อแพะ ส่วนเครื่องดื่มก็เป็นชาเขียวผสมนมแพะ รสชาติอาหารนั้น

ไม่ค่อยคุ้นปากเท่าไรแต่ก็อร่อยดี เสียขายที่พวกผมไม่ได้ถ่ายรูป
มาเพราะตอนนั้นความหิวมันทำให้ลืมทุกสิ่งเลย

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในทะเลทรายโกบี

หลังจากที่ผมกินเสร็จซาเซียวผสมนมแพะก็ออกฤทธิ์
แทบจะทันที ผมถามหาห้องน้ำจากไกด์ เธอก็บอกผมสั้นๆ ว่า
“Outside – อยู่นอก”

ผมพยายามเดินหาห้องน้ำที่อยู่นอกเกียอยู่สักพัก แต่หา
ยังงี้ก็หาไม่เจอสักที ระหว่างที่ผมกำลังมึดแปดด้านนั้น เด็ก 2
คนที่เป็นลูกของเจ้าของเกียก็วิ่งออกมา ผมคิดในใจ ‘ไกด์เห็นผม
หายไปนานเลยส่งเด็ก 2 คนนี้มาช่วยรีเป่านะ?’

เด็ก 2 คนนั้นยืมให้ผม แล้วก็วิ่งไปทางด้านหลังกระท่อม
จากนั้นเสียงน้ำตกในแอ่งการาก็ดังซ่าเข้ามายังหูของผม ชัดเลย!
คำว่า 'ข้างนอก' ของไกด์นั้นหมายความว่า 'ข้างนอก' จริงๆ ผม
เดินเข้าไปยืนข้างๆ เด็กทั้งสองคน แล้วก็เริ่มทำภารกิจของตัวเอง
บ้าง

นี่ยังไม่เท่าไรหรอก ผมยังเจออะไรอีกเยอะตลอดเวลาที่อยู่ใน
ทะเลทรายโกบี

อูฐกลางทะเลทรายโกบี

หลังจากที่กินข้าวกันเสร็จ พวกผมก็ออกเดินทางกันต่อ
รถตู้ก็วิ่งต่อไปเรื่อยๆ ระหว่างทางนั้นพวกผมเจออุรังอุตังด้วยละ จริงๆ
ผมอยากจะวิ่งเข้าไปหาแล้วลองขี่มากๆ เลยละ แต่ก็ได้แค่ถ่ายรูป
จากไกลๆ เพราะว่าพอผมยอมเข้าไปใกล้พวกมันก็วิ่งหนีทันที กว่า
พวกผมจะไปถึงที่พักซึ่งเป็นเกียที่ไคด์จองไว้ ฟ้าก็เริ่มมืดแล้ว ทั้งๆ
ที่ตอนนั้นยังไม่ 5 โมงเย็นเลย

น้องเพชรกับเพื่อน

พลองจากรถสิ่งที่พวกผมเจออย่างแรกก็คือหมาสี่ดำตัวใหญ่ๆ สองตัววิ่งเข้ามาหา ตอนแรกผมก็แอบตกใจนึกว่ามันจะวิ่งมากัด แต่ไกด์บอกว่าไม่ต้องกลัวเพราะว่าพวกมันวิ่งมาเล่นด้วย

วิธีการเล่นของมันก็ไม่ธรรมดาเพราะว่ามันพุ่งเข้ามาหาพวกผมแล้วก็กระโดดตะกุกหน้าอก ผมว่าถ้าพวกมันกระโดดกัดคอพวกผมถึงก็คงทำไปแล้ว ผมคิดในใจ ‘หมาบ้าอะไรจะไฮเปอร์แควทีฟได้ขนาดนี้วะ’

คุยกับน้องเพชรยอมให้พวกมันตะกุกโดยดี แต่ผมไม่ยอมเพราะว่ากลัวเสียขาด ผมพยายามเดินหนีแต่พวกมันก็วิ่งตามมาไม่รู้ทำไม ยิ่งผมไม่อยากเล่นกับมันเท่าไร มันยิ่งอยากเล่นกับผม บางทีผมก็ไม่ค่อยเข้าใจโลจิกของมัน

หลังจากที่สละหลุดจากพวกมันทั้งสองตัวมาได้ พวกผมก็เดินตามไกด์เข้าเกียไป พอพวกผมเดินเข้าไป คุณป้าที่น่าจะเป็นเจ้าของเกียมาต้อนรับ นอกจากคุณป้าแล้วผมก็เจอคุณลุง และก๊ลูกๆ ของพวกเขาอีกสามคน

เป็นอีกครั้งที่ผมรับรู้ถึงความอบอุ่นของครอบครัวคน
มองโกเลียเพราะว่าคุณลุง คุณป้าและลูกๆ ของพวกเขาอยู่กัน
พร้อมหน้าพร้อมตาภายในเกียและกำลังนั่งดูหนังเกาหลีจากจอ
ขาวดำด้วยกันอยู่ ไม่น่าเชื่อว่าหนังเกาหลีจะโด่งดังมาถึงสถานที่
ที่อยู่กลางทะเลทรายแบบนี้ พวกเขาพักทายพวกผมอย่างเป็น
มิตรแล้วก็หันกลับไปดูหนังต่อ จากนั้นไกด์ก็ทำอาหารให้พวกผม
กิน

ภายในเกียของพวกผม

พอกินเสร็จไกดี้ก็พาพวกผมออกจากเกียวนั้นเพื่อที่จะไป
เกียของพวกผมที่อยู่ข้างๆ (ทั้งหมดมีอยู่ 2 เกีย)

ทันทีที่ก้าวเท้าแรกออกจากเกีย อสุรกายไฮเปอร์ทั้งสอง
ตัวนั้นก็วิ่งมาหาพวกผมอย่างรวดเร็วพร้อมกับกระโจนใส่อีกครั้ง
ครั้งนี้ผมหลบไม่ทันเพราะไม่ทันตั้งตัว ทำให้เล็บของมันเกี่ยวเสื้อ
กันหนาวของผมขาด ผมสบถ ‘มึงช่วยหาวิธีการเล่นที่ฉลาดกว่านี้
หน่อยได้มั๊ย? เสื้อถูกขาดแล้วเนี่ย!’

ตามคาด... มันฟังภาษาคนไม่เข้าใจและก็ตะกุกพวกผม
ต่อไป กว่าจะปลีกล้วยออกจากพวกมันมาได้นี่เหนื่อยแทบแย่

พวกผมมาถึงเกียที่เป็นที่พักของพวกผมทั้ง 3 คน ในเกีย
ของพวกผมนั้นมีเตียงนอนอยู่ประมาณ 5-6 เตียง นอกจากนั้น
แล้วยังมีเตาถ่านกับปล่องควันอยู่ใจกลางเกีย พร้อมกับเพียนโซ
ซึ่งเป็นสิ่งที่ให้ความสว่างเพียงอย่างเดียวในนั้น

ผมชวนไกดี้กับคนขับรถมานอนด้วยกัน แต่เธอบอกว่า
พวกเธอจะไปนอนรวมกับคุณลุง คุณป้าและลูกๆ ของพวกเขา
เพราะว่าคนขับรถกรนเสียงดัง

ตอนนั้นเป็นเวลา 2 ห่มเอง แต่ว่าเหล่าคุณลุง คุณป้าและ
ลูกๆ ของพวกเขาตลอดจนไกดกับคนขับรถของพวกผมนั้นหลับ
กันหมดแล้ว

ผมพอจะเข้าใจนะว่าดี๊ๆ กลางทะเลทรายแบบนี้มันไม่มีอะไรทำ
จริงๆ

พวกผมจับจองเตียงกันคนละเตียงแล้วก็เดินออกมาข้าง
นอกเพื่อจะชมความสวยงามยามค่ำคืน แต่ว่าท้องฟ้าในคืนนั้นไม่
มีดาวเลย ทำให้บรรยากาศรอบๆ เกีย้นนั้นมีดสนิท มีขนาดว่าผม
มองไม่เห็นเท้าตัวเองเลย พวกผมเปิดไฟฉายจากมือถือแล้วก็เดิน
เล่นได้สักพักก็กลับเข้ามานอน

ถึงแม้ว่าผมจะใส่เสื้อกันหนาวนอน ยัดตัวเองลงไปนอน
นอน ห่มผ้าห่ม 2 ชั้นและก็ยังมีความอบอุ่นแต่ว่ามันก็
ยังหนาวมากๆ อยู่ดี จำได้ว่าอากาศในตอนกลางคืนนั้นติดลบ
ประมาณ 10 องศาเซลเซียส ตอนนั้นที่เป็นตอนกลางคืนก็คงจะ
แยกว่าเยอะ

ผมพยายามนอนแต่กินนอนไม่หลับ จนถึงตอนประมาณ 4
ทุ่ม เข้าศึกก็จ่อเข้าประชิดประตูเมืองอย่างไม่ทันตั้งตัว ตอนนั้นผม
ดำตัวเองในใจ ‘แม่! จะมาปวดอะไรตอนนี้วะ’ ตอนนั้นผมลังเล
อยู่ว่าจะออกไปปลดปล่อยเข้าศึกให้เป็นอิสระดีรีเปล่า
เพราะว่าถ้าออกไปผมต้องเผชิญกับท้องฟ้าที่มีดมิดแถมยังมี
อสุรกายไฮเปอร์อีกสองตัวที่คอยจ้องที่จะกระโจนใส่อยู่อีกด้วย

คิดไปคิดมา ผมก็ลองกระซิบเรียกจู้กับน้องเพชรดู แต่ดู
เหมือนว่าทั้งสองคนจะหลับไปแล้ว สุดท้ายผมก็รวบรวมความ
กล้าที่จะหยิบมือถือขึ้นมา เปิดไฟฉาย แล้วก็เดินออกไป ผมเปิด
ประตูแล้วก็ส่องไฟฉายไปรอบๆ ทิศก่อน เพื่ออสุรกายไฮเปอร์ทั้ง
สองตัวนั้นจะอยู่แถวๆ นั้น

โชคดีที่ผมมองไม่เห็นสัญญาณสิ่งมีชีวิต บางทีพวกมัน
อาจจะหลับไปแล้วก็เป็นได้ ผมเลยค่อยๆ ย่องออกจากเกียแล้ว
อ้อมไปทางด้านหลัง พอหาที่เหมาะสมๆ ได้ ผมก็จัดการถอดกางเกง
แล้วก็นั่งยองๆ ลงไปทันที ระหว่างที่นั่งอยู่นั้นผมก็ไม่ลืมที่จะส่อง
ไฟฉายไปรอบๆ ด้วยเพื่อถ้าอสุรกายไฮเปอร์โผล่มาผมจะได้หนี
ทัน

นั่งอยู่ได้ประมาณ 20 วินาที ลมหนาวที่พัดมาโดน
บันท่ายบวกับบรรยากาศที่มีแดดและน้ำกลั้วมันทำให้เข้าสีกถอย
ทั้กลับไปโดยที่ยังไม่ทันจะได้สูรับ ผมไม่รอช้ารีบตีคางเกง
ขึ้นมาใส่แล้วก็รีบกลับไปเที่ยวที่

ฟังจะเข้าใจอาการ ‘ซี้ด’ จริงๆ ก็วันนั้นเอง

พอกลับมาถึงก็พยายามนอน ตอนนั้นถ้านในเตา
ก็หมดไปหมดแล้ว อากาศก็เลยหนาวสุดๆ ผมนอนพลิกไปพลิก
มา กอดหมอน กอดตัวเอง ขดตัวอยู่ในถุงนอนและผ้าห่ม แต่มันก็
ไม่อุ่นขึ้นเลย ผมไม่เข้าใจเลยว่าจู่ๆกับน้องเพชรมันหลับกันลงได้
ยังไง และยังไม่เข้าใจอีกว่าคนมองโกเลียนั้นมีชีวิตอยู่ในเกีย
ตลอดช่วงหน้าหนาวกันได้ยังไง

จนกระทั่งถึงประมาณตอนตี 2 ผมก็รู้ว่าสภาพของจู่
กับน้องเพชรก็ไม่ได้ดีกว่าผมไปสักเท่าไรเพราะว่าผมได้ยินจู่
กระซิบเรียกด้วยเสียงที่สั้นๆ ว่า “เบงค์ มึงหลับยังวะ?” ผมตอบ
กลับไปพร้อมกับเสียงฟันที่กระทบกันดังกึก กึก กึก ว่า “ยัง ใคร
จะบ้าหลับลงวะ หนาวชิบหาย” พอผมพูดจบก็มีเสียงของน้อง
เพชรแทรกขึ้นมาว่า “ผมก็ยังไม่หลับเหมือนกันพี่”

พอรู้ว่าแต่ละคนไม่มีใครหัดลงเลย กิจกรรมยามค่ำคืน
ในวันนั้นก็เปลี่ยนจากการนอนหลับมาเป็นการพูดคุยแทน ผมเล่า
เรื่องที่เข้าศึกบุกก่อนหน้าให้ทั้งสองคนฟัง จากนั้นพวกผมก็
พูดคุยกันเรื่องสัพเพเหระไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับประเทศที่ไป
มาแล้ว เรื่องเกี่ยวกับทะเลทรายโกบี และก็เรื่องประเทศไทย

ทะเลทรายอันกว้างว่างกับอากาศที่หนาวเหน็บทำให้ผมยัง
คิดถึงประเทศไทยมากขึ้นไปอีก โดยเฉพาะเตียงนุ่มๆ และก็
อากาศร้อนๆ

คืนนั้นพวกผมนอนหลับกันไปโดยที่ไม่รู้ตัว

เกียที่พวกผมนอน

วันต่อมาผมตื่นค่อนข้างเช้า ประมาณ 7 โมง หลังจาก
แต่งตัวกันเสร็จผมก็ออกจากเกียเพื่อที่จะไปเดินเล่น

ทันทีที่เปิดประตูของเกียนั้น หิมะมากมายที่จากบน
ท้องฟ้าก็ตกลงมากระทบกระทบหัวของผม ผมมองไปรอบๆ สิ่ง
ผมเห็นก็ล้วนแล้วแต่ถูกปกคลุมไปด้วยหิมะเต็มไปหมด ตอนนั้น
มันเป็นอะไรที่มหัศจรรย์มากจนผมเผลอหลุดคำว่า ‘ว้าว’ ออกไป
เมื่อวานที่แห่งนี้ยังเป็นทุ่งหญ้าสีเขียวอวบน้ำอยู่เลย แต่วันนี้มัน
กลับกลายเป็นหิมะที่ขาวโพลนไปซะแล้ว

จากนั้นไม่นานเจอกับน้องเพชรก็ตื่น พวกผมทั้งสามคน
เลยเข้าไปกินข้าวเช้าที่โกด์เตรียมไว้ให้ในเกียของคุณลุง คุณป้า
เจ้าของเกีย

ระหว่างกินข้าวคุณป้าซึ่งพูดภาษาอังกฤษไม่ได้ก็ตาม
พวกผมผ่านทางโกด์ว่า “เป็นไง เมื่อคืนหลับสบายมั้ย?” หลังจาก
ที่พวกผมเล่าประสบการณ์เมื่อคืนให้เธอฟังเธอก็หัวเราะพร้อมกับ
บอกผ่านว่า “อะไรกัน นี่เพิ่งเข้าหน้าหนาวเองนะ เดือนหน้าหนาว
หนาวกว่านี้สัก 10-20 องศาเซลเซียส” ถึงตอนนี้ผมยังนึกไม่ออก
เลยว่าพวกเขามีชีวิตอยู่กันได้อย่างไร

พอกินข้าวเสร็จไม่นานน ข้าศึกที่หลบไหลเมื่อคืนก็กลับมา
โจมตีผมอีกครั้ง คราวนี้น้มนำทหารมาเยอะกว่าเก่าด้วย! ผมรู้ตัว
ว่าครั้งนี้ประเทศของผมคงถูกตีแตกแน่ๆ เลยไม่รอช้ารีบหนี
กระดาษทิศชูแล้ววิ่งออกจากเกียไปทันที

และก็เป็นไปตามคาด อสุรกายไฮเปอร์ทั้งสองตัวตื่นแล้ว
และก็เผลอมาเวลาที่ผมไม่อยากเจอที่สุดด้วย พวกมันพยายาม
ตะกุกตะกักผมโดยที่ไม่สนใจสีหน้าอันบิดเบี้ยวของผมเลย ผม
พยายามเดินหนีพร้อมกับสั่งพวกมันเป็นภาษาไทยว่า “อย่า
ตามมา!”

พวกมันก็ยังคงไม่สนใจและก็วิ่งตามผมมาเรื่อยๆ จนผม
ทนไม่ไหว ต้องชี้หน้าพวกมันพร้อมกับตะโกนเสียงดังๆ ว่า “หยุด!
กูปวดขี้!!!” พวกมันชะงักไปแป๊บหนึ่ง แล้วก็เดินตามผมมาต่อ ผม
บ่นในใจว่า ‘แม่ง! พังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือไงวะ’

ตอนนั้นข้าศึกโจมตีผมรุนแรงมากและผมทนต่อไปไม่ได้
แล้ว ผมเลยเลิกสนใจทุกอย่าง ถกกางเกงลงพร้อมกับนั่งยองๆ

ไม่น่าเชื่อว่าทันทีที่ผมตกทางเกวลงพวกมันก็หยุดนิ่ง พวกมันจ้องผม ผมก็จ้องพวกมันพร้อมกับคิดในใจว่า ‘เอาดี ถ้าอยากเลี้ยงกันก็มาเลย!’ จ้องตากันอยู่ 3-4 วินาที พวกมันก็หันหลังเดินหนีไป ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก กว่าพวกมันก็เข้าใจว่าผมจะทำอะไร

หลังจากที่เข้าศึกตีประเทศของผมแตกเรียบร้อย ผม จั๊ย และน้องเพชรก็เริ่มทำกิจกรรมแรกของวันนี้คือการขี่ม้า ตอนนั้นพวกผมเหลือเงินทุกรูถูกกันอยู่ไม่มากแล้ว เลยตกลงกันว่าจะเข้าม้ากันแค่สองตัวแล้วผลัดกันขี่

ทริปขี่ม้าครั้งนี้นั้นมีคุณลุงและลูกสาวคนกลางของเขาไปกับพวกผมด้วย ส่วนไกด์กับคนขับรถก็จะล่วงหน้าไปรอที่จุดนัดพบ

ตอนที่อยู่ประเทศสก๊อตแลนด์ผมก็เคยเห็นม้าอยู่หลายครั้งเหมือนกันซึ่งม้าที่นั่นจะสูงโปร่งและกี๋งามสง่ามากๆ เลยละ ผิดกับม้ามองโกเลียที่จะตัวป้อมๆ แคระๆ แต่ว่าดูแข็งแรง

คุยกับน้องเพชรบนม้าแควะ

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมขี่ม้าเลย แรกๆ ก็สนุกดี แต่พอขี่ไปได้สัก 10-20 นาทีชักจะเริ่มไม่สนุกเพราะว่าอากาศที่หนาวมันทำให้หน้า มือและเท้าของผมชาจนไร้ความรู้สึกไปเลยละ

พวกผมขี่ม้ามานี้ได้ประมาณ 1 ชั่วโมงก็ไปถึงจุดนัดพบที่นัดไว้กับไกด์ พวกผมบอกลาคุณลุงกับลูกของเขาแล้วก็ออกเดินทางต่อ

รูปถ่ายกับคุณลุงและลูกสาวของเขา

ก่อนรถจะออกนั้นไกด์ก็ถามพวกผมว่ามีที่ไหนอยากไป เป็นพิเศษรีเปล่า จั๊ยกับเพชรตอบเป็นเสียงเดียวกันว่าอยากไปป็นเขา ส่วนผมไม่ตอบอะไรเพราะว่าความรู้สึก ณ ตอนนั้นก็คืออยากจะนั่งเฉยๆ อยู่ในรถมากกว่าเพราะว่าอากาศมันหนาว แต่ผมก็รู้ว่าความคิดผมจะเปลี่ยนไปเมื่อนั่งรถไปได้สักพัก ผมก็เลยเห็นด้วยกับทั้งสองคนอยู่ในใจ

ออกเดินทางไปได้ประมาณ 1-2 ชั่วโมง พวกผมก็แวะชมวิวที่ทะเลสาบแห่งหนึ่ง จะบอกว่ามันเป็นทะเลสาบก็ไม่เชิง

เพราะว่าตอนนั้นมันเหมือนกลายเป็นลานสเก็ตน้ำแข็งไปซะแล้ว
แต่จากที่สังเกตดูนั้นทำให้รู้ว่าชั้นน้ำแข็งนั้นมันบางมาก นี่ถ้าผม
ไม่ทันสังเกตผมอาจจะเดินตกน้ำไปแล้วก็ได้

พวกผมดื่มด่ำกับบรรยากาศอยู่สักพัก จากนั้นก็ออก
เดินทางต่อ

ทะเลสาบที่กลายเป็นน้ำแข็ง

ไม่นานนักพวกผมก็มาถึงสถานที่ที่จะป็นเขากัน ตอนนั้น
ผมแอบไม่อยากลงจากรถนิดๆ เพราะว่าหิมะมันตกหนักมาก ตก
หนักจนฟ้าครึ้มเลยละ แต่ไหนๆ ก็มาถึงแล้ว จะไม่ลงก็เสียดาย

เงินที่จ่ายไป พวกผมฝ่าลมหนาวปีนขึ้นเขา พอขึ้นไปถึงยอด ภาพ
ที่มองลงมาจากบนนั้นมันทำให้ผมแทบหยุดหายใจเลยละ
ธรรมชาติเป็นอะไรที่ยิ่งใหญ่และสวยงามจริงๆ

ขณะปีนเขา (ถ่ายโดยจ๊วย)

พอถึงตอนที่ลงจากเขานั้นผมก็คิดอะไรสนุกๆ ขึ้นมาได้
และมันทำได้เฉพาะตอนที่หิมะเท่านั้นด้วย ผมแอบส่งซิกให้จ๊วย
ถ่ายรูปน้องเพชร ส่วนผมก็แอบย่อไปข้างหลังน้องเพชรพร้อมกับ
หิมะก้อนใหญ่ๆ ในมือหนึ่งก้อน จ๊วยก็ประสานงานกับผมด้วยการ
นับ หนึ่ง สอง สาม

จังหวะที่จ๊วยนับสามและกดชัตเตอร์นั้นผมก็เอาหิมะก้อน
ใหญ่ๆ ที่ถือไว้โยะเข้าไปที่หน้าของน้องเพชร น้องเพชรหัวเราะ
พร้อมกับตะโกนว่า “พีแม่ง!” จากนั้นมันก็ไม่รอช้ารีบก้มลงไป

หยิบหิมะขึ้นมา กะว่าจะเอาผมคืน แต่ก็สาบไปแล้วเพราะว่าผม
วิ่งหนีไปเร็วบ๊อย สุดท้ายผมกับน้องเพชรก็กลับมาเจอกันที่รถ
มันคำรามในคอ “ฮืม อย่าให้ถึงตาผมนะพี่”

พวกผมก็ออกเดินทางต่อ ในตอนนั้นหิมะตกหนักมาก
หนักจนถึงขนาดที่ว่าผมลองมองไปดูรอบๆ รถแล้วก็ไม่เห็นอะไร
นอกจากสีขาวโพลนของหิมะ

รถวิ่งไปได้สักพัก ไกด์ก็บอกข่าวร้ายให้พวกผมรู้ นั่นก็
คือหลงทาง!

ตอนนั้นพวกผมก็ใจเสียนิดๆ การหลงทางในทะเลทราย
ที่เต็มไปด้วยหิมะมันไม่สนุกเลย ผมก็เลยลองเสนอแนะไกด์ไปว่า
“ทำไมไม่ลองใช้เข็มทิศดูละ” ไกด์ก็ตอบกลับว่า “เมื่อก่อนเคยใช้
แล้วมันยังทำให้หลงหนักกว่าเดิม น่าจะเป็นเพราะโดนคลื่น
แม่เหล็กรบกวน”

ตอนนั้นพวกผมก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากเชือ่มือและ
ประสบการณ์ของคนขับรถ สักพักหิมะก็ตกเบาลง คนขับก็ขับไป
เรื่อย ๆ จนเจอเกียหลังหนึ่ง นอกเกียนั้นมีครอบครัวชาวมองโกเลีย

ประมาณ 4-5 คนกำลังฆ่าแหละวัวตัวใหญ่ๆ อยู่ สภาพที่เห็นตอนนั้นก็คือดับใต้ไผ่ของวัวไหลออกมาข้างนอกหมดเลย เห็นแล้วสยองมากๆ เลยละ

จู่ๆ คนขับรถของพวกผมก็เปิดกระจกและตะโกนเรียกพวกเขา ผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่บนเลือดัวก็หยุดกิจกรรมฆ่าแหละ แล้วก็เดินมาที่รถ จากนั้นพวกเขาก็คุยอะไรกันไม่รู้ ตอนนั้นเป็นตอนบ่ายแก่ๆ แล้ว พวกผมไม่แน่ใจว่าคนขับรถกำลังตกลงเรื่องที่พักกับผู้ชายคนนั้นรึเปล่า ผมคิดในใจว่า ‘อย่าเลย เห็นมัยเนี่ยเขาฆ่าแหละวัวกันอยู่ ถ้าพวกเราไปพัก คิวต่อไปอาจจะเป็นพวกเราได้นะ’

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อคนขับรถนั้นปิดกระจกลงแล้วก็ขับรถต่อไป

พวกผมไปถึงที่พักที่เป็นคล้ายๆ หมู่บ้านในตอนค่ำ ในตอนนั้นคนขับรถพยายามโทรหาเจ้าของเกียที่ปกติแล้วเขาจะพาลูกทัวร์มาอาศัยอยู่ด้วย แต่วันนั้นพวกผมเจอแจ๊คพอต (บวกกับคนขับรถกับไกด์ไม่ได้วางแผนล่วงหน้ามา) เพราะว่าเจ้าของเกียคนนั้นดันไม่อยู่ ทำให้พวกผมต้องนอนที่ตึกเก่าๆ ตึกเดียว

ท่ามกลางเกียหลายสิบหลังแทน ไกด์เรียกที่แห่งนี้ว่า 'โรงแรม' ผม
มองยังไผ่มันก็เป็น 'วังหนู' ชัดๆ

แต่ไม่น่าเชื่อว่าวังหนูเก่าๆ แบบนั้นมันอุ่นเหลือเชื่อเลยละ
วันนี้ผมก็เลยหลับค่อนข้างสบาย

วันที่สามในทะเลทรายโกบี หิมะปกคลุมเต็มไปหมด (ถ่ายโดยจ๋ย)

ภารกิจในวันสุดท้ายในทะเลทรายโกบีของพวกเขาผมก็คือ
การกลับไปถึงอุทยานบาตอร์ให้ได้อย่างปลอดภัยเพราะวันนี้หิมะ
ตกหนักกว่าเมื่อวานอีก ผมคิดว่าวันนี้พวกผมต้องหลงทางอีก
แน่ๆ และมันเป็นเป็นอย่างที่คิดจริงๆ

แต่ถึงแม้จะหลงทาง แต่สุดท้ายคนขับรถสุดเก่งก็พาพวก
ผมกลับไปถึงอุทยานบาตอร์จนได้

เมื่อกลับมาถึงโฮสเทล พวกผมก็ผลัดกันอาบน้ำ แล้วก็
อัปเดตข่าวคราวผ่านทางเฟซบุ๊กอีกสักพัก จากนั้นก็ออกเดินทาง
ไปกินข้าวเย็นกันที่ร้านอาหารร้านเดียวกับที่มาถึงวันแรกซึ่งก็คือ
ร้าน The Bull นั่นเอง พวกผมก็ไปซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อซื้อของกิน
ตุนไว้ตอนขึ้นรถไฟไปปักกิ่ง อีกครั้งที่เจอมาม่าเกาหลี่ มันเป็น
อะไรที่ฮิตจริงๆ ครั้งนี้พวกผมไม่ลืมที่จะซื้อปลากะปองไว้ด้วย

จากนั้นผมก็ไปหาซื้อซิมการ์ดเพื่อโทรกลับไปธนาคารใน
กลาสโกว์เพื่อถามเรื่องบัตรเครดิต สุดท้ายก็ได้ความว่าบัตรเครดิต
ปัจจุบันของผมถูกยกเลิก (ไม่รู้ด้วยเหตุผลอะไร) แล้วเขาได้ส่ง
บัตรใหม่ไปให้ผมตามที่อยู่ในกลาสโกว์แล้ว ผมคิดในใจ ‘นี่ก็ต้อง
บินกลับไปกลาสโกว์เพื่อเอาบัตรใหม่ใช้มัยเนี่ย?’

มันคงจะไม่ดีถ้าผมทำตามที่ผมคิด โชคดีที่ผมสามารถ
ลือคอินเข้าบัญชีผ่านทางโทรศัพท์ได้ ผมก็เลยโอนเงินที่มีทั้งหมด
ของผมเข้าบัญชีของจู้ย แล้วก็แต่งตั้งจู้ยเป็นนายธนาคาร
ประจำตัวแทน

คืนวันนั้นพวกผมเก็บของแล้วก็พักผ่อนเพื่อเตรียม
เดินทางไปปักกิ่งในวันรุ่งขึ้น

ประเทศมองโกเลียเป็นหนึ่งในประเทศที่ผมชอบที่สุด
ในทวีปนี้เลย เพราะว่าหิมะ พุงหญ้า และสิ่งสวยงามอื่นๆ ตาม
ธรรมชาติในทะเลทรายโกบีมันทำให้ผมรู้สึกเหมือนได้กลับไป
ก๊อตแลนด์ที่เปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองอีกครั้ง ในขณะที่เดียวกัน
ชีวิตความเป็นอยู่ในเกียนันมันทำให้ผมรู้สึกอบอุ่น ภาพของ
ครอบครัวที่อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตากันมันทำให้ผมรู้สึกดีจริงๆ
ถ้าเป็นไปได้ อยากจะกลับไปมองโกเลียอีกสักรอบ

สถานีรถไฟอุบลานบาตอร์ (ถ่ายโดยจ๊อย)

วันต่อมาพวกผมตื่นกันแต่เช้าเพื่อไปให้ทันรถไฟ ถึงแม้ว่ารถไฟสายทรานส์มองโกเลียขบวนนี้นั้นจะมีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับรถไฟขบวนก่อนที่ผมโดยสารมาปะะๆ แต่ว่าบรรยากาศภายในกลับแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง สาเหตุก็เป็นที่เพราะว่ารถไฟขบวนนี้นั้นมีผู้โดยสารเต็มตู้เลย

ครั้งนี้พวกผมเดินขึ้นรถไฟกันอย่างผู้เชี่ยวชาญ เมื่อพวกผมไปถึงห้องก็พบว่ามีเพื่อนร่วมห้องคนหนึ่งนอนอยู่บนเตียงทางด้านบนแล้ว พวกผมทักทายกับเขาตามปกติจากนั้นก็เก็บของ ไม่นานนัก รถไฟก็ออกเดินทาง ครั่งนี้พวกผมมีปลากะป๋องให้กินแกล้มกับมาฆ่าเกาหลีด้วย ชีวิตเลยเปรมขึ้นอีกเยอะ ระหว่างทางรถไฟขบวนนี้นั้นต้องหยุดประมาณ 3-4 ชั่วโมงเพื่อเปลี่ยนล้อที่เอื้อเหลียน (Erlan) เนื่องจากว่ารางรถไฟของประเทศมองโกเลียกับประเทศจีนนั้นมีขนาดไม่เท่ากัน

มีสิ่งหนึ่งที่น่าแปลกก็คือถึงแม้รถไฟขบวนนี้นั้นมีผู้คนโดยสารมากมาย ผมเองก็ได้คุยกับผู้คนมากมาย แต่ผมกลับจำหน้าใครไม่ได้สักคน อาจจะเป็นเพราะผมใช้เวลาไปกับคนแต่ละคน

แค่เพียงนิดหน่อยเท่านั้น เลยทำให้รู้จักพวกเขาแบบผิวเผิน มัน
ทำให้ผมคิดได้ว่าความสัมพันธ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างคนนั้นไม่มี
ทางลัด หากแต่เกิดขึ้น เต็มโตและงอกงามด้วยเวลาและความใส่
ใจต่างหาก

นี่ผมกำลังเข้าใจบ้านขึ้นไปอีกชั้นแล้วสินะ คิดถึงบ้าน
จัง

สถานที่ต่อไป ปักกิ่ง (Beijing)

สถานที่ 12

ปักกิ่ง จีน (Beijing, China)

สถานีรถไฟปักกิ่ง

พวกผมมาถึงสถานีรถไฟปักกิ่งซึ่งอยู่ใจกลางเมืองในตอนบ่าย ความรู้สึกในก้าวแรกที่ผมก้าวเท้าออกมาจากรถไฟนั้นมันรู้สึกหวิวๆ โหวงๆ ยังไงก็ 모르 ประมาณว่า ‘จบแล้วเหรวะ ทริปรถไฟครึ่งโลก’ ทั้งๆ ที่ในความเป็นจริงยังอีกตั้งหลายวันกว่าที่ผมจะกลับถึงประเทศไทย อาจจะเป็นเพราะรอบๆ ตัวผมมีแต่คนหัวดำ มันเลยทำให้ผมรู้สึกไม่ค่อยแปลกแยกก็เป็นได้

ผมรู้สึกแบบนั้นได้ไม่นาน จั๊ยกก็ดึงผมกลับเข้ามาสู่โลก
แห่งความเป็นจริงโดยการเตือนสติว่า ‘ไปซื้อตั๋วรถไฟไปคุณหมิง
กัน’

พวกผมเดินออกมาจากชานชะลา จากนั้นก็ถามทางไป
ห้องขายตั๋วจากคนจีนที่อยู่แถวนั้นประมาณ 4-5 คนแต่ก็ไม่มีใคร
พูดภาษาอังกฤษ (จั๊ยกก็พยายามพูดภาษาจีนแบบงูๆ ปลาๆ แต่ก็
สื่อสารกันไม่รู้เรื่องอยู่ดี) พวกผมเลยต้องพึ่งสัญญาตญาณการเอา
ตัวรอดของตัวเอง

นับว่าสัญญาตณายังดีอยู่เพราะว่าสักพักพวกผมก็
มาถึงห้องขายตั๋วที่มีเคาท์เตอร์เต็มไปหมด แต่จำนวนเคาท์เตอร์ที่
มากมายนั้นมันก็ไม่ได้ทำให้การซื้อตั๋วของพวกผมรวดเร็วขึ้นเลย
เพราะว่าแต่ละเคาท์เตอร์มีคนจีนต่อคิวกันยาวเหยียด พวกผมไป
กดเงินหยวน (Yuan) จากตู้เอทีเอ็มแล้วก็ไปเข้าคิวซื้อตั๋ว

โชคดีที่พนักงานของเคาท์เตอร์ที่พวกผมต่อคิวนั้น
สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ผมกับจั๊ยกก็เลยได้ตั๋วรถไฟไปคุณหมิง
อย่างรวดเร็ว (คนละเรื่องกับตอนที่อยู่เซนต์ปีเตอร์สเบิร์กที่จะซื้อ

ตัวรถไฟไปมอสโคว์เลย) รถไฟจากปักกิ่งไปคุนหมิงนั้นใช้
เวลานานพอสมควรเลยละ ประมาณ 1 วันครึ่ง

มาถึงจุดนี้ทุกคนอาจจะสงสัยว่าทำไมถึงมีแค่ผมกับจู้ยี่ที่
ซื้อตัวรถไฟไปคุนหมิง แล้วน้องเพชรละหายไปไหน? คำตอบก็คือ
ผมก็สงสัยเหมือนกันครับ!

ต้องย้อนเวลากลับไปตอนที่อยู่กลาสโกว์ ตอนที่พวกผม
นั่งวางแผนกันอยู่ ตอนนั้นผมกับจู้ยี่คิดตรงกันว่าจะทำทั้งที่ต้อง
ทำให้สุดไปเลย ก็คือต้องนั่งรถไฟกับรถบัสยาวๆ ไปให้ถึงกรุงเทพ
เลย แต่น้องเพชรคิดว่าแค่ได้นั่งรถไฟสายทรานส์มองโกเลียก็
พอใจแล้ว พอไปถึงปักกิ่งน้องเพชรก็จะนั่งรถไฟไปเที่ยวเซี่ยงไฮ้
ต่อแล้วก็บินกลับ โดยให้เหตุผลว่าจะไปเยี่ยมเพื่อน (ผู้ชาย)

ผมกับจู้ยี่พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “ไม่เชื่อ! มึงต้องไปหัด
สาวเซี่ยงไฮ้แหละ!” ระหว่างทางผมกับจู้ยี่ก็พยายามเกลี้ยกล่อม
น้องเพชรหลายครั้ง แต่ก็ไม่เป็นผล ฮืม ใช้น้องคนนี้นะ เห็นสาว
ดีกว่าพี่

จริงๆ แล้วผมกับจ๋วยแค่แซวน้องเพชรเล่นเฉยๆ มันก็ไปหา
เพื่อนผู้ชายอย่างที่บอกนั่นแหละ ไม่ได้ไปหาสาวที่ไหน

อาหารจีนเสฉวน

พอได้ตั๋วรถไฟไปคุนหมิงพวกผมก็ขึ้นรถไฟใต้ดิน
ความเร็วสูงเพื่อเดินทางไปไฮสเทลที่จองไว้ ไฮสเทลในปักกิ่งของ
พวกผมนี้มีชื่อว่า Chinese Box Courtyard hostel

พอเช็คอินเสร็จแล้วก็ออกมาหาอะไรกินข้างนอก แนนอน
ว่ามาถึงเมืองจีนแล้วก็ต้องกินอาหารจีน พวกผมเดินหาร้านกันได้

สักพักแล้วก็ตัดสินใจเข้าร้านอาหารจีนเสฉวนร้านหนึ่ง พันที่ที่นั่ง
ปู้ปวกผมทั้งสามคนสั่งอาหารกันไม่ยั้ง จนกันจนล้นห้อย
(เพราะความเผ็ด) พุงกาง (เพราะความอิม) เลยกี่เดียว พอเรียก
คิดเงินก็ตกกันคนละประมาณ 400-500 บาท อาหารมื้อนี้ถือว่า
ค่อนข้างโอเคเมื่อเทียบกับปริมาณที่สั่งไป ถ้าสั่งแบบนี้ในสก็อต
แลนด์ก็น่าจะตกกันประมาณคนละ 1,500 บาท

พอกินข้าวเสร็จพวกผมก็นั่งรถไฟใต้ดินไปยังจัตุรัสเทียน
อันเหมิน (Tiananmen Square) ซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ที่สำคัญ
มากๆ อย่างหนึ่งของประเทศจีนและของเมืองปักกิ่ง ปัจจุบัน
จัตุรัสเทียนอันเหมินนั้นเป็นจัตุรัสกลางเมืองที่ใหญ่ที่สุดในโลก
สามารถจุคนได้ประมาณ 1 ล้านคน (Wikipedia.com)
นอกจากนั้นแล้วบริเวณรอบๆ จัตุรัสนั้นยังถูกล้อมรอบด้วย
สถาปัตยกรรมต่างๆ มากมาย สิ่งที่ผมพอจะรู้จักก็คงจะเป็นหอ
รำลึกถึงเหมาเจ๋อตงที่เป็นผู้ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ ส่งผลให้จีนมี
ระบบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์มาจนถึงปัจจุบัน

ก่อนที่จะเข้าไปในจัตุรัสได้นั้นจะมีเคาท์เตอร์สำหรับ
ตรวจสัมภาระซึ่งมีคนต่อแถวค่อนข้างยาวเลยทีเดียวนะ พวกผมเดิน

ไปต่อคิวโดยผมยืนอยู่คนหน้าสุด พอถึงคิว ผมก็วางกระเป๋าเป้ใบเล็ก ๆ ของผมลงไปในเครื่องตรวจกระเป๋าแล้วก็เดินผ่านเครื่องสแกนไป ปรากฏว่าเครื่องสแกนดัง พนักงานที่ดูแลก็เลยเดินเข้ามาคุยกับผม เธอพูดภาษาจีนใส่ผมอยู่นาน ผมรอจนเธอพูดจบแล้วก็ตอบเธอกลับไปว่า “Sorry, I can’t speak Chinese – ขอโทษครับ ผมพูดภาษาจีนไม่ได้” พอเธอได้ยินดังนั้นก็รักมือผมให้เดินเข้าไปพร้อมกับพูดว่า “Go go go – ไปไปไป” ผมไม่ลืมที่จะชี้ไปทางจู่กับน้องเพชรแล้วก็พูดว่า “My friends as well – เพื่อนของผมก็เหมือนกัน” เธอก็เลยกรักมือเรียกให้จู่กับน้องเพชรเดินเข้าไปโดยไม่ต้องตรวจ

อ้อ บางทีการพูดภาษาจีนไม่ได้ก็มีข้อดีนะ

วันนั้นพวกผมก็ไม่ได้ทำอะไรต่อนอกจากกินข้าวเย็นแล้ว ก็กลับไปนั่งเล่น นอนเล่นอยู่ในโฮสเทล ยิ่งเข้าใกล้ประเทศไทย ยิ่งซีเกียจจริงๆ

วันต่อมาพวกผมตื่นกันประมาณเที่ยง จากนั้นก็ออกไปหาข้าวเที่ยงกิน พร้อมกับไปซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อเตรียมซื้อของกินต่อนอยู่บนรถไฟไปคุนหมิง วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่ผมกับจู่จะได้

เจอกับน้องเพชรแล้ว กว่าจะได้เจอกันอีกทีก็คงตอนที่พวกผมทั้งสามคนกลับไปถึงประเทศไทย

ผมรู้สึกแปลกนิดๆ นะเมื่อจะต้องแยกกับเพื่อนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาเดือนกว่าๆ จากนั้นไปจะไม่มีใครมาทำหน้ากวนๆ พุดจากวนๆ ใส่อีกแล้ว

ตอนเช็คเอาท์จากโรงแรมผมกับจ๋วยก็ไม่ลืมที่กอดน้องเพชรกันคนละทีสองที
จนกว่าจะเราจะพบกันอีกครั้ง

ผมกับจ๋วยเรียกแท็กซี่ที่อยู่ใกล้ๆ กับไฮสเทรลโดยเป้าหมายอยู่ที่สถานีรถไฟปักกิ่งตะวันตก (Beijing West Railway Station) พอไปถึงสถานีรถไฟพวกผมใช้เวลาไม่นานนักในการเดินทางขบวนรถไฟที่ต้องขึ้น ทันทีที่ขึ้นไปบนรถไฟ เสียงเจี๊วจ้าวตามสไตล์คนจีนก็ดังเข้ามาหูของผม จากนั้นสิ่งที่ผมเห็นต่อมาก็คือความรุ่มรวยของคนที่เดินไปเดินมา จ๋วยซึ่งเดินนำหน้าอยู่หันมาบอกผมว่า “นี่ภูจะต้องอยู่แบบนี้ไปอีกเป็นวันเลยหรอเนี่ย”

ในรถไฟ (ถ่ายโดยจ๊วย)

บนรถไฟขบวนนี้นั้นมีทางเดินเหมือนกับรถไฟสายท
รานส์มองโกเลียเลย ต่างกันตรงที่ไม่มีประตูกันแล้วก็มีเตียง
ทั้งหมด 6 เตียงต่อลิ้นชัก

ระหว่างที่กำลังเดินหาเตียงอยู่นั้น ผมสังเกตเห็นว่าคน
บนรถไฟเกือบทุกคนต่างมองเหมือนผมกับจ๊วยเป็นตัวประหลาด
อาจจะเป็นเพราะว่าภาษาที่ผมกับจ๊วยใช้คุยกันนั้นมันไม่ใช่ภาษา
ที่พวกเขาคุ้นเคย

พวกผมเดินไปจนถึงลิ้นชักที่น่าจะเป็นของพวกผม
ซึ่งลิ้นชักนั้นมีผู้ชาย 3 คนกับผู้หญิง 1 คนอยู่ที่เตียงแล้ว ผมกับจ๊วย

ถามพวกเขาทั้ง 4 คนให้แน่ใจอีกที ผู้หญิงซึ่งพูดภาษาอังกฤษพอ
ได้ก็ตอบกลับมาว่าใช่ แล้วเธอก็บอกต่ออีกว่าเธอชอบคนเดียว
ล่างสุดนะ เธอปีนขึ้นไปเตียงข้างบนไม่ไหวเพราะว่าห้อง (เท่าที่จำ
ได้เตียงทั้ง 6 เตียงในล๊อคนั้นมีตัวหมายเลขเดียวกันหมด ใคร
มาถึงก่อนก็ได้เลือกเตียงก่อน) จ๊ยะไม่รอช้า รีบปีนขึ้นไปเตียง
ข้างบนทันที

แม่เจ้า! นี่ผมต้องนอนกับคนท้องเหวอเนี่ย เท่าที่เห็นนี่ก็ท้องแก่ซะ
ด้วย

พอรถไฟเริ่มออกเดินทาง ความวุ่นวายในตอนแรกนั้นก็ลงน้อยลง
ทุกสิ่งกลับมาสู่ความสงบอีกครั้ง

บนรถไฟจากปักกิ่งไปคุนหมิงสายนี้นั้น ผมกับจ๊ยะเหมือน
เป็นดารา (หรือตัวประหลาดก็ไม่รู้) เพราะว่าพอคนจีนที่อยู่แถว
นั้นรู้ว่าพวกผมไม่ใช่คนจีน พวกเขาก็แะเวียนเข้ามาทักทาย
พูดคุยกันใหญ่เลยซึ่งผมก็ฟังไม่ออกหรอกนะ เพราะว่าพวกเขา
เล่นร่วภาษาจีนใส่มั้ยหุ่ด

จ๊วยแอบถ่ายผมตอนนอน (ถ่ายโดยจ๊วย)

หลังจากอยู่บนรถไฟมาได้ประมาณ 1 คืน ก็มีคนจีนที่พูดภาษาอังกฤษได้ค่อนข้างคล่องเข้ามาคุยกับพวกผม นายคนนี้โดยถูกแต่งตั้งให้เป็นล่ามกิตติมศักดิ์เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างไทย-จีนตลอดช่วงเวลาที่พวกผมอยู่บนรถไฟ

เนื่องจากว่ารถไฟขบวนนี้นั้นไม่มีการกันเป็นห้องๆ เหมือนรถไฟสายทรานส์มองโกเลีย ผมก็เลยค่อนข้างกลัวขโมย เลยละโดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนนอน วิธีป้องกันของผมก็คือเอา กระเป๋าแบ็คแพคมาไว้ข้างๆ ตัว ล็อคกระเป๋าสะพายหลังไว้กับ กระเป๋าแบ็คแพคแล้วก็เอามือคล้องสายกระเป๋าสะพานหลังไว้อีกด้วย ประมาณว่าถ้าใครจะมาหยิบกระเป๋าของผม ผมรู้ตัวแน่นอน อย่างที่ผมเคยบอก ‘ผมไม่ไวใจในทั้งนั้นยกเว้นผู้กับน้องเพชร’

ในวันที่สองที่อยู่บนรถไฟนั้น ผมเจอเหตุการณ์ที่ทำให้ผม ตั้งคำถามกับตัวเองว่าสิ่งที่ผมทำมาตลอดนั้นมันถูกหรือเปล่า เรื่องมี อยู่ว่ามีผู้หญิงจีนคนหนึ่งเข้ามาคุยด้วย (ผ่านทางล่ามกิตติมศักดิ์) โดยคำแรกที่เธอทักพวกผมก็คือ “พวกคุณดูจะระวังตัวกันมาก เป็นพิเศษนะ” แล้วเธอก็บอกต่อว่า “พวกคุณทั้งสองคนเอาของ ติดตัวไว้ตลอดเลย” คำพูดของเธอทำให้ผมตั้งคำถามกับตัวเองว่า สิ่งที่ผมทำมันถูกแล้วแน่หรือ มันจำเป็นที่จะต้องไม่ไวใจคนอื่น ขนาดนั้นเลยหรือ ทั้งๆ ที่เขาก็เป็นคนเหมือนเรา อาศัยอยู่บนโลก เดียวกับเรา

บางทีผมอาจจะคิดมากเกินไปก็ได้ หรือไม่ก็ผมอาจจะทำ
ถูกแล้วที่ระวังตัวมากๆ จนถึงตอนนี้ คำถามข้อนี้ยังคงเป็นคำถาม
ที่ไร้ซึ่งคำตอบสำหรับผม

ช่วงเวลาที่เหลือบนรถไฟของผมกับจ๊วยก็หมดไปกับการ
เล่นหมากรุกแล้วก็คุยกับชาวจีนที่เข้ามาคุยด้วย

จากที่ได้อยู่บนรถไฟในประเทศจีนมา 2 คืน มันทำให้ผม
รู้สึกว่ารถไฟของจีนนั้นดีจริงๆ สะอาดมากๆ ด้วย (จะมีพนักงาน
มาทำความสะอาดวันละ 3-5 รอบ) เมื่อเทียบกับรถไฟที่เคยนั่งมา
ตั้งแต่ตอนอยู่ที่สก๊อตแลนด์ ผมยกให้รถไฟของจีนเป็นที่ 1 เลย

อีกแค่ไม่กี่วันเท่านั้น....

สถานีต่อไป คุณหมิง (Kunming)

30-80 minutes from upland youth hostel. ¥2
TAXI: 40 minutes; ¥30-40

ESTINATION

The South Bus Station

南部汽车客运站 (NanBuQiCheKeYunZhan)

95

BUS.

QIN YUN JIE
青云街

- (1) 华山西路- (2) 如安街-
(3) 云南省中医院- (4)
省公安厅- (5) 国防路- (6)
弥勒寺-工人新村
(GONG REN XIN CUN)

From 6:30 - 21:00

TAKE BUS NO. 95 AND TRANSFER TO BUS NO. 185
90-120 minutes from upland youth hostel. ¥2
TAXI: 50 minutes; ¥50-70

185

BUS

GONG REN XIN CUN
工人新村

- (1) 西岳庙- (2) 豆腐营- (3) 云南妇产科
医院- (4) 前卫茶叶市场- (5) 前卫营- (6)
大庄村- (7) 大商汇- (8) 大商汇 (广福路)
(9) 华都小区- (10) 同德星河嘉园小区
(11) 海边沟- (12) 五甲河- (13) 世纪城-
(14) 宝象河- (15) 官渡古镇- (16) 普自村
(17) 康盛电器城- (18) 新螺蛳湾公
枢纽站 (XIN LUOSIWAN GONGJIAO
SHUNIUZHAN)

The
South
Bus
Station

XIN LUOSIWAN
GONGJIAO SHUNIUZHAN
新螺蛳湾交通枢纽站

สถานีที่ 13

คุนหมิง จิ้น (Kunming, China)

เมืองคุนหมิงมันทำให้ผมรู้สึกเหมือนประเทศไทยจริงๆ
ไม่ว่าจะเป็นถนนหนทาง การจราจร ตลอดจนสภาพอากาศ
ต่างกันตรงที่ว่าเขาไม่พูดภาษาไทยกันแค่นั้นเอง พวกผมออกจาก
สถานีไฟ จากนั้นก็เดินหาแท็กซี่เพื่อที่จะเรียกไปโฮสเทล พวกผม
คุยกับแท็กซี่ประมาณ 10 คันเห็นจะได้ แต่ก็ไม่มีใครรับพวกผม
ขึ้นรถเลยสักคัน ผมคิด 'นี่มันหนักกว่าแท็กซี่ที่เมืองไทยอีกนะเนี่ย'

สุดท้ายพวกผมเลยต้องใช้บริการ 'แท็กซี่เถื่อน (รถที่ไม่ได้
ติดป้ายว่าเป็นแท็กซี่)' ที่มีค่าโดยสารแพงกว่า

ประมาณ 20 นาที แท็กซี่เถื่อนก็พาพวกผมมาถึงโฮสเทล
ที่มีชื่อว่า Kunming Upland International Youth Hostel

เหมือนชื่อจะยาวไปนิดนึงนะ

ข้อมูลเกี่ยวกับรถไฟและรถบัสที่พวกผมเตรียมมาทั้งหมด
มีถึงแค่ที่คุนหมิง พวกผมรู้ว่าจะต้องไปไหน แต่ไม่รู้ว่าจะไปยัง
ไหน หลังจากนี้พวกผมต้องค้นคว้าทางกลับบ้านกันเอง

หลังจากเก็บของเสร็จ พวกผมก็กลับมาที่เคาท์เตอร์เพื่อ
ขอให้พนักงานของโฮสเทลซื้อตั๋วรถบัสไปบอหาน (Mohan) ซึ่ง

เป็นชายแดนจีน-ลาวให้ โชคดีที่โฮสเทลนี้มีบริการจองตั๋วให้อยู่
แล้ว

ได้ตัวมาปั๊ป พวกผมก็ออกไปเดินเล่นข้างนอก สรรภาพ
เลยว่าผมจำไม่ได้แล้วล่ะว่าเดินไปไหนบ้าง กล้องถ่ายรูปก็มีไว้แค่
เพื่อห้อยคอเฉยๆ ไม่มีอารมณ์เก็บภาพเพราะว่าในหัวมัวแต่คิดว่า
'กูจะถึงบ้านแล้ว กูจะถึงบ้านแล้ว'

วันต่อมาพวกผมเก็บของเรียบร้อย จากนั้นก็เตรียมตัว
เดินทางไปยังสถานีรถบัสสายใต้ของคุนหมิง (Kunming South
Bus Station) ตอนแรกพวกผมกะว่าจะนั่งรถแท็กซี่ไป แต่พอเห็น
ราคามหาโหดแล้วทำให้พวกผมตัดสินใจนั่งรถเมล์แทน

พวกผมต้องขึ้นรถเมล์ 2 ต่อและใช้เวลาทั้งหมดประมาณ
ชั่วโมงกว่าๆ หลังจากที่อยู่บนรถเมล์ไปได้ประมาณ 20 นาที มัน
ทำให้รู้ว่าพวกผมโคตรคิดผิดที่ซึ่กเพราะว่าตอนนั้นคนบนรถเมล์
เยอะมาก ทำให้พวกผมเอากะเป๋าแบ็คแพคลงจากหลังไม่ได้
และจังหวะที่รถเบรคนั้น จั๊ยก็เสียหลักไปทางด้านหลังเลยทำให้
กะเป๋าแบ็คแพคของจั๊ยไปกระแทกปากคนข้างหลังแตก

เท่านั้นยังไม่พอ พวกผมยังลงรถเมล์ผิดป้ายถึง 3 รอบ
ในรอบที่ 3 นั้นพวกผมตัดสินใจที่จะเรียกมอเตอร์ไซค์ไปสถานีรถ
บัสเพราะกลัวว่าจะไปไม่ทัน

ตอนนั้นเงินหยวนของพวกผมนั้นเหลือน้อยแล้วด้วย ก็
เลยบอกคนขับมอเตอร์ไซค์ว่า “ขอซ้อนสองนะ เงินไม่เหลือแล้ว”
คนขับก็ใจดียอมให้ซ้อน เขาเอากะเป๋าแบ็คแพคของผมไปไว้ที่
ขาของเขา จากนั้นผมก็ซ้อนท้ายเขาและจู่ก็ปิดท้ายโดยที่ยัง
สะพายกะเป๋าแบ็คแพคไว้ข้างหลัง

ลองจินตนาการถึงผู้ชาย 3 คนกับกะเป๋าก็ 4 ใบบนมอเตอร์ไซค์
แค่ 1 คันดูสิ

พอมอเตอร์ไซค์ออกวิ่ง จู่ๆกับผมต้องเกาะกันและกันไว้
แน่น ไม่งั้นจู่ๆได้ไปนอนจูบพื้นแน่ๆ 2-3 นาทีต่อมา จู่ๆก็ตะโกน
เป็นภาษาไทยว่า “หยุดก่อนๆ ตะคริวจะแตก” ผมเลยต้องสะกิด
ให้คนขับหยุดสักพัก พอจู่ๆดีขึ้น พวกผมก็เดินทางกันต่อ แต่ก็ยัง
ไม่วายที่จะได้ยินเสียงจู่ๆเป็นพักๆ ว่า “เมื่อยชิบหายเลยอะ!” และ
“เห้ย กูไม่ไหวแล้ว จะตกๆ”

ประมาณ 5 นาทีต่อมา การเดินทางอันแสนโหดร้ายก็จบลง ในที่สุดพวกผมก็มาถึงสถานีรถบัสชะที่ ตอนจ่ายเงินค่ามอเตอร์ไซค์เสร็จ ผมก็ไม่ลืมที่จะกดจุกว่า “เป็นไงล่ะ เข้าใจความรู้สึกของกูตอนอยู่ออร์ซอวี่ยัง?”

ตัวรถบัสไปบอหาน (อ่านไม่ออกเลย)

พวกผมเดินเข้าไปในสถานีรถบัสและก็พยายามหาหมายเลขขานชะลาที่ตรงกับหมายเลขในตัวอยู่สักพักใหญ่ๆ แต่ก็ไม่เจอ พวกผมก็เลยต้องออกไปหากันเองที่ขานชะลา แต่ก็ยังไม่เจออยู่ดีเพราะว่ารถทุกคันนั้นมีแต่ป้ายภาษาจีน

สุดท้ายพวกผมก็ใช้วิธีเดินไล่ถามทีละคัน ไม่นานนักก็เจอรถคันที่ต้องขึ้น พวกผมโหลดของลงใต้ท้องรถ จากนั้นก็ขึ้นรถไป

คืนนั้นผมแทบนอนไม่หลับเลย ส่วนหนึ่งอาจจะเนื่องจากรถบัสนั้นอยู่ตลอดเวลา แต่สาเหตุหลักก็คงเป็นเพราะความตื่นเต้นที่วันพรุ่งนี้ผมจะได้กลับไปถึงประเทศไทยแล้ว (ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดนะ)

สถานที่ต่อไป บอหาน (Bo Han) และห้วยทราย (Huay Xai)

สถานีที่ 14

บอหาน จีน (Bohan, China) และ
ห้วยทราย ลาว (Huay Xai, Laos)

ไม่รู้วาคืนนั้นผมเผลอหลับไปตอนไหน พอตื่นมาอีกทีรถ
บัสคันนี้ก็มาถึงอำเภอเม็งล่า (Mengla) ซึ่งอยู่ในเมืองสิบสองปัน
นาแล้ว ตอนแรกพวกผมก็งงว่าทำไมถึงแวะมาที่นี่ก่อน พอถาม
คนขับถึงได้รู้ว่าพวกผมจะต้องเปลี่ยนไปขึ้นรถบัสอีกคันหนึ่ง

ระหว่างทางที่เดินไปขึ้นรถบัสอีกคันนั้น พวกผมก็เห็น
รถเมล์จอดอยู่สิบลกว่าคัน จั๊ยชี้ให้ผมดูรถเมล์ที่ไม่ติดแอร์คันหนึ่งที่มี
ป้ายติดอยู่ตรงกระจกว่า หลวงน้ำทา (Luang Namtha) ซึ่งเป็น
ที่ที่พวกผมต้องผ่านเพื่อไปให้ถึงห้วยทรายและข้ามแม่น้ำโขงกลับ
ไทย

จั๊ยเดินเข้าไปถามคนขับรถโดยลองพูดภาษาไทยใส่เขา
ว่า “คันนี้ไปถึงหลวงน้ำทารีเปล่าครับ?” ได้ผลครับ คนขับรถที่
น่าจะเป็นคนลาวตอบกลับมาว่า “ใช่” ตอนนั้นโคตรดีใจ ในที่สุดก็
มีคนฟังภาษาบ้านเกิดของพวกผมออกซะที!

แต่พวกผมก็ไม่ได้ขึ้นรถเมล์คันนี้เพราะผมบอกจั๊ยว่า
“อุตสาห์ซื้อตั๋วรถบัสไปถึงบอหาน ก็นั่งต่อไปอีกหน่อยดิอะ อีกนิด
เดียวเอง ได้นั่งรถแอร์ด้วย ขนาดที่เม็งล่ายังมีรถเยอะขนาดนี้ บอ

ห่านแม่เป็นชายแดน ต้องมีรถเยอะกว่านี้ดิอะ เชื่อกฎิ ฎมนัใจ
95% มันต้องมีรถแน่นอน ”

จุ้ยถาม “แล้วอีก 5% ละ?” ผมตอบว่า “ฎเผื่อไว้”

จุ้ยเห็นด้วยกับผม พวกผมก็เลยเดินไปขึ้นรถบัสดันที่จะ
ไปบอห่าน

แน่นอนว่าไ้ 5% นั้นมันเกิดขึ้นจริงๆ ไม่อย่างนั้นผมคง
ไม่เอาเรื่องนี้มาเล่า รถบัสดันที่นั่งมาพาพวกผมไปปล่อยแถว
ชายแดนจีน-ลาวโดยที่นั่นไม่มีรถที่จะเข้าไปฝั่งลาวสักคัน พวก
ผมถามทางชาวบ้านที่อยู่แถวนั้นว่าจะไปหลวงน้ำทาหรือห้วย
ทรายยังงัย พวกเขาบอกว่าที่นี้มีรถไปห้วยทรายคันละวันและจะ
ออกทุกๆ 9 โมงเช้า

ตอนนั้นเป็นเวลา 10 โมงกว่าๆ และพวกผมทั้งสองคนก็
ไม่อยากจะอยู่ค้างคืนที่ชายแดนเพราะใจมันบินกลับประเทศไทย
ไปเรียบร้อยแล้ว ก็เลยตัดสินใจเดินไปที่ตรวจคนเข้า-ออกเมือง

ไปตายเอาดาบหน้าก็ยังดีกว่าอยู่เฉยๆ ละวะ!

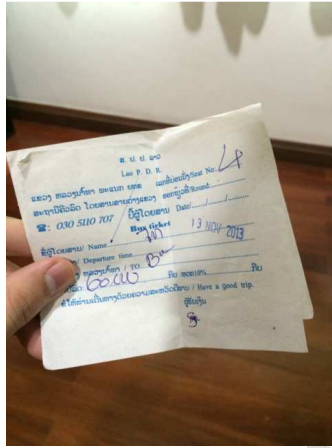
พวกผมเดินไปอีกไม่นานก็เจอที่ตรวจคนเข้า-ออกเมือง พอข้ามไปถึงฝั่งลาว พวกผมเห็นความหวังขึ้นมารำไรเพราะว่า ตรงนั้นมีรถตู้จอดเรียงกันเป็นแถวๆ

พวกผมเดินเข้าไปหาเจ้าของรถตู้คันหนึ่ง ลองถามราคา ไปห้วยทรายดู เขาบอกว่า “เหมาทั้งคันก็ 3,000 บาท” ราคาที่เขา บอกกลับมาทำให้พวกผมโบกมืออ้าลาแล้วก็ตัดสินยื่นรอรอบัส รถเมล์ รถตู้ หรือรถอะไรก็ได้ที่มาจากฝั่งจีน

ยื่นรอกันอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง ก็มีรถเมล์คันหนึ่งขับเข้ามาประเทศจีน พวกผมโบกให้เขาจอด พอขึ้นไปบนรถเมล์ก็พบว่า คนขับรถนั้นเป็นคนขับรถชาวลาวที่เจอที่เมืงลำนั่นเอง

นี่มันซูเปอร์ฮีโร่มาช่วยชีวิตพวกผมไว้ชัดๆ!

ประมาณ 2 ชั่วโมง รถเมล์ก็วิ่งไปถึงหลวงน้ำทา จากนั้น พวกผมก็ต่อรถตู้อีก 3 ชั่วโมงไปยังห้วยทราย บนรถตู้คันนั้น พวกผมได้เจอพี่คนไทยที่เดินทางเข้าออกประเทศลาวบ่อยๆ และเขาก็ กำลังจะเดินทางกลับประเทศไทยพอดี พวกผมเลยถือโอกาสขอ ติดสอยห้อยตามพี่เขาไป

ตัวรอดตัวไปห่วยทราย

กว่าจะมาถึงห่วยทรายก็ประมาณ 4 โมงกว่าๆ แล้ว พี่คนนั้นพาพวกผมนั่งรถที่คล้ายกับรถสองแถวไปยังแม่น้ำโขง ระหว่างที่อยู่บนรถ จุ้ยก็เผอิญให้พี่เขาฟังว่า “เพื่อนของผมมันว่าอย่าไม่ เป็นนะครับพี่ ถ้ามันตกน้ำผมจะปล่อยมันไว้สักพักแล้วเดี๋ยวค่อยลงไปช่วยมัน” พี่เขาไม่พูดอะไรนอกจากยิ้ม สมนะเป็นเพื่อนรักจริงๆ

พอมาถึงแม่น้ำโขง วิวฝั่งตรงข้ามก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า สิ่งที่แบ่ง
ระหว่างผมกับประเทศไทยอันเป็นที่รักนั้นก็มีแค่แม่น้ำสายเล็กๆ
เท่านั้นเอง!

ตอนที่ขึ้นไปบนเรือหางยาวข้ามฟาก พี่เขาก็ก๊อแซวผม
ว่า “ไม่เป็นไรนะ เรือไม่จมหรอก ทำใจดีๆ ไว้”

เรือลำน้อยที่ค่อยๆ แล่นออกจากฝั่งพร้อมกับสถานที่อัน
คุ้นเคยที่อยู่ไม่ไกล ผมมองย้อนกลับไปฝั่งลาว

จบแล้วสินะ ทริปรถไฟสายทรานส์มองโกเลียอันยาวนาน

สถานีต่อไป สถานีปลายทาง

บันทึกท้ายบท

ในความเป็นจริงผมยังต้องนั่งรถตู้จากเชียงใหม่เข้า
เชียงใหม่ และอยู่เที่ยวเชียงใหม่อีก 4 วัน แล้วค่อยนั่งรถบัสดู
กรุงเทพ แต่สาเหตุที่ผมตัดสินใจตั้งแต่ตอนที่นั่งเรือข้ามแม่น้ำโขง
กลับมาฝั่งไทยก็เพราะว่าตอนนั้นผมรู้สึกเหมือนว่าผมได้กลับถึง
บ้านแล้วจริงๆ

สถานีปลายทาง

รูปแรกที่ถ่ายตอนจะออกเดินทาง และรูปแรกที่ถ่ายตอนถึงบ้าน
(ขวา)

ผมกลับมาถึงที่สถานีขนส่งหมอชิต 2 ตอนประมาณ 3
ทุ่มกว่าๆ จากนั้นก็นั่งแท็กซี่กลับบ้าน เมื่อผมเดินเข้าไปในบ้านก็
พบว่าครอบครัวของผมกำลังรอต้อนรับการกลับมาของผมอย่าง
อบอุ่นหลังจากที่ไม่ได้เจอกันมากกว่าครึ่งปี

ไม่ว่าจะออกเดินทางไปไกลแค่ไหน บ้านและคนในครอบครัวของ
ผมก็ยังรอผมอยู่เสมอ

ผมกลับมาถึงสถานที่อันคุ้นเคย ห้องนอนที่ไม่ต้องแชร์กับใคร ห้องน้ำที่ไม่ต้องยืนต่อคิวให้เหมื่อย ความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย และสามารถคาดเดาได้ ถึงแม้ผมจะพอใจกับชีวิตของผมในตอนนี้ แต่ลึกๆ แล้วผมก็รู้ว่าผมไม่สามารถลืมการเดินทางที่ผ่านมาได้เลย

นอกเหนือจากน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นมาถึง 7 กิโลกรัมแล้ว สิ่ง que เพิ่มขึ้นมาก็คงจะเป็นประสบการณ์ชีวิตที่มาขัดเกลาและพัฒนาอารมณ์และความคิดของผมในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง

การเดินทางในครั้งนี้มันทำให้ผมรู้จักคุณค่าของการรอคอย ผลลัพธ์ที่ได้จากการรอคอยและสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะดีหรือร้าย ระหว่างการรอคอยนั้นมันมีคุณค่าให้มองย้อนกลับไปเสมอ

การเดินทางครั้งนี้ทำให้ผมเข้าใจว่าสิ่งต่างๆ ที่ผมเห็นจากภาพหรือที่ได้ยินคนอื่นเขาเล่ามาเป็นเพียงความเชื่อหรือความคิดที่ถูกถ่ายทอดผ่านมุมมองของเจ้าของเหตุการณ์เท่านั้น หลายๆ ครั้งที่มีมุมมองของผมกับพวกเขาแตกต่างกันไปโดยสิ้นเชิง ถ้าผมไม่ได้ออกเดินทาง ผมคงไม่ได้รับรู้ถึงความแตกต่างนี้ รูปภาพที่งดงามกับคำพูดที่สวยงามนั้นเป็นแค่คำโฆษณาชวนเชื่อ

และก็จะเป็นต่อไปจนกว่าเราจะได้ไปสัมผัสประสบการณ์นั้น
จริงๆ

ผมรู้ดีกว่า...

ผมโชคดีที่ได้รับการสนับสนุนจากทางครอบครัวไม่ว่าจะ
เป็นเรื่องกำลังใจหรือเรื่องการเงิน

ผมโชคดีที่มีเพื่อนร่วมทางดีๆ อย่างจู้กับน้องเพชรรวม
ไปถึงเพื่อนๆ ที่เจอระหว่างทางอีกมากมาย

ผมโชคดีที่มีโอกาสได้เจอสิ่งที่สวยงามและน่าจดจำ
ตลอดการเดินทางกลับบ้านด้วยรถไฟสายทรวงศ์มอญโกเลีย

สุดท้าย โชคดีที่ดีที่สุด ผมโชคดีที่ออกเดินทาง

3 มีนาคม 2557